

ДЕЙВИД МОРЕЛ ЛОВЦИ НА ВРЕМЕ

Част 2 от „Франк Бейлинджър“

Превод от английски: Иван Атанасов, 2007

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Писателите не работят във вакуум. *Ловци на време* нямаше да бъде написан без помощта на цял куп хора. Признателен съм на:

Джейн Дистел, Мириам Годерих, Майкъл Бурет и милите хора от „Дистел Годерих Литерари Мениджмънт“.

Роджър Купър, Крие Накамура, Питър Костанцо и останалите служители от екипа на „Зангард Прес“ и „Персеус Букс Груп“.

Нанси Каланта от *horrorworld.org*.

Ерик Грей и Майк Волп от „Джет Ейвиейшън“, летище „Тетърбъро“.

Сари Морел. Фамилията ѝ неслучайно е същата като моята. Тя ми е дъщеря. Но освен това ми е приятел и един от най-находчивите литературни агенти, които познавам.

Имах паметници от бронз, лапис лазули, алабастър и бял варовик, както и документи върху глинени плочки... зазидах ги в основите и ги оставих на идните поколения.

Асархадон, цар на Асирия, VII в. пр. н. е.

Наскоро ми възложиха задача. Помолиха ме да съставя писмо послание за една времева капсула^[1], която щеше да бъде отворена в Лос Анджелис след сто години... Задачата ми се стори лесна. Предложиха ми да напиша нещо по злободневните въпроси и конфликти и аз се залових да го направя. Поех по крайбрежието с колата и докато гледах сините води на Тихия океан от едната ми страна и планината Санта Инес — от другата, не можех да не се запитам дали след сто години ще е толкова красиво, колкото беше през този летен ден. И после, когато се помъчих да пиша... Представете си само — да пишеш за хората след сто години, които ще знаят всичко за нас. А ние не знаем нищо за тях. Не знаем какъв ще бъде светът, в който ще живеят.

Откъс от речта на Роналд Рейгън пред Конгреса на републиканската партия през 1976 г., след като не успява да спечели номинацията на своята партия за президент.

[1] Запечатан контейнер, съдържащ предмети и документи, благодарение на които учените от бъдещето биха могли да придобият по-добра представа за културата на днешното общество. — Б.пр. ↑

ПЪРВО НИВО

КРИПТАТА НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

Той вече не я наричаше с името на мъртвата си съпруга, въпреки че невероятната прилика караше сърцето му да се свива. Понякога, когато се събуждаше и я откриеше да седи край болничното му легло, си мислеше, че халюцинира.

— Как се казвам? — попита го тя.

— Аманда — отговори предпазливо той.

— Отлично — каза лекарят. Грижовният мъж така и не спомена каква е специалността му, но Бейлинджър предполагаше, че е психиатър. — Мисля, че е време да ви изпишем.

Таксито навлезе в бруклинския квартал Парк Слоуп. За да откъсне поглед от дългата руса коса и нежните сини очи на Аманда, които му напомняха толкова много за Даян, Бейлинджър се насили да погледне през прозореца. Видя голяма каменна арка, върху която се издигаше статуята на крилата жена с надиплени дрехи.

— Гранд Арми Плаза — обясни му Аманда. — Ти обичаш историята, така че би трябвало да се досещаш, че арката бележи края на Гражданската война.

Дори гласът ѝ му напомняше за Даян.

— Всичките онези дървета там — това е Проспект Парк — продължи тя.

Таксито влезе в тясна улица и спря по средата пред редица червеникавокафяви четириетажни сгради. Докато Аманда се разплащаше с шофьора, Бейлинджър събра сили и излезе от колата. Късният октомврийски вятър, който го посрещна, беше пронизващо студен. Краката и гърдите, както и охлузените места по ръцете му, започнаха да пулсират.

— Апартаментът ми е на третия етаж. — Аманда го посочи с пръст. — Онзи с каменната балюстрада.

— Мисля, каза, че работиш в книжарница в Манхатън. Това е скъп квартал. Как можеш да си позволиш... — Отговорът изплува в ума му. — Баща ти ти помага.

— Той не е загубил надежда и е продължил да плаща наема през всичките месеци на моето отсъствие.

Докато изкачи осемте стъпала, които му се видяха като осемдесет, краката на Бейлинджър се разтрепераха. Дървената врата беше прясно боядисана в кафяво, но въпреки това изглеждаше стара. Аманда пхна ключа в ключалката.

— Почакай — каза той.

— Искаш да си поемеш малко дъх?

Наистина искаше, но я беше спрял по друга причина.

— Сигурна ли си, че това е добра идея?

— Има ли къде другаде да отидеш и кой да се грижи за теб?

Отговорът и на двете беше *не*. През изминалата година, докато търсеше изчезналата си съпруга, Бейлинджър бе живял в евтини мотелски стаи и си позволяваше да яде веднъж на ден, най-вече сандвичи от ресторанти за бързо хранене. Спестяванията му се бяха стопили. Вече си нямаше никого и нищо.

— Но ти почти не ме познаваш.

— Рисува живота си заради мен — отговори му Аманда. — Без теб щях да съм мъртва. Нима това не е достатъчно?

И двамата премълчаха факта, че когато я беше спасил, Бейлинджър си мислеше, че спасява жена си.

— Ще изчакаме да минат няколко дни и ще видим. — Тя отключи вратата.

Апартаментът се състоеше от спалня, всекидневна и кухня. Таваните бяха високи и опасани с корниз, а подовите — дъсчени. Мястото светеше от чистота и беше добре поддържано, но въпреки това Бейлинджър отново изпита усещане за старост.

— Докато бяхме в болницата, баща ми е заредил хладилника и шкафа с храна — каза Аманда. — Искаш ли да хапнеш нещо?

Бейлинджър се отпусна върху кожения диван. Умората го надви, преди да успее да отговори.

Когато се събуди, навън беше тъмно. Беше завит с одеяло. Аманда му помогна да отиде до тоалетната и да се върне на дивана.

— Ще стопля малко супа — каза му тя.

Щом се навечеряха, Аманда смени бинтовете и превръзките му.

— Докато спеше, излязох и ти купих пижама. — Тя му помогна да облече горнището, като се мръщеше при вида на раните му.

Събуди го някакъв кошмар, изпълнен с изстрели и писъци. Ококорен от страх, видя Аманда да дотичва при него от спалнята.

— Тук съм — увери го тя.

На бледата светлина на лампата в ъгъла приличаше още повече на Даян и това го накара да се зачуди дали е възможно духът на жена му да се е слял с нейния. Аманда хвана ръката му и я поддържа, докато пулсът му се успокои.

— Тук съм — повтори тя.

Бейлинджър потъна отново в неспокоен сън.

От спалнята долетя вик, който го накара да подскочи. Треперейки от болка, той събра сили да стане от дивана и се запрепъва към вратата на спалнята, където видя Аманда да се мята под завивките, борейки се със собствените си кошмари. Бейлинджър я погали по косата и се опита да ѝ обясни, че вече е в безопасност, че е далеч от хотел „Парагон“, от мрака, насилието и страха. *Бам.* Дълбоко в населената му с призраци памет метален капак се затръшна към стената на някаква изоставена сграда. *Бам.* Това беше скръбният, ритмичен камбанен звън на съдбата.

Той я прегърна и заспа до нея. На следващата нощ се повтори същото. И на по-следващата. Държаха лампата постоянно светната, а вратата на спалнята — широко отворена. Затворените помещения ги ужасяваха. Две седмици по-късно станаха любовници.

Бейлинджър излизаше на все по-дълги разходки. Един сив декемврийски следобед, докато се връщаше от Гранд Арми Плаза с покритите му със сняг паметници, от една кола пред червеникавокафявата сграда слязоха двама мъже в тъмни палта. Лицата им имаха уморено изражение. Дъхът им излизаше на бели облачета в студения въздух.

— Франк Бейлинджър? — обърна се към него по-високият.

— Кой пита?

Те извадиха служебните си карти: *ЩАТСКО МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ*.

Когато стигнаха до апартамента, по-пълният агент връчи на Бейлинджър документ и химикалка.

— Подпишете това.

— Добре би било първо да го прочета.

— Пише, че се отказвате от претенции за уликата, която сте предоставили на полицията в Асбъри Парк.

— Двуглавият орел^[1] — поясни по-високият мъж.

Сега вече Бейлинджър разбра какво искат от него. И двамата агенти му станаха още по-антипатични.

— Законът за златния резерв от 1933 г. забранява използването на златни монети като разплащателно средство — каза по-пълният агент. — Той позволява на гражданите само да ги колекционират. Но вие не можете да притежавате нещо, което сте откраднали.

— Не съм я откраднал. — Бейлинджър усети, че лицето му пламва. — Собственикът е умрял през 1939 година. Монетите бяха скрити в хотел „Парагон“. През всичките години тази монета не е била ничия собственост, преди да я пусна в джоба си.

— Единствената монета, оцеляла от пожара. Разгледахте ли я внимателно?

Бейлинджър се помъчи да овладее гласа си:

— Бях малко зает, опитвах се да остана жив.

— Монетата е от 1933-а. През същата година, малко преди правителството да забрани употребата на златото като разплащателно средство, Монетният двор е пуснал в употреба двойните орли. Всички монети е трябвало да бъдат унищожени... — По-високият агент направи пауза.

— ... Но някои са били откраднати.

— Включително тази, която сте прибрали в джоба си — добави другият агент. — Което я прави собственост на правителството на САЩ. Тези монети са толкова редки, че последния път, когато се сдобихме с една от тях, тя бе продадена на търг в Сотби^[2].

— За почти осем милиона долара — добави първият агент.

Сумата беше толкова грандиозна, че Бейлинджър направо онемя.

— За да спазим юридическите формалности, дадохме част от парите на човека, от когото я бяхме взели — продължи другият. — Готови сме да ви предложим подобна сделка. Да го наречем *възнаграждение за откривателя*. Възнаграждение, достатъчно голямо, за да предизвика обществен интерес и да окуражи колекционерите да ни предадат подобни нелегално придобити монети, без да се замислят.

Бейлинджър се опита гласът му да прозвучи нехайно:

— За какво възнаграждение става въпрос?

— Ако приемем, че тази монета се продаде за не по-малка сума от предишната, ще получите два милиона долара.

Бейлинджър откри, че за момент е забравил да диша.

[1] Рядка златна монета от 20 американски долара (емисия от 1933 г.), чиято цена днес възлиза на няколко милиона. — Б.пр. ↑

[2] Една от водещите аукционни къщи в света. — Б.пр. ↑

Беше прекрасна майска събота. Изпотени от продължителния джогинг в Проспект Парк, Бейлинджър и Аманда отключиха входната врата на червеникавокафявата сграда и започнаха да преглеждат пощата, която пощальонът беше пхнал през процепа.

— Нещо интересно? — попита Аманда, докато се качваха по стълбите.

— Още финансови съветници, нетърпеливи да ми предложат какво да правя с парите, които получихме за монетата. Нова порция молби от благотворителни фондации. Сметки.

— Сега поне можем да ги плащаме.

— Странно — каза Бейлинджър.

— Какво има?

— Виж.

Спряха пред апартамента и той й подаде един плик. Изглеждаше толкова стар и избелял, че Аманда се намръщи. Вдигна го до носа си.

— Мирише на мухъл.

— Нищо чудно. Виж марката.

— Два цента? Невъзможно.

— А сега виж пощенското клеймо.

Печатът бе избледнял с времето, но все още беше четлив.

— Тридесет и първи декември?

— Чети нататък.

— Хиляда осемстотин деветдесет и девета? Какво, по... — Аманда поклати глава. — Това някаква шега ли е?

— Може би е рекламен трик — предположи Бейлинджър.

Щом влязоха в апартамента, тя разпечата плика и извади от него лист хартия.

— Изглежда захабен като плика. И също като него мирише на мухъл.

Посланието бе написано на ръка, с едър почерк. Мастилото беше избледняло с времето, също като пощенското клеймо.

До г-н Франк Бейлинджър

Уважаеми господине,

Прощавайте за безпокойството. Понеже ми е известен интересът ви към миналото, позволих си да използвам стара пощенска марка, за да привлека вниманието ви. Каня вас и госпожица Евърт да се присъедините към мен и група гости в първата събота на юни, от един часа следобед, в Манхатънския исторически клуб (адресът е даден по-долу). След лека закуска с освежителни напитки ще изнеса лекция за посланията до бъдещето, които отваряме в настоящето, за да опознаем миналото. Говоря, разбира се, за онези очарователни артефакти, свързващи бъдещето и миналото, известни като времеви капсули.

Ваш, Ейдриън Мърдок

— Времеви капсули? — Аманда изглеждаше объркана.

— Какви са тези работи?

— Първата събота на юни? — Бейлинджър надникна в кухнята и погледна календара. — Това се пада следващия уикенд. Манхатънския исторически клуб?

— Прав си. Това трябва да е някакъв рекламен трик.

— Тя разгледа внимателно листа. — Определено изглежда стар. А и би трябвало да е такъв, нали идва от исторически клуб! Сигурно си търсят нови членове. Но как са се сдобили с имената и адреса ни?

— Когато отразяваха събитието миналата есен, вестниците писаха, че живееш в Парк Слоуп — отбеляза Бейлинджър.

— От клуба са чакали доста дълго, за да се свържат с нас.

Той се замисли.

— Когато монетата бе продадена на търг миналия месец, общественият интерес към нас се възобнови. Медиите извадиха наяве случилото се в хотел „Парагон“. Споменаха за интереса ми към историята. Може би този тип си мисли, че ще ме убеди да направя дарение за клуба му.

— Сигурно. Също като финансовите съветници, които изгарят от желание да им платиш комисиона.

— Времеви капсули — каза замислено Бейлинджър.

— Звучиш така, сякаш наистина се изкушаваш да отидеш.

— Когато бях малък... — Млъкна, потънал в спомени.

— Баща ми преподаваше история в гимназията в Бъфало. От училището решиха да съборят една стара училищна сграда, за да освободят място за нова. Носеха се слухове за времева капсула — че абитуриенти от по-ранен випуск са сложили една в основите на сградата. Всеки ден, когато строителните работници се прибираха вкъщи, аз и още няколко хлапета се вмъквахме в развалините да търсим капсулата. Естествено нямаше никаква представа как би могла да изглежда една времева капсула. Отне ми цяла седмица, но с Божията помощ забелязах голям каменен блок в един разкопан ъгъл на постройката. На камъка имаше плоча, върху която бе гравирано: *Випуск 1942-а. Да бъде помнен вечно. На прага на нашето бъдеще.* С годините обаче върху плочата се беше натрупал дебел пласт мръсотия. А пред нея бяха избуяли храсти. Хората забравят...

Аманда му даде знак да продължи.

— Както и да е. В каменния блок имаше дупка — поясни Бейлинджър. — А в нея видях метална кутия. Когато изтичах вкъщи и казах на баща си, първата му реакция беше да се ядоса, че съм играл в разрушената постройка с риск да пострадам. Но когато разбра какво съм открил, той ме накара да го заведа там. На следващата сутрин помоли работниците да разбият каменния блок. Още помня как им каза: „И, за бога, внимавайте да не счупите това, което е вътре“. Работниците бяха ентусиазирани не по-малко от нас. Освен това присъстваха много учители и ученици, които бяха чули за станалото. С помощта на железен лост един работник успя да извади от камъка метална кутия с размерите на голям телефонен указател. Капакът на кутията беше ръждясал и не искаше да се отвори. Учениците взеха да убеждават работника да го счупи, но баща ми каза, че кутията трябва да се отвори при специална церемония за набиране на средства. Хората можели да си купят билети, за да присъстват. Със спечелените пари щели да бъдат закупени книги за училищната библиотека. „Страхотна идея!“, казаха всички. Директорът на училището покани репортери от вестника, радиото и няколко телевизии да отразят събитието и се реши

церемониалното отваряне да се състои в неделя следобед в салона на гимназията. Имаше камери. Хиляда души платиха по един долар, за да гледат церемонията.

— И какво имаше вътре? — любопитства Аманда.

— Никой никога не разбра.

— Какво? — изненада се тя.

— Директорът заключи времевата капсула в един шкаф в кабинета си. В нощта преди отварянето ѝ някой проникна с взлом, разби вратата на шкафа и открадна кутията. Можеш да си представиш колко разочаровани бяха всички. И до днес се чудя какво ли е било онова, което учениците от випуск 1942-а са решили, че е достатъчно важно, за да бъде съхранено за поколенията.

Сградата се намираше на една пресечка южно от Грамърси Парк, на Източна 19-а улица, в района с исторически забележителности. В събота уличният трафик беше спокоен. Небето бе покрито с облаци и беше хладно, за да излезеш без яке. Бейлинджър и Аманда стояха пред тухлената къща и изучаваха потъмнялата месингова табелка с надпис 1854. Над входа имаше друга табела, на която пишеше: *МАНХАТЪНСКИ ИСТОРИЧЕСКИ КЛУБ*.

Те се изкачиха по стълбите и влязоха в сенчест вестибюл, който изглеждаше непроменен за последния век и половина. На една стойка бе закачен плакат, изобразяващ изискан господин с прошарена коса и мустаци. Мъжът бе слаб, с бръчки в ъгълчетата на очите. Беше облечен в строг костюм и държеше в ръце метален цилиндър.

МАНХАТЪНСКИЯТ ИСТОРИЧЕСКИ КЛУБ ПРИВЕТСТВА

ЕЙДРИЪН МЪРДОК, ПРОФЕСОР ПО ИСТОРИЯ В ОГЪЛТОРПСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ, АТЛАНТА.

„ЖИВОТЪТ И ВРЕМЕТО ОТЛИТАТ.

ПСИХОЛОГИЯ НА ВРЕМЕВИТЕ КАПСУЛИ“

2 ЮНИ, 13,00 ЧАСЪТ

Бейлинджър чу гласове, които идваха откъм далечния край на вестибюла.

От една стая вдясно излезе представителна четиридесетгодишна жена, облечена в семпла тъмна рокля. Щом забеляза Бейлинджър и Аманда, тя се усмихна.

— Радвам се, че решихте да се присъедините към нас.

— Поканата беше толкова находчива, че не можахме да ѝ устоим — отвърна той.

Жената се изчерви. Понеже не носеше грим, руменината ѝ беше още по-очевидна. Тъмната ѝ коса бе прибрана в стегнат кок.

— Опасявам се, че идеята беше моя. Лекциите ни обикновено не се радват на голяма публика, затова реших да раздвижа малко нещата. Нямах ни най-малка представа колко трудоемко ще се окаже за ръководството на клуба доставянето на поканите. Впрочем аз съм Карън Бейли. — Тя протегна ръка.

— Франк Бейлинджър.

— Аманда Евърт.

— Разбира се. Вие сте двойката с монетата. Във вестникарската статия за търга се споменавахе за интереса ви към историята. Реших, че тази лекция е точно за вас.

— Случайно да имате фонд за набиране на средства? — попита Аманда.

— Ами... — Върху лицето на Карън отново се изписа смущение. — Даренията винаги са добре дошли. Но не трябва да се чувствате длъжни да ни подпомагате.

Бейлинджър се престори, че не забелязва многозначителния поглед на Аманда.

— За нас ще бъде удоволствие да ви помогнем с каквото можем — каза той.

— В поканата се споменава за освежителни напитки. Какво да ви предложи? Чай? Кафе? Безалкохолно?

— Кафе — рече Бейлинджър.

— И за мен — добави Аманда.

Те последваха Карън в един коридор, по стените на който имаше кафеникави фотографии на Грамърси Парк, с картонени табелки до тях, които уточняваха, че снимките са от деветдесетте години на XIX век. На избелелите фотографии се виждаха файтони, мъже с шапки, костюми в три части и вратовръзки, жени в рокли, които стигаха чак до високите до глезените им обувки с копчета.

Старите килими заглушаваха стъпките на Бейлинджър. Във въздуха се усещаше пращната миризма на миналото. Карън зави надясно и ги въведе в продълговатата стая с наредени в редици сгъваеми столове. Стените ѝ също бяха украсени с кафеникави фотографии.

Бейлинджър хвърли поглед към екрана. Върху една катедра имаше лаптоп, свързан с прожекционен апарат. После насочи вниманието си към шестимата души, които пиеха от пластмасови чаши и ядяха сандвичи по четвърт долар.

Карън посочи към тях.

— Елате да ви запозная с професор Мърдок.

Тя ги поведе към прошарен мъж с мустаци, който държеше сандвич и говореше оживено с мъж и жена, и двамата на по тридесет и няколко години. Мърдок изглеждаше по-слаб, отколкото на плаката. Носеше костюм, но двойката, с която разговаряше, беше облечена в дънки — също като Бейлинджър и Аманда.

— ... терминът не е бил използван до 1939 година. Преди това са ги наричали кутии, сейфове или дори ковчези. А после, разбира се, идва ред на известната... — Той направи пауза, за да кимне на Бейлинджър и Аманда.

— Професоре, позволете ми да ви представя... — Бузите на Карън отново поруменяха. Изглежда, бе забравила имената им.

— Франк Бейлинджър.

— Аманда Евърт.

Те се здрависаха.

— Тъкмо обяснявах за Криптата на цивилизацията — каза професорът.

— За какво? — Бейлинджър се усъмни, че не е чул правилно.

— Това е името на може би най-известната времева капсула. Аз естествено съм предубеден, защото тя се намира в Огълторпския университет, където преподавам.

— И се казва *Криптата на цивилизацията*, така ли? — попита Бейлинджър.

— Интересно име, нали? Седалището на Международното дружество за времевите капсули се намира в Огълторп именно заради нея.

— Има Международно дружество за времевите капсули? — попита удивено Аманда.

В стаята влязоха още хора.

— Извинете ме — каза професорът. — Трябва да се уверя, че всичко е готово за презентацията ми.

Той се запъти към катедрата, а Карън Бейли им донесе обещаното кафе.

— Сметана и подсладители има на онази маса. Там са и сандвичите. Моля, опитайте ги. — Тя отиде в предната част на стаята и спусна завесите.

Бейлинджър огледа сандвичите. Корите на филиите хляб бяха изрязани. Той взе един и отхапа от него.

— По принцип не обичам салата с риба тон, но тази не е лоша.

— Заради марулята е.

— Марулята?

— Хрупкава е. Майонезата е домашно приготвена. А и хлябът е още топъл. — Аманда отхапа пак.

Бейлинджър последва примера ѝ.

— Надявам се, че ще говори за Криптата на цивилизацията.

Застанал в сянка до катедрата, професорът натисна един от клавишите на клавиатурата на лаптопа. На екрана се появи продълговат метален цилиндър, който заприлича на Бейлинджър на торпедо. До цилиндъра стояха група мъже в официални бели костюми.

— Въпреки че този обичай води началото си от древността, това е първият предмет, който може да бъде наречен времева капсула — каза професор Мърдок. — Бил е изработен за Световното изложение в Ню Йорк през 1939 година. Проектът е спонсориран от реномираната корпорация за електрически уреди „Уестингхаус“. Понеже времевата капсула трябвало да бъде отворена след пет хиляди години, това било своеобразна реклама за дълготрайността на продуктите на „Уестингхаус“. Защо пет хиляди години? Защото било прието, че писмената история на човечеството датира отпреди пет хиляди години. Така Световното изложение се оказвало по средата между миналото и бъдещето. Създателите на капсулата заявили: „Вярваме, че човечеството ще разреши световните проблеми, че човешката раса ще триумфира над ограниченията си, че бъдещето ще е прекрасно“. Разбира се, ужасите на Втората световна война скоро щели да променят възгледите им.

Професорът докосна клавиатурата на лаптопа и на екрана се появи друг образ. Този път беше сграда с футуристична архитектура, вероятно част от Световното изложение през 1939-а. На заден план се виждаше рекламен надпис, който гласеше: *Утрешният свят*. Пред входа на постройката имаше опашка от хора. Бейлинджър забеляза с удивление, че макар ходенето на панаир да си е празнично събитие, повечето хора носеха сака, вратовръзки и бомбета.

— Капсулата била изработена от изключително здрава и устойчива на влага медна сплав — поясни Мърдок. — След като била напълнена, тя е спусната в една шахта по време на есенното равноденствие с почти религиозно преклонение, подсилено с ударите на китайски гонгове. От капака на шахтата се подавал перископ, през който посетителите могли да видят погребаната на пет метра под тях

капсула. След края на изложението шахтата била запълнена и запечатана, а върху нея е издигнат бетонен жалон. „Нека времевата капсула да почива в мир“ — казал председателят на „Уестингхаус“. И понеже имало много повече изгубени капсули, отколкото намерени, корпорацията подготвила „Хроника на времевата капсула“. Отпечатани били хиляди бройки с неизбеляващо мастило на антикорозионна хартия, които били разпратени до библиотеките и манастирите в целия свят, дори в Тибет. Наред с другата информация, хрониката съдържала географските координати на капсулата, което било мъдра предпазна мярка, тъй като бетонният жалон във Флашинг Медоус, където се състояло изложението, се изронил с времето.

На екрана се появи нова снимка, показваща сбирка от различни предмети.

— И какво съдържала капсулата? — попита професор Мърдок. — Какви са ценните предмети, които според създателите ѝ след пет хиляди години щели най-добре да покажат как е изглеждало обществото през 1939-а? Един будилник. Отварачка за консерви. Автоматична писалка. Пиличка за нокти. Четка за зъби. Чаша с лика на Мики Маус.

Някой от присъстващите се засмя.

— Имало още много предмети, но тези примери показват колко е трудно да се реши кое е най-важното за едно общество. Ще има ли отварачки за консерви в бъдещето? Будилници и пилички за нокти? Може би нещата, които ние приемаме за даденост, ще бъдат най-неразбираеми за бъдещите хора. Както подсказва заглавието на един от романите, поставени в капсулата, един ден всички култури ще изчезнат, отнесени от вихъра^[1]. Световното изложение през 1939 година е било гордо да покаже на бъдещето как е изглеждал светът в този момент от историята. Но в старателната подготовка на капсулата се крие някакво отчаяние, сякаш създателите ѝ са се страхували, че ще бъдат забравени.

На екрана се появи нещо подобно на обширен замък.

— Това е Огълторпският университет в Атланта, в който преподавам — каза професор Мърдок. — Идеята за капсулата на „Уестингхаус“ възникнала в него през 1936 година. Тогавашният ректор, Торнуел Джейкъбс, пресушил един закрит плувен басейн и го напълнил с хиляди предмети, сред които имало заснети на

микрофилми енциклопедии и ежедневни вещи, като четка за зъби, червило, нож за белене на грейпфрут, палка за мухи, детски конструктор „Линкълн Логс“ и бутилка бира „Будвайзер“. Проектът бил толкова амбициозен, че Джейкъбс го завършил чак през 1940-а — една година след Световното изложение. Вследствие на това корпорация „Уестингхаус“ била обявена за откривател на първата времева капсула, въпреки че идеята за създаването ѝ не била нейна. Джейкъбс използвал една погребална метафора и кръстил проекта си *Криптата на цивилизацията*.

Бейлинджър чу някакъв шум зад гърба си. Обърна се и видя в мрака мъж и жена да си тръгват. Когато стигнаха до изхода, те прошепнаха нещо на Карън Бейли. Мъжът посочи часовника си. Карън кимна разбиращо.

Проблясъкът на ново изображение накара Франк пак да погледне напред. Видя нацистки войници, снимани по време на параден марш. Последва серия от фотографии, показващи останки от бомбардирани сгради, танкове със свастики, купчини трупове в лагери на смъртта и гъбовидния облак от ядрена бомба.

— Когато му е хрумнала идеята за Криптата на цивилизацията, Джейкъбс навярно е гледал скептично на бъдещето на човечеството заради опустошенията, причинени от Голямата депресия. Целта му вероятно не е била да ни хвали пред бъдещите хора, какъвто е случаят с времевата капсула на „Уестингхаус“, а по-скоро да съхрани нещо, за което се е страхувал, че е застрашено от изчезване. През 1940 година, когато Криптата е била запечатана, песимизмът му със сигурност се е увеличил заради германската армия, вилнееща из Европа. В един от документите, оставени в капсулата, той пише: „Светът се е заел да погребее нашата цивилизация завинаги, затова ви оставяме тази крипта“.

Бейлинджър чу, че някой отново се движи зад гърба му. Когато се обърна за втори път, видя нова двойка да напуска потъналата в мрак стая. Той се намръщи.

— Криптата е оцеляла, но повечето времеви капсули не могат да се похвалят с този късмет — продължи професор Мърдок. — Контейнерите им не са водоустойчиви или съдържат органични вещества, които се разлагат. Освен това различни злополуки, дължащи се на човешката природа, осуetyават и най-добрите намерения.

Например амбициозен град в Калифорния депозирал цели седемнайсет времеви капсули и ги загубил до една. Шестима абитуриенти от гимназия във Вирджиния подготвили времева капсула и я заровили на територията на училището. Това се случило през 1965 година. Впоследствие гимназията била разрушена, а шестимата бивши ученици забравили напълно какво са поставили в капсулата и къде са я заровили. Сякаш това събитие никога не се е случвало. Сега тези хора са увлечени в нещо подобно на играта *Ловци на време*.

* * *

Бейлинджър изпита безпокойство, защото видя още двама души да напускат стаята. „Какво става?“ — зачуди се той.

— Сред хилядите времеви капсули, чието местонахождение е в неизвестност — каза професор Мърдок, — има пет, които са най-търсените. Първата от тях е Капсулата от кервана за двестагодишнината.

На Франк му се стори, че професорът понижи глас и се наведе напред, за да чува по-добре.

— В Деня на независимостта през 1976-а...

Мракът сякаш се сгъсти.

— ... една капсула, съдържаща двадесет и два милиона подписа, е откарана във Вали Фордж, Пенсилвания, с керван от коли, известен като *Керванът за двестагодишнината*. Президентът Джералд Форд смятал да ознаменува Войната за независимост на САЩ със специална церемония.

Гласът на професора отслабна още повече.

— Но преди церемонията някой откраднал капсулата от неопхранявания камион.

Клепачите на Бейлинджър натежаха.

— Втората най-търсена времева капсула е в Масачузетския технологичен институт. През 1939 година инженери от института запечатали различни предмети в един контейнер и го поставили под голям циклотрон^[2], който сами били конструирали. След време циклотронът бил...

[1] Има се предвид романът на Маргарет Мичъл „Отнесени от вихъра“. — Б.пр. [↑](#)

[2] Цикличен ускорител на заредени частици. — Б.пр. [↑](#)

Бам.

Бейлинджър започна да идва в съзнание. Острият, постоянен звън сякаш излизаше от счупена камбана.

Бам.

И беше в унисон с мъчителното туптене в главата му.

Бам.

Той успя да отвори очи, но откри, че е заобиколен от тъмнина. Студен порив на вятъра го накара да потръпне. Чу шум от разбиването на вълни. Вятърът донесе до ноздрите му мириса на изгоряло дърво и пепел.

Внезапно блесна светлина. Бейлинджър изстена и закри очи с ръка. Остра болка прониза предмишницата му.

— Приятелю, нямаш работа тук — каза груб глас. — Ставай.

Франк успя само да простене.

— Чу ме. Действай.

— Къде... — Гърлото го болеше. Едва събра сили да произнесе думата.

— Няма да повтарям. Действай!

— Къде съм? — попита Бейлинджър, като присви очи срещу светлината. Внезапно осъзна, че лежи върху пясък.

— За бога, така си се отрязал, че дори не знаеш къде си! — възкликна друг груб глас. — Асбъри Парк, приятелю. Същото място, на което си припаднал.

Бам.

Бейлинджър опита да се изправи. Яркия лъч на фенерчето освети руините на някаква постройка. Миризмата на изгоряло дърво се засили.

— Асбъри Парк?

Бам.

Съзнанието му се избистри достатъчно, за да разпознае звука от кошмарите си — метален капак, който се блъска в стената на изоставена сграда. Изведнъж го побиха студени тръпки.

Бам.

— Градът реши да застрои наново района. Типове като теб не са добре дошли тук.

— Не — каза Бейлинджър. — Това не е ли... — Обезумял, посочи развалините. — Само не ми казвайте, че това е...

Бам.

— Хотел „Парагон“ — рече гласът. — Или каквото е останало от него. Когато станаха всичките тези убийства и той изгоря, ние си казахме: „Достатъчно! Ще вдъхнем нов живот на този плаж“. Така че пръждосвай се оттук, преди да сме те вкарали в затвора!

Франк потръпна от обзелите го чувства. „Хотел «Парагон»? — помисли си, паникьосан. — Как съм се озовал тук?“

— Я почакай малко. Еди, този тип ми изглежда познат. Хей, ти не си ли...

— Бейлинджър — каза другият мъж. — Франк Бейлинджър. Да, той е. Боже, човече, какво търсиш пак тук? Мислех, че това е последното място, което някога ще пожелаеш да видиш отново.

— Аманда — прошепна Бейлинджър.

— Не те чувам.

— Аманда — рече дрезгаво той.

— Коя е Аманда? Някоя жена, с която си бил?

— Почакай, Еди. Мисля, че... Аманда... Миналата есен, когато хотелът изгоря. Как ѝ беше фамилията? Евърт. Аманда Евърт. Нея ли имаш предвид, Франк? Жената, която спаси?

Бам.

— Аманда! — изкрещя Бейлинджър. — Къде си? — Имаше чувството, че гласните му струни ще се скъсат. Тръгна със залитане през изгорелите развалини и започна да я търси.

— Франк, отговори ни. Какво правиш тук, за бога?

— Манхатънският исторически клуб? — Джеф Кокран се намръщи. Едър мъж с рижа коса и лунички, той беше началник на полицията в Асбъри Парк. Две години по-рано, преди да напусне управлението, за да търси изчезналата си съпруга, Бейлинджър работеше за него. — Времеви капсули?

— Това е последното нещо, което си спомням. — Франк разтри врата си, опитвайки се да прогони измъчващото го главоболие. — Виж, трябва да продължите да претърсвате плажната ивица. Аманда може все още да е...

— Проверяват я за втори път. Обещавам, че ще направя всичко възможно. Та кога сте били в този исторически клуб?

— Днес събота ли е? — Лампата над главата му светеше остро.

— Вече не. Минава полунощ.

— Беше събота... — Бейлинджър опита да се съсредоточи, за да си спомни правилната дата. — Втори юни?

— Точно така. Човече, каквото и да са ти дали, със сигурност е объркало паметта ти. Може би някой от онези наркотици, с които изнасилваните предизвикват амнезия.

— В кафето и сандвичите. — Франк поклати глава, с което засили още повече главоболието си. — Но нали всички останали ядоха и пиха от тях... Жената... Как ѝ беше името? Хайде де... Карън! Тя така ни се представи. Карън Бейли. Донесе ни кафе. След това трябва да съм припаднал.

— Каза, че тя е спуснала завесите и е угасила лампите.

— Да. — Бейлинджър усети, че го присвива стомахът. — И тогава професорът... Мърдок. Казваше се Мърдок. Тогава професор Мърдок започна своята лекция, като ни показваше разни фотографии на един екран. След малко хората започнаха да се разотиват. А стаята като че ли взе да притъмнява още повече.

— Защо разтриваш непрекъснато лявата си предмишница? — попита го Кокран.

— Боли ме. — Франк съблече спортното си сако и нави ръкава на ризата си. Средата на предмишницата му беше подута и зачервена. Нещо бе продупчило кожата му.

— Изглежда, някой ти е сложил инжекция — отбеляза Кокран. — Още наркотик, за да те държат упоен, докато те докарат тук.

Бейлинджър бръкна в джобовете си с треперещи ръце.

— Портфейлът ми още е у мен. Не са ми взели часовника. Не е било грабеж.

— А мобилния ти телефон?

— Не го носех със себе си. Аманда е, кажи-речи, единственият човек, с когото разговарям по телефона. И понеже тя беше с мен, стори ми се безсмислено да го вземам.

Кокран побутна служебния си телефон към него.

— Тя няма ли мобилен телефон?

Франк набра номера. После, като стискаше слушалката в потната си длан, я допря до ухото си.

Електронен глас каза:

— В момента нямате връзка с този номер.

Изглежда, гласът прозвуча достатъчно силно, за да бъде чул и от Кокран.

— Опитай на домашния — посъветва го той. — Може да те чака там и да се тревожи къде си.

— Добре, но няма логика някой да ни дрогира и да остави мен в Асбъри Парк, а Аманда — в апартамента ни.

— Засега няма логика в абсолютно нищо. Опитай на домашния! — настоя началникът на полицията.

Бейлинджър набра забързано новия номер. Ръката му вече бе толкова потна, че слушалката се пързеляше в нея.

— Ало — каза гласът на Аманда.

„Благодаря ти, Господи“ — помисли си Франк. После въодушевлението му рязко спадна, защото осъзна какво чува.

— Щом чуе сигнала, оставете съобщение — завърши записаното приветствие на Аманда.

Бейлинджър се насили да говори.

— Не знам какво се случи — произнесе той в телефонната слушалка, разтревожен от несигурния си глас. — Ако чуеш това съобщение, обади се в полицейското управление в Асбъри Парк. —

Продиктува написания на телефонния апарат номер. — Търси началника Кокран.

— В такъв случай... — Кокран махна на Бейлинджър да плъзне телефона към него. — ... Да видим какво ще открият от полицейското управление в Манхатън.

Кокран подкара колата по Източна 19-а улица, а Бейлинджър имаше чувството, че главата му ще се пръсне от болка. Светлината на неделното утро, непомрачена от изгорелите газове на делничния трафик, беше толкова ярка, че направо изгаряше жадните му за сън очи. Часовникът на таблото показваше 8,11.

— Следващата пресечка — каза той на Джеф. — Къщата по средата.

Пред сградата ги чакаше висок тридесетгодишен мъж от испански произход със спортно сако и вратовръзка. До него стоеше ужасно слаба жена в елегантен костюм с панталон. Косата ѝ беше платиненоруса. На лицето ѝ имаше толкова много червило и грим, че беше трудно да се определи точната ѝ възраст.

Кокран успя да намери свободно за паркиране място в дъното на пресечката. Франк забърза обратно към къщата.

— Началник Кокран? — попита испанецът.

— Това съм аз — каза Джеф, като се изравни с Бейлинджър.

— Детектив Ортега. — Те се здрависаха. — Това е Джоан Дандридж.

— Франк Бейлинджър. Онази табела я нямаше вчера. — Обзет от лошо предчувствие, той посочи към вратата на върха на стълбището, на която висеше табела: *Продава се*. Надписът гласеше: *Недвижими имоти Никърбокър*, имаше и телефонен номер.

— Това е моята агенция — каза Джоан. Тя пусна фаса си на тротоара и го загаси с крак.

Франк се втренчи в празното място над вратата.

— Там, горе, имаше бронзова табела с гравирани надпис.

— Моля? — Гласът на жената стана остър.

— Над вратата. С надпис *Манхатънски исторически клуб*.

Джоан се изкачи по стълбите, извади чифт очила от дамската си чанта и се вгледа в тухлите над входа.

— Мили боже, виждам дупки на мястото, на което е била табелата! А той ми обеща, че няма да поврежда сградата.

— Той? — повтори въпросително Кокран.

— Собственикът е купил това място на риск и сега иска твърде много за него — оплака се посредничката. — Непрекъснато му повтарям, че няма голямо търсене, че цената е прекалено висока. Затова когато ми се обадиха с предложение да наемат сградата за един ден, посъветвах собственика да приеме. Споразумяхме се за много добра цена.

— Да наемат сградата? — Бейлинджър усети, че губи самообладание. „Аманда“ — помисли си той, изгарящ от нетърпение да влезе.

— Да. Мъжът каза, че е живял тук, докато родителите му не продали къщата през осемдесетте години, когато бил тийнейджър. Неотдавна минал случайно с колата си покрай нея, видял, че се продава и решил да организира парти-изненада за рождения ден на баща си, който продължавал да съжالياва, че е продал мястото. Аз го подкачих: „Няма смисъл да я наемате за един ден. Убедете баща си да я купи отново“. Той се засмя и отговори: „Носталгията му не струва четири милиона долара“.

Франк попита бързо:

— Как изглеждаше този мъж?

— Никога не съм го виждала.

— Никога...?

— Уговорихме всичко по телефона. Изпратих му договора по пощата. Чекът му беше редовен. Получих депозит за щети и хонорара си. Това беше всичко, което ме интересуваше. Открих кой е бил собственик на имота през осемдесетте. Виктор Еванс. Мъжът, който подписа договора, се казваше Филип Еванс. Същото фамилно име. Всичко изглеждаше напълно законно, поне за мен. — Тя извади ключ от дамската си чанта и отново се намръщи, поглеждайки към дупките над вратата. — Това е район с исторически забележителности. Депозитът за щети може да се окаже по-малък от разходите по ремонта.

Агентката отключи вратата.

— Изчакайте тук! — нареди й Ортега.

— Трябва да проверя дали няма други щети.

— След като се уверим, че вътре няма никой.

Ортега, Бейлинджър и Кокран влязоха в сградата. Вестибюлт миришеше на мухъл.

— Тук имаше стойка — каза им Франк. — Върху нея беше поставен плакат със снимка на професора.

Тръгнаха по коридора. Старите фотографии на Грамърси Парк бяха изчезнали.

Бейлинджър посочи надясно:

— Лекцията беше там.

Влязоха в продълговатата стая. Сгъваемите столове липсваха. Нямаше ги и фотографиите, завесите, катедрата, екрана и масите с кафе, чай и сандвичи.

Ортега отвори предпазливо една врата в, отсрещния край на стаята и надникна в помещението зад нея.

— Нищо.

Бейлинджър се заслуша в тишината на сградата.

— Аманда! — изкрещя той.

Ехото от вика му заглъхна. Никой не отговори.

Като разтриваше предмишницата си, Франк се върна в коридора и погледна към стълбите, които водеха към горния етаж. Тъмният килим, с който бяха застлани, се губеше в мрака.

— Аманда!

Отново никакъв отговор.

Стълбите заскърцаха под бързите му крачки.

— Ще дойда с теб — обади се Кокран.

— По-добре аз да се кача пръв — настигна ги Ортега.

— Знам какво се прави — каза Бейлинджър. — Аз съм бивш полицаи.

— Но не сте въоръжен, нали?

— Не.

— Началник Кокран?

— Това място не е под юрисдикцията ми. Не си нося пистолета.

— В такъв случай аз ще бъда пръв — натърти Ортега.

На втория етаж той провери една тъмна стая и продължи по коридора.

Бейлинджър влезе в стаята. На килима имаше стари отпечатыци от легло, скрин и стол. Вратата на гардероба беше отворена и вътре се виждаха няколко закачалки.

Във втората стая нямаше нищо друго освен два празни кашона.

На следващия етаж откриха още няколко закачалки и парче опаковъчна хартия с мехурчета.

Ортега отвори последната врата.

— Таванът.

Всички замръзнаха на местата си за секунда. После се окопитиха и се заизкачваха по тясното стълбище, което скърцаше по-силно от предишното. Бейлинджър тръгна след Ортега, прахът гъделичкаше ноздрите му. Зад гърба си чу стъпките на Кокран.

През един мръсен прозорец се процеждаше мъждива слънчева светлина. Скосеният таван беше толкова нисък, че Франк се наведе. Той се вгледа в неравния чамов под и в един скъсан дюшек.

— Това трябва да е била стаята на слугите.

— На мен ми прилича повече на пещера — обади се Ортега. — Обзалагам се, че на децата ще им хареса тук.

Кокран посочи:

— А това в ъгъла какво е?

— Приличат ми на кутийки от компактдискове — отбеляза Бейлинджър.

Ортега извади чифт найлонови ръкавици от джоба на самото си, наведе се в ъгъла и вдигна кутийките.

— Не са компактдискове. Видеоигри са. Едната не съм я чувал никога, но другата е *Голямата кражба на коли*. Моите хлапета играят на нея. Казах им да спрат — бива ли деца на полицаи да се занимават с игри, в които става въпрос за кражба на коли и побой на проститутки, — но съм сигурен, че продължават да играят зад гърба ми. — Той отвори кутийките. — Нищо чудно, че са ги оставили. Дисковете ги няма.

Предмишницата на Франк продължаваше да пулсира. Краткият разговор не успя да разсее напрежението му.

— Не сме приключили с търсенето.

— Знам — каза Ортега. — Както обикновено, забравихме за избата.

Докато слизаха, Бейлинджър усети как гърдите го стягат и му става трудно да диша. Въздухът замириса на влага. Оказа се, че избата е едно-единствено, дълго и слабо осветено помещение със стари

тухлени стени и плетеница от тръби. Бетонният под беше напукан, пещта — засипана с пясък. Под бойлера имаше ръжда.

— Четири милиона долара за тази къща? — промърмори Кокран. — Че тя си плаче да бъде съборена.

Репликата му не успокои Франк. Той не спираше да се оглежда, но от Аманда нямаше и следа.

— Кога проверихте за последно дали не се е прибрала вкъщи? — попита Ортега.

— Началникът ме откара първо там. Взех една нейна снимка. — Той я извади от джоба на самото си. Беше я намерил в кутията от обувки, която Аманда държеше на една от лавиците в гардероба си. На снимката се виждаше как тя си играе с ирландския сетер на родителите ѝ в задния им двор в Кънектикът.

Ортега я разгледа внимателно.

— Колко е висока?

— Сто шейсет и пет сантиметра. Тежи петдесет и четири килограма. — Гърлото на Бейлинджър се сви. Когато я спаси от хотел „Парагон“, тя беше много слаба. Трябваше да положи доста усилия, за да я убеди да яде повече и да възвърне нормалното си тегло.

— Какъв цвят са очите ѝ? От снимката е трудно да се каже.

— Сини. Светли. Дори леко прозрачни.

— А косата? Може ли да приемем, че е сламеноруса?

Франк кимна развълнувано. Той погледна с копнеж щастливо усмихнатата жена на снимката. Дългата до раменете ѝ коса. Очарователната ѝ брадичка и изящните скули. Изведнъж го връхлетя мъчителният спомен за подобен разговор, който бе провел с един от детективите, разследващи изчезването на жена му.

— Трябва да ви кажа нещо — промълви Бейлинджър.

— Да?

— Това вече ми се случи веднъж.

— Не ви разбрах.

— Съпругата ми също изчезна.

Мъждивите лампи в избата не можаха да скрият изненадата на Ортега.

— Тя приличаше на Аманда. — Франк усети как влагата прониква чак до костите му и потрепери. — Началник Кокран е споменал за хотел „Парагон“, когато ви се е обадил.

Ортега кимна мрачно.

— Намерих съпругата си в този хотел. Мъртва. — Спомените накараха ръцете и краката на Бейлинджър да се вцепенят. Дишането му се учести и той се замая. — Там намерих и Аманда.

Погледът на Ортега се изостри.

— Физическата прилика не е случайна — изрече на един дъх Франк, неспособен да говори по-бавно. — Знаем кой отвлече жена ми. Същият човек, който отвлече Аманда преди година. Той изпитваше маниакално влечение към млади жени с руса коса, сини очи и сходни черти. Ако не знаех каква е съдбата му, щях да предположа, че това е негово дело. Но аз видях как Аманда го преби до смърт с една дъска. А когато дъската се счупи, я заби като кол в сърцето на копелето. Все още го виждам в кошмарите си. Но това не може да е негово дело. — Франк се обърна към Кокран, като се надяваше отчаяно, че ще потвърди думите му.

— Точно така. Той е един лош кошмар и нищо повече — каза Кокран. — Видях трупа му на плажа. Видях го в моргата. Присъствах на аутопсията. А по-късно разговарях със свидетел на кремирането му.

Измъченият глас на Бейлинджър отекна в избата:

— Тогава кое е шибаното копеле, заради което всичко това се случва отново?

ВТОРО НИВО
ДОБРЕ ДОШЛИ В ЛОВЦИ НА ВРЕМЕ

— Но преди церемонията да се състои, някой откраднал капсулата от неохранявания камион — каза провлачено един глас.

Аманда изпита чувството, че се издига към повърхността на дълбок плуven басейн.

— Втората най-търсена времева капсула е някъде в Масачузетския технологичен институт.

Тя продължи да се носи към повърхността.

— През 1939 година инженери от института запечатали различни предмети в контейнер и го поставили под голям циклотрон, който сами конструирали. След време циклотронът бил дезактивиран, а капсулата — забравена за повече от петдесет години.

Аманда отвори очи.

— Днес участта ѝ не е много по-различна. След разрушаването на сградата никой не знае...

Тя откри, че лежи върху някакво легло.

— ... как да извади капсулата изпод осемнайсеттонния ѝ покров.

Чувстваше се замаяна и ѝ се гадеше. Главата ѝ пулсираше. Но тези пулсации бяха съвсем различни от бясното туптене на сърцето ѝ.

— На трето място е капсулата MASH.^[1]

Аманда се надигна рязко. „Къде е Франк?“ — запита се тя. Потисна стона си и огледа стаята. Таван от гредоред, каменна камина, стени от трупи, дъсчен под. През прозореца струеше слънчева светлина, която дразнеше очите ѝ. В далечината се виждаха назъбени планини със заснежени върхове. Аманда се уплаши, че полудява.

— През 1983 година актьорите от популярния телевизионен сериал MASH сложили костюми, реквизит и други, свързани със сериала неща, в една капсула и я заровили на територията на снимачната площадка на филмовата компания „Туентиът Сенчъри Фокс“.

Гласът беше мъжки и се чуваше от всички страни.

— Но през следващите години студиото се променило толкова много, че сега никой не може да определи местонахождението на

капсулата. Днес тя вероятно се намира под един хотел, построен върху земята, която студиото някога е притежавало.

Аманда се претърколи от леглото. Изведнъж осъзна, че гласът излиза от скрити в тавана и стените говорители.

— Четвъртата капсула е Основният камък на Джордж Вашингтон. По време на масонска церемония през 1793 година Джордж Вашингтон ръководел поставянето на времева капсула в основния камък на първоначалната сграда на Капитолия.

Аманда погледна облеклото си. Носеше същите дънки, бяла блуза и сив блейзър, в които беше облечена и преди. Докато се опитваше да сложи в ред обърканите си мисли, тя си даде сметка, че е била в безсъзнание доста дълго. Обаче не ѝ се пишкаше, което означаваше, че наркотикът, който ѝ бяха дали, ѝ позволяваше да изпълнява чужди команди — също като наркотиците, използвани от изнасилваните. Изглежда, някой я бе завел до тоалетната, беше ѝ свалил бикините и я бе убедил да уринира.

— Но след това Капитолият се разраснал толкова много, че основният камък и неговото съдържание така и не били намерени.

Ръцете и краката ѝ трепереха. Стомахът ѝ тежеше. Чувстваше се толкова отпаднала, както когато дойде в съзнание преди година в хотел „Парагон“. „Отново — помисли си тя. — Боже мой, случва се отново!“

— Петата е Капсулата на Грамофонната компания. През 1907 година в Мидълсекс, Англия, Грамофонната компания зазидала една времева капсула с грамофонни плочи в основния камък на новата си фабрика.

Гласът беше звучен. Въпреки че от изтощение не можеше да разсъждава ясно, тя предположи, че слуша продължение на лекцията, която професор Мърдок изнесе в Манхатънския исторически клуб. Само че този глас не беше на професора.

— Тези плочи съдържали записи на няколко известни по онова време оперни звезди. Когато фабриката била разрушена шейсет години по-късно, капсулата се намерила. Но преди да бъдат представени на публиката, плочите били откраднати и незаменимите гласове, записани на тях, не са открити повече.

Аманда се опита да успокои дишането си. „Франк? — помисли си тя. — Къде си?“ Запъти се към вратата и изскимтя, защото гласът се върна към една по-ранна част от лекцията.

— Сред хилядите времеви капсули, чието местонахождение е в неизвестност...

Младата жена едва не изкрещя.

— ... има пет, които са най-търсените.

Тя осъзна със свито сърце, че гласът е на запис. И че вероятно записът се е повтарял непрекъснато, докато е била в безсъзнание. Това обясняваше защо думите ѝ звучат познато, въпреки че не си спомняше да ги е чувала.

— Първата от тях е Капсулата от кервана за двестагодишнината.

„Попаднала съм в ада“ — реши Аманда. Изтича до вратата и сграбчи дръжката, обзета от страх, че няма да помръдне.

— В Деня на независимостта през 1976-а...

Щом я натисна, дръжката поддаде. Аманда дръпна вратата, а пулсът ѝ се ускори.

— ... една капсула, съдържаща двадесет и два милиона подписа, била откарана във Вали Фордж, Пенсилвания.

Вратата се отвори и пред нея се ширна коридор със стени от трупи. Тя се огледа наляво и надясно, видя още врати и картини на каубои.

— Президентът Джералд Форд смятал да ознаменува Войната за независимост на САЩ със специална церемония.

Аманда се измъкна от стаята и затвори вратата, а единственият шум, който се чуваше, беше приглушеният запис на лекцията.

По средата на коридора имаше дълъг килим. Десният край се оказа задънен, затова тя тръгна тихичко наляво, заслушана в тихия глас, който се разнасяше иззад вратите.

— Но преди церемонията да се състои, някой откраднал капсулата от неопхранявания камион.

[1] Популярен американски комедиен сериал от 70-те години. — Б.пр. ↑

Аманда стигна до някакво стълбище. Понеже миришеше силно на лак и дърво, предположи, че сградата е нова. В подножието на стълбището имаше просторно помещение, което водеше до врата — от двете ѝ страни зееше по един прозорец.

Тя се втурна напред, стигна до вратата и сграбчи дръжката.

Удари я ток и Аманда отхвъркна назад. Пред очите ѝ причерня. Следващото нещо, което усети, беше как пада и си удря главата в пода. Прониза я остра болка. Тя изстена и се помъчи да фокусира погледа си.

— Исусе! — възкликна някой.

Аманда се обърна по посока на гласа и видя един мъж, тичащ надолу по стълбите. Двадесет и няколко годишен. С къса черна коса, мършаво лице със сурови черти и набола брада.

Тя вдигна ръце да се защити, после осъзна, че той няма намерение да я напада.

— Нарани ли се? — Мъжът ѝ помогна да се изправи.

— Здравата. — Трепереше и беше замаяна, но се радваше, че не е сама.

— Къде се намираме? — попита я той.

— Нямам представа. — Аманда погледна изтръпналата си ръка.
— Но не те съветвам да пипаш дръжката на онази врата.

— Гласът в стаята ми... Последното нещо, което си спомням...
— Неспокойните очи на мъжа огледаха наоколо. Той се помъчи да се съсредоточи. — Бях в един бар в Сейнт Луис.

— А аз бях на една лекция в Манхатън — каза объркано Аманда.
— За времевите капсули.

— Времеви капсули? Също като на записа в стаята ми. Какво става тук, по дяволите?

— Страх ме е дори да си представя.

— Трябва да има някакъв изход.

От дясната им страна имаше сводест вход. Минаха през него и се озоваха пред дълга маса, от двете страни на която бяха наредени грубо сковани столове. През прозорците се виждаха пак планини. В

отсрещния край на помещението имаше друг сводест вход, през който Аманда видя старомодна печка с дърва и въглища, хладилник, други прозорци и една врата.

Спътникът ѝ се втурна към резето.

— Не го докосвай! — каза му тя. — Трябва да приемем, че по дръжките на всички врати тече ток.

— Тогава ще счупим някой прозорец.

На входа на трапезарията се появи сянка. Аманда се обърна към нея.

Една жена стоеше под арката и ги гледаше. Беше облечена семпло — в жълтеникави панталони и тъмносива блуза, но носеше скъпо на вид колие, часовник, гривна и няколко пръстена. Беше на тридесет и няколко години, по-висока от Аманда и толкова слаба, че явно бе обсебена от идеята да пази диети. Кестенявата ѝ коса беше прибрана зад ушите. Мургавото ѝ лице бе по-скоро симпатично, отколкото красиво. Изражението ѝ беше сурово.

— Какво е това място?

Аманда махна безсилно с ръка.

— Не знаем.

— Как се озовах тук? И кои сте вие?

— Рей Морган.

— Аманда Евърт.

— Кой ни е упоил? Бях на един коктейл. Корабно парти в Нюпорт Бийч. И внезапно се озовах в онова легло на горния етаж. — Жената поклати глава. — Чух онзи запис. Времеви капсули? Що за... Кой, по дяволите, би постъпил така с нас?

— Смятам да се измъкна оттук, преди да разбера — каза Рей. Той грабна стол и замахна към един от прозорците.

Аманда вдигна ръце, за да предпази лицето си от летящите парчета стъкло, но единственото, което чу, бе прашенето на дърво. Втори път. Трети път. По-силно. Рей изсумтя от усилието. Когато шумът от ударите спря, тя свали ръце и видя, че един от краката на стола се е счупил, но прозорецът е непокътнат.

— Стъклото е удароустойчиво. — Рей го разгледа внимателно. — И е дебело почти колкото предното стъкло на реактивен самолет.

— Предното стъкло на реактивен самолет? — Сравнението ѝ се стори странно.

— Бях пилот от Морската пехота в Ирак.

Аманда разбра по тона му, че е смятал да я впечатли, но споменаването на Ирак предизвика у нея нови тръпки на страх. Страх за Франк. Защото ѝ припомни ужаса, който беше преживял там. Франк.

Не се съмняваше, че той също е бил упоен. Защото ако е бил в съзнание, никога не би позволил да ѝ се случи нещо. Къде беше той?

— Не ни каза името си — обърна се Рей към жената.

— Бетани Лейн. — Тя погледна намръщено гривната и часовника си. — За каквото и да става въпрос, не е грабеж.

— Много окуражително — вметна Аманда.

В сводестия проход зад жената се появиха още две фигури.

Рей взе счупения крак на стола и го вдигна като оръжие.

— Всичко е наред — каза единият от новодошлите. Той вдигна ръце, за да покаже, че са празни. — Чух какво казахте. Знам за всичко това точно толкова, колкото и *вие*.

Спътницата му добави:

— И сме изплашени като вас.

Мъжът беше чернокож. Двадесет и няколко годишен, с гъста черна коса и стройно телосложение. Жената беше англо-американка на същата възраст, с къса тъмнокестенява коса. Тя също беше слаба. И двамата бяха облечени в панталони с цвят таки с множество странични джобове. Туристическо облекло.

— Дерик Монтгомъри — представи се мъжът.

— Вив Монтгомъри — каза жената. Носеше брачна халка. — Последното нещо, което си спомням, е как пием чай до нашата палатка и се подготвяме за сън.

— В Орегон — добави Дерик. — Но това отвън не е Орегон. Прилича ми на Колорадо или Уайоминг.

— Отдръпнете се. — Рей грабна друг стол, мина наперено между тях, влезе в предната зала и замахна със стола към прозореца вляво от вратата. После пак и пак. Ударите накараха стъклото да се разтресе, но не постигнаха друг ефект.

— Кучи син! — изруга Рей.

Дерик посегна към резето.

— Не! — предупреди го Аманда. — По вратата тече ток.

Той отдръпна ръка.

— Намерете електрическото табло — каза Бетани. — Спрете тока.

— Харесва ми как разсъждаваш. — Рей пресече трапезарията и се отправи към кухнята.

— Не трябва да се разделяме — обърна се към другите Аманда.

Те побързаха да тръгнат след Рей и го завариха да стои в кухнята и да се взира в дръжката на един капак на пода.

— Може и по нея да тече ток — отбеляза той.

— Имам идея. — Аманда отскубна косъм от главата си, наплюнчи го и го протегна внимателно към дръжката. Когато косъмът докосна метала, тя усети леко разтърсване и отдръпна ръка. — Да, има ток.

— Пробвай дръжката на шкафа под мивката — предложи ѝ Вив.

Аманда се подчини, като се чудеше какво толкова важно може да има в този шкаф.

— Не усещам електричество.

Вив отвори със замах вратите и започна да тършува под мивката. Избута настрани четка с дълга дръжка, шише с препарат за миене на съдове и кутия с кухненски гъби.

— Да! — Тя се изправи, като държеше чифт дълги жълти ръкавици, от онези, които се използват за миене на съдове.

„Гумени ръкавици“ — каза си наум Аманда.

Вив ги сложи и отиде незабавно при вратата на кухнята. Поколеба се за миг, после потупа дръжката с една от облечените си в ръкавици ръце. Не се случи нищо.

— Да изчезваме. — Тя натисна дръжката, но вратата не помръдна.

— Няма дупка за ключ — отбеляза Бетани. — Сигурно е с електронна ключалка.

— Което ни връща при капака на пода и идеята да намерим електрическото табло — каза Рей.

Вив вдигна капака със защитената си ръка. Всички впериха погледи в мрака отдолу.

— Не виждам ключ за лампа. — Аманда се завъртя към плота до мивката и допря косъма до дръжките на чекмеджетата. Не я удари ток и тя ги отвори рязко.

В едното чекмедже имаше чук, отвертка, гаечни ключове и фенерче.

Дерик насочи лъча на фенерчето към дупката на пода и освети къса дървена стълба и мръсен под.

— Не е достатъчно дълбоко, за да е изба.

— За да се придвижва човек там, ще трябва да лази — добави Бетани.

— Някой доброволец?

Никой не отговори.

— По дяволите, тогава аз ще сляза! — Рей се наведе. — Готов съм на всичко, за да се измъкна оттук. Дайте ми фенерчето.

— Почакай — обади се Аманда.

— Какво има?

Тя разгледа внимателно стълбата.

— Насочи лъча натам.

Фенерчето освети електрическа жица, прикрепена към едно от стъпалата.

— Смяна на плана — каза Вив. — Да се върнем при вратата. С помощта на ръкавиците мога да използвам чука и отвертката, за да извадя болтовете на пантите.

— Отлично хрумване.

Човекът, който изрече тези думи, не беше сред тях.

— Кой... — Дерик погледна нагоре.

Гласът, който идваше откъм тавана, продължи:

— Наистина съм впечатлен.

Сърцето на Аманда се сви.

— Исусе! — възкликна Рей.

Всички се втурнаха към кухнята, като гледаха към тавана.

— Не очаквах да демонстрирате таланта си да решавате проблеми толкова скоро. — Гласът беше мъжки. Дълбок и плътен като на телевизионен говорител. Аманда веднага се сети, че това е гласът от записа, който я събуди.

— В тавана е скрит говорител — каза Бетани.

— Но откъде знае какво... — Рей огледа горните ъгли на стаята. Очите му се присвиха. — Камери. Малки са, но когато знаеш какво да търсиш...

Аманда се съсредоточи и видя малки отвори във всеки от ъглите, непосредствено под тавана. Тя мина през арката, влезе в трапезарията и погледна намръщено нагоре.

— И тук има камери. — Стомахът ѝ сякаш се преобърна. — В къщата сигурно гъмжи от тях.

— Добре дошли в *Ловци на време* — каза тържествено гласът.

— Ловци на време? — повтори Дерик. — Това пък какво означава?

— Моля, отидете в трапезарията и се настанете удобно. Сега ще ви обясня.

— Майната ти! — Вив грабна чука и отвертката от чекмеджето. Все още защитена от ръкавиците, тя мушна отвертката под болта на една от пантите на кухненската врата и я удари с чука. Металът иззвъня и болтът излезе.

— Моля, отидете в трапезарията — повтори гласът.

Вив изкара още един болт и се зае с третия.

— Това не е продуктивно. Разполагате само с четиридесет часа — продължи гласът. — Не си губи времето, Вивиан.

— Аз съм Вив! Никой не ме нарича Вивиан! Мразя да ме наричат така!

— Отдръпни се от вратата.

На Аманда изведнъж ѝ стана студено.

— Мисля, че е по-добре да направим това, което иска.

— Послушай я, Вивиан — каза гласът.

— Спри да ме наричаш Вивиан!

— Махни се от вратата! — рече Аманда. — Имам лошо предчувствие.

— Ако извадиш третия болт и се опиташ да отвориш вратата...
— започна гласът.

— Да? Какво ще стане, ако го направя? — попита Вив.

— Сградата ще се взриви.

— Не ти вярвам.

Гласът замълча.

— Лъжеш! — изкрещя Вив.

Отново мълчание.

— Добре, защо не отидем в трапезарията? — предложи Рей.

Вив продължи да се взира в тавана.

Дерик се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ. Погледът ѝ омекна, но съвсем малко.

— Няма да ни навреди да чуем каквото има да ни казва — рече той. — Ако решим, че нямаме друг избор, винаги можем да отворим тази врата по-късно.

Гласът наруши мълчанието си:

— О, гарантирам ви, че ще имате друг избор.

Те влязоха предпазливо в трапезарията, седнаха около масата, размениха си нервни погледи и вдигнаха очи към тавана.

Рей извади запалка „Зипо“ от джоба си. Започна да я върти между пръстите си, като отваряше и затваряше хромираното ѝ капаче.

— Някой да има цигара?

Аманда и останалите поклатиха отрицателно глави.

— Така си и мислех.

— Нека ви разкажа за Реймънд Морган — обади се гласът.

Рей спря да щрака капачето на запалката.

— Бивш лейтенант. Авиатор от Морската пехота на САЩ. Реймънд е герой.

— Не — възрази Рей.

— Историята му беше широко отразена в медиите — продължи гласът. — Летял на разузнавателна мисия, когато снаряд от гранатомет улучил самолета. Това се случило в един планински район на Ирак със силно бунтовническо присъствие.

Споменаването на Ирак накара Аманда отново да се замисли за Франк. Къде беше той? Какво бе станало с него? Молеше се да не е мъртъв.

— Снарядът улучил самолета привечер. Реймънд скочил с парашут в гаснещата дневна светлина. Това било едновременно добра и лоша идея. Здрачът пречел на бунтовниците да се прицелят в ясна мишена. Но поради слабата светлина Реймънд не успял да види къде ще се приземи. Паднал на един скалист склон и се затъркалял надолу, като се натъртил жестоко и изкълчил левия си глезен. Въпреки болката, той не спрял да куцука цяла нощ, за да избяга от бунтовниците. Малко преди да съмне, се затрупал с камъни. Лежал неподвижно под тежестта им през целия ден, докато жарките лъчи на слънцето го изгаряли. Съдейки по звуците, той преценил, че бунтовниците са се приближили на петдесет крачки от него. Докато продължавали да го търсят, Реймънд не посмял да активира самонасочващото устройство, което щяло да докара спасителните

хеликоптери. В края на краищата сигналът щял да изпрати спасителите в ръцете на бунтовниците. Така започнала мъчителната игра на котка и мишка, при която нощем Реймънд куцукал от хребет до хребет, а денем се покривал с камъни. Използвал провизиите от чантата си за спешни случаи възможно най-пестеливо. Когато свършили, се хранел с насекоми. Когато манерката му се изпразнила, пиел застояла вода от локвите. Разболял се от треска, но не се предал. Благодарение на решителността и находчивостта си, на дисциплината и самоувереността си, той издържал десет дни и накрая надхитрил преследвачите си. Разузнавателните служби на САЩ по-късно установили, че бунтовниците били решили, че е умрял, защото не вярвали някой да може да оцелее толкова дълго. Той активирал предавателя си едва когато стигнал до безопасна за спасителните хеликоптери територия. Реймънд изгубил близо петнадесет килограма от теглото си и получил *Сребърна звезда*. Това се случило преди три години. В момента Реймънд работи като пилот в гражданската авиация на Мисури.

Рей погледна надолу към запалката си и я затвори.

— Не съм герой — каза горчиво той. — Застреляха мои приятели. Те са герои.

— Бетани Лейн — каза гласът.

Бетани се размърда неспокойно.

— Твоята история също беше широко отразена в медиите. Бетани продава луксозни ветроходни яхти. Седалището ѝ е в Нюпорт Бийч, където част от клиентите ѝ са също така нейни приятели. Преди година тя била поканена да придружи група, плаваща към остров Бали. Бившият ѝ съпруг я окуражил да се наслади на една закъсняла ваканция. На четвъртия ден от пътешествието плавателният съд бил застигнат от буря. Оцелели само Бетани и едно дванадесетгодишно момиче. Държани на повърхността от спасителните жилетки, те се били вкопчили в една гумена лодка, докато океанът се успокоил достатъчно и успели да пропълзят в нея. В лодката имало компас и хранителни припаси. Освен със спасителните жилетки, разполагали и с непромокаеми дрехи. Бетани извадила от водата дървени отломки и направила примитивен навес, който да ги пази от слънцето. Тя нямала никаква представа какво е местоположението им, но знаела, че океанът се намира на запад и че ако се отправи на изток, няма начин да пропусне крайбрежието на Съединените щати или Мексико. Номерът бил да успее да се добере дотам. Затова тя използвала якето си, за да направи платно, и още отломки, за да сглоби рул, а когато вятърът не бил по пътен, гребяла. Бетани, кажи на познатите ти как разпределихте хранителните припаси.

Бузите на жената поруменяха от смущение.

— Не бъди скромна — каза гласът. — Време е всеки от вас да опознае другите. Кажи им за припасите.

— Ами...

— Направи го! — настоя гласът. — Кажи им.

— Никога не съм била особено яшна.

— Доста меко изказване. Ти страдаш от анорексия, Бетани.

— Проклет да си!

— Никакви тайни — каза гласът.

— Добре! — извика тя. — Страдам от анорексия. И какво от това? Като дете бях дебела. Хората ми се подиграваха, а майка ми непрекъснато ми натякваше за килограмите. Щом видях храна, ми прилошава. В онази проклета гумена лодка си казах: „Хей, припасите няма да са проблем. И без това почти не ям“. Затова разделих храната на дневни дажби и дадох повечето от тях на малкото момиче. Трябваше да съм се побъркала напълно, за да си позволя да ям.

— А сега им кажи за водата.

Бетани се втренчи в ръцете си.

— Не бъди скромна.

Тя продължи да мълчи.

— Много добре — каза гласът. — Тогава аз ще проявя учтивост към гостите. Когато оскъдните запаси от вода свършили, те се сблъскали с по-голям проблем от намаляващата храна. Човек може да оцелее три седмици без храна, но само три дни без вода. Около Бети и момичето, разбира се, имало много вода, но съдържанието на сол в нея рано или късно щяло да ги убие. Единствената им надежда бил дъждът, но слънцето греело неумолимо. Бетани изпуснала въздуха от спасителната си жилетка и я вързала на главата си като слънчобран, а момичето оставила да лежи под навеса, който била направила. Накрая Бетани изгубила сили да гребе. Оскъдното платно се превърнало в единствената им движеща сила. Те се носели по течението две седмици, преди да бъдат забелязани от товарен кораб, плаващ към Лос Анджелис. Но как оцеляхте толкова дълго, Бетани? Как разрешихте проблема с водата?

— Ти знаеш толкова много. Защо не им кажеш?

— Сигурен съм, че те биха искали да го чуят от теб.

Бетани огледа присъстващите и въздъхна уморено, сякаш преживяваше отново изпитанието.

— Направих от якето на момичето нещо като ведро. Напълних го с морска вода. После покрих ведрото със спасителната ѝ жилетка, на която бях изпуснала въздуха, и опънах краищата ѝ с ръце. Боже, как болеше! След като ги опъвах цял ден, ръцете ме заболяха толкова силно, че се уплаших, че няма да мога да задържа плътено прилепнала жилетката.

— А защо е било необходимо?

— Не искам да говоря за това.

— Защото после ще сънуваш кошмари, така ли, Бетани? Но говоренето може да ти помогне. Мисли си за него като за вид терапия.

— Кой си ти, по дяволите?

— Някой, който има власт да те пусне да излезеш от тази сграда. Защо е било необходимо да държиш при лепнала жилетката?

Бетани промърмори нещо.

— Кажы го така, че да го чуят и другите, Бетани. Нали виждаш, интересно им е.

— Заради изпаряването.

— Да.

Тя изпусна шумно дъха си.

— Нагрялото от слънцето ведро и спасителната жилетка над него караха морската вода да се изпарява. Парата се събираше от долната страна на жилетката, там, където тя прилепваше за ведрото. Чаках дълго време. После махах жилетката. От долната ѝ страна обикновено имаше полепнали десетина капки вода. Трябваше да я обръщам внимателно, за да не изпаднат капките. Нали разбирате — в събраната влага нямаше сол. Двете с момичето се редувахме да ближем капките. Още усещам върху езика си грапавата повърхност на жилетката. Още усещам горчивината.

— Кой те научи да добиваш вода по този начин?

— Никой.

— Сама го измисли, така ли?

Бетани не отговори.

Гласът каза с удивление:

— И си го правила дни наред!

— Дерик и Вивиан Монтгомъри. Прощавай. Искях да кажа — Вив. Те също се прочуха по новините. А фактът, че са смесена двойка, добави ново измерение на историята.

Лицето на Дерик стана сурово. Трябваше да положи усилие, за да не даде израз на гнева си.

— Те са двама от най-добрите алпинисти в света. Всъщност именно той е причината да се срещнат преди три години — запознали се по време на една експедиция в Хималаите. Странно е, че е трябвало да отидат толкова далеч, за да се срещнат, защото и двамата са отраснали в щата Вашингтон. Освен това, преди да се запознаят, са изкачили много едни и същи планини. Известните алпинисти могат да си докарат приличен доход, като рекламират екипировки, като преподават в училища по алпинизъм или като организират експедиции за богати търсачи на приключения. На практика Дерик и Вивиан вече били популярни имена в света на алпинизма, преди един миналогодишен инцидент да им донесе международна известност, която несъмнено се е отразила благотворно и на доходите им.

— О, я върви по дяволите! — възкликна Дерик.

— Пример за независимостта, с която се отличава тази група. Добре. Щеше да ме разочароваш, ако не беше показал характер. А сега да отговоря на пожеланието ти. Не мога да отида в ада, защото вече съм там.

В трапезарията настана тишина.

— Дерик и Вив били наети като водачи на експедиция до връх Еверест — продължи гласът. — Компанията, която я организираше, обявила награда от шейсет хиляди долара за всеки, който реши да се присъедини. Отзовали се осем търсачи на приключения. И напълно си заслужили парите. Отнело им две седмици само да се доберат до базовия лагер. След това придвижването им от лагер до лагер ставало все по-бавно. Височината, вятърът, студът. Връх Еверест е висок над осем хиляди и петстотин метра. Когато експедицията стигнала на височина седем хиляди и петстотин метра, от осмината търсачи на

приключения останали само двама. Другите се предали пред изтощението и природните стихии и се върнали в базовия лагер. Дерик и Вив останали с тези двама катерачи. На височина седем хиляди и осемстотин метра ги връхлетяла буря, а след това — лавина. Алпинистите аматьори били затрупани със сняг. Дерик и Вив успели да ги изровят, но те били пострадали прекалено сериозно, за да имат сили да се придвижват сами. Уоки-токилата им били изгубени в лавината. Нямало как да изпратят сигнал за помощ. В продължение на дванайсет мъчителни часа Дерик и Вив се грижели за пострадалите, като ги спускали с въже, после слизали при тях, влачели ги по ледените хребети и отново ги спускали надолу. Въпреки изтощението си, по едно време Дерик дори намерил сили да носи един от алпинистите в продължение на цели шест метра, които сигурно са му се сторили като шест километра. Когато се добрали до палатка в един от по-ранните им лагери, той останал в нея с ранените алпинисти, а Вив продължила надолу, за да доведе помощ. Разразила се втора буря, но тя успяла да заведе спасителите до палатката, а Дерик направил всичко, което било по силите му, за да запази живота на оцелелите. Това е изумително постижение, но Дерик и Вивиан, изглежда, се чувстват неудобно от факта, че го описвам.

Вив се намръщи към камерите и сви устни при споменаването на името, което мразеше.

— Нито те, нито Бетани и Рей се гордеят с постиженията си. Не е ли любопитно, че подобни прояви, които впечатляват толкова силно другите хора, са така омаловажавани от тях? Те не са искали да бъдат герои. Просто са се опитвали отчаяно да оцелеят. Страхът е грозна емоция. Никой не иска да си я припомня.

— Аманда Евърт.

Пулсът на Аманда се учестяваше с всяка изминала минута. Тя изпитваше облекчение всеки път, когато пропуснеха да споменат името ѝ, но щом гласът приключеше една история и направеше пауза, преди да започне следващата, ужасът ѝ отново нарастваше.

— Не — каза Аманда.

— Но твоята история е единствената, която все още не съм разказал.

— Моля те, не говори за това.

— А как иначе да изложя основната си идея?

— Не говори за хотел „Парагон“.

Обаче гласът прояви упорство.

— Около десет часа вечерта Аманда, която пътувала към вкъщи, след като била работила до късно в една книжарница в Манхатън, слязла от влака в Бруклин.

— Не! — Аманда притисна длани към ушите си, но продължи да чува гласа, макар и слабо.

— Похитителят на Аманда я причакал в тясна улица и притиснал към устата ѝ напоена с упойващо вещество кърпа. Когато се съвзела, тя открила, че лежи на легло в хотел „Парагон“.

От спомена за преживения ужас очите ѝ се напълниха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ.

— Тази забележителност на Асбъри Парк била построена през 1901 година, но след няколко случая на изчезнали хора вратите ѝ били запечатани през 1971. Аманда била затворена там в продължение на пет месеца, докато група градски търсачи на приключения не проникнали в хотела, за да изследват историческите му подземия. Не след дълго те открили, че сградата е била изоставена съвсем основателно. Малцина от тях оцелели от яростта на похитителя на Аманда.

Аманда усети колко солени са сълзите ѝ, когато гласът заговори за Франк Бейлинджър, нейния спасител, и за агонията, която бе

преживял, за да я спаси.

„Франк — помисли си тя. — Къде си?“

Обзе я гняв.

— Бейлинджър проявил удивителен героизъм — продължи ентусиазирано гласът. — Трудно е да си представим как е възможно човек да прояви подобна воля, да преодолее толкова трудности и въпреки всичко да оцелее — и не само да оцелее, но междувременно да спаси Аманда и един от спътниците си. Виждате ли какво е общото между вас? Решителност и изобретателност, дисциплина и самоувереност. Това са качества, които всички вие притежавате. И именно заради тях ви доведох тук.

— Франк — прошепна Аманда. Очите я боляха и бяха замъглени от сълзите. — Франк — повтори тя, този път по-силно. И се изправи толкова отривисто, че столът ѝ се прекатури. Като стискаше юмруци, тя изкрещя към тавана: — Какво си му сторил, копеле такова? Франк беше героят! Аз не направих нищо, просто се оставих да ме спасят!

— Скъмността е прекалено надценявано качество. Онази нощ си направила далеч повече, отколкото си признаваш.

— По дяволите, къде е Франк? Защо не е тук?

— Искаш ли да си размените местата? — поинтересува се гласът. — Искаш ли той да е тук вместо теб?

— Той ми спаси живота! Гордея се, че заемам неговото място. Но героят е Франк! И се сещам само за една причина да не го доведеш тук! Копеле гадно, ти си го убил!

Единственият отговор беше шумът от дишането на мъжа.

— Признай си! — изкрещя Аманда.

— Не съм включил този разговор в четиридесетте ви часа. Но те ще започнат да текат много скоро. Предлагам ти да се овладееш, в противен случай ще бъдеш безполезна за групата.

Рей затвори капачето на запалката си.

— Четиридесет часа? Той спомена нещо подобно и преди.

— Искам всички да бръкнете под масата.

— Защо? — попита Бетани.

Всички присъстващи се спогледаха предпазливо, после бавно се подчиниха на заповедта.

Аманда се подчини последна. Емоциите ѝ така я бяха опустошили, че всичко ѝ се струваше далечно. Напила някакъв

подобен на жица предмет, захванат под масата с чифт скоби. Извади го.

— Безжични слушалки? — полюбопитства Вив.

Всички слушалки бяха идентични. Тънка, извита метална рамка с малки наушници от двете страни. От левия наушник стърчеше парче метал.

— Това е микрофон — обясни им гласът. — За да поддържам връзка с вас, когато излезете оттук.

— Значи ще ни пуснеш? — попита обнадеждено Вив.

Гласът пренебрегна въпроса ѝ.

— Тези устройства имат мощни батерии. Енергията им няма да свърши, преди да са изминали необходимите четиридесет часа.

— Четиридесет часа? Защо продължаваш да говориш за...

— Под масата има още нещо.

Озадачен, Дерик застана на колене и се взря под масата. После бръкна отдолу. Чу се стържене на метал и той показва на останалите някакъв малък предмет.

Аманда реши, че това е мобилен телефон. Изтощена от емоциите, тя не осъзна, че е изрекла мисълта си на глас, докато Дерик не я погледна.

— Не. — Той се намръщи. — Това е *GPS* приемник. Използваме такива, когато ходим на експедиции в планината.

— И когато плаваме с кораб — добави Бетани.

— Или когато летим — обади се Рей. — Но *GPS* устройствата в реактивните самолети са значително по-сложни.

— Някои от по-новите марки автомобили също са снабдени с такива устройства — намеси се Вив. — Но защо ни е...

— Има по един за всеки от вас — каза им гласът.

Аманда видя всички да бъркат под масата. Обзета от безпокойство, тя направи същото. Предметът, който освободи с пръсти от придържащите го за плота скоби, беше сребристосив. Имаше екран също като мобилните телефони, но за разлика от тях, беше снабден с оскъдно количество бутони — по два-три от всяка страна. В горната част на устройството имаше картинка на земното кълбо и надпис *ETREX*. „Името на този модел?“ — запита се Аманда. В долната му част пък имаше друга дума, за която тя реши, че е името на производителя: *GARMIN*.

Вив забеляза объркването ѝ.

— Никога ли не си използвала *GPS* приемник?

— Не.

— Има карти, висотомер и компас. Когато го включиш, той се ориентира по сигналите, изпращани от сателитите на глобалната позиционна система. После трябва само да въведеш географските координати, за да определиш желаня маршрут или да установиш дадено местонахождение. Хей! — извика тя към тавана. — Защо са ни тези приемници?

Гласът пренебрегна въпроса ѝ.

— Вървете в стаите си. В шкафовете ви има нови дрехи. След десет минути ще ви чакам при входната врата.

— А после какво?

— Четиридесетте часа започват да текат.

— Ето какво успях да науча до този момент — каза детектив Ортега.

Измъчван от вълнение, Бейлинджър седеше сковано на едно бюро в отдел „Изчезнали хора“ на Първо манхатънско полицейско управление. Коридорът отвън ехтеше от звъненето на телефони и шума от разговори.

— Първо се обадох в Огълторпския университет в Атланта — продължи Ортега. — Там изобщо не бяха чували за професор на име Ейдриън Мърдок. Не бяха чували за него и във факултета по история, нито в който и да било друг факултет. Описах им мъжа, с когото сте разговаряли: прошарена коса и мустаци, слаб. Оказа се, че на това описание отговарят много професори. От университета обещаха да ми изпратят имейл с техни снимки, които да прегледате.

— Мъжът, когото видях, няма да е на нито една от тях — каза Франк.

— Знаете как стават тези работи — продължаваш да задаваш въпроси и да събираш информация, докато се изчерпят всички възможности. Обадох се в кметството. До 1983 година онзи имот действително е бил собственост на някой си Виктор Еванс. Направих справка в телефонната компания и научих имената на всички мъже с това име, живеещи в района на Ню Йорк Сити. Един от тях се оказа мъжът, който някога е притежавал сградата. Но той не познава никакъв Филип Еванс и никога не е имал син.

Бейлинджър погледна унило към картонената чаша с изстинало кафе, която държеше в ръка.

Ортега направи справка в бележника си.

— Вчера следобед двамата с партньора ми разпитахме живеещите в онази част на 19-а улица. Те казаха, че в събота сутринта пред къщата спрял камион, от който разтоварили столове и маси. Късно следобед камионът се върнал и откарал мебелите.

— Тогава са изнесли мен и Аманда от сградата — каза Франк.

— Вероятно. А ако са ви дали от наркотика на изнасилваните, дори не се е наложило да ви носят. Били сте отчасти в съзнание и сте могли да ходите сами. Е, да, походката ви трябва да е била несигурна. Но камионът вероятно е скривал гледката към отсрещната страна на улицата, а изнасянето на масите и столовете е отвлякло вниманието на всеки, който може да ви е наблюдавал от сградите от двете страни на улицата. Двата с приятелката ви сте изглеждали като най-обикновена двойка, на която помагат да се качи в някаква кола.

— По-скоро в микробус. Нещо без прозорци. — Ръцете на Бейлинджър започнаха да изстиват. — Били са замесени много хора. Например жената, която ни се представи като Карън Бейли.

Детективът прочете описанието, което беше записал в бележника си.

— Представителна на вид. Четиридесетгодишна. Без грим. Кестенява коса, събрана в кок. Семпла тъмносиня рокля.

Франк кимна.

— Да не забравяме и хората, които присъстваха на лекцията.

— Казахте, че някои от тях са си тръгнали по време на презентацията?

— Да. — Бейлинджър се концентрира върху спомените си. — Много хора — натърти той. — Твърде много, за да запазят станалото в тайна. Може би присъстващите не са си давали сметка какво се случва в действителност. Може би им е било платено, за да поостоят там известно време. А и хората, доставили мебелите. Било е достатъчно да им кажат, че на един мъж и на една жена им е прилошало и се нуждаят от помощ, за да се качат в микробуса. Възможно е само професорът и Карън Бейли да са знаели какво става в действителност.

— Доставчиците. — Ортега посочи един лист върху бюрото си. — С партньора ми се опитваме да установим контакт с всички фирми в града, които дават под наем маси и столове за специални случаи. Рано или късно ще открием фирмата, извършила доставката на този адрес. Може би служителите ѝ ще успеят да ни дадат описание на хората, които са ги наели.

— Искате ли да се обзаложим, че са били наети чрез телефонно обаждане и че им е бил изпратен чек по пощата? — попита го Франк.

Детективът го погледна неспокойно.

— И че банковата сметка е била открита с една-единствена цел — да бъде платено на агентката по недвижими имоти, на фирмата и може би на част от хората, посетили лекцията? — добави Бейлинджър. — Тази банкова сметка няма да бъде използвана повече. Освен това човекът, който я е открил, несъмнено е дал фалшиви име, адрес и осигурителен номер.

— Да ви призная — каза Ортега, — това е нещо ново за мен.

— Какво имате предвид?

— Досега не съм имал случай някой с полицейски опит да ми докладва за изчезналата си любима. Чувствам се като магьосник, който се опитва да работи съвместно с друг магьосник. Вие сте запознат с процедурите. Знаете какво става зад кулисите. Докато събирах сведения от Огълторпския университет, кметството и живеещите на 19-а улица, чух, че някой друг е направил същото. Да не би случайно това да сте вие?

— Не можех просто да седя и да чакам.

— Надявам се, не сте заблудили всички тези хора, че все още работите в полицията.

— Не съм извършил нищо незаконно.

— В такъв случай най-доброто, което можете да направите в момента, е да почакате още малко. Вие сте прекалено емоционално обвързан с този случай, за да обикаляте насам-натам и да разпитвате хората. Не се опитвайте да вършите моята работа.

— Разбира се — каза Бейлинджър, — само че знам колко ви е трудно. Двамата с партньора ви сте натоварени с прекалено много случаи, работното време никога не ви стига, а пък като стана дума за магьосници, и аз, и вие знаем, че магии няма.

— Добре, посъветвайте ме как да си свърша работата. Ако бяхте на мое място, къде щяхте да потърсите хората, присъствали на лекцията?

— Щях да предположа, че щом са изиграли ролите си толкова умело, може би именно с това си изкарват прехраната. Че може би са актьори.

— Ето го кучия му син. — Бейлинджър посочи една от снимките на витрината. — Само че без мустаци и с по-тъмна коса.

Двамата с Ортега стояха пред театъра на Блийкър Стрийт в Гринич Вилидж. През последния час бяха звънели на различни театрални агенции и трупни, опитвайки се да открият кой е бил нает в събота следобед за еднократен ангажимент на Източна 19-а улица.

Оставяйки зад гърба си шума на уличния трафик, те влязоха в малко мрачно преддверие и спряха да огледат обстановката. Зад тях се намираше касата за билети. От лявата им страна Бейлинджър видя гардеробиерна, а от дясната — бар с освежителни напитки. Лекасият килим изглеждаше износен, въпреки че се виждаше само отчасти заради сгънатите парчета брезент, части от скеле, кутии с боя, кофи и четки. Въздухът миришеше на терпентин.

— Определено се нуждае от основен ремонт — промърмори Ортега, като се взираше в едно петно от вода на тавана.

— Мразя старите сгради — каза Франк.

От другата страна на двукрила врата, намираща се точно пред тях, се чуваха приглушени гласове.

Детективът отвори едното крило и влезе. Миг по-късно се появи отново и махна на Бейлинджър да го последва. Вратата се затвори зад тях. Намираха се в началото на пътеката, която се спускаше между редовете от седалки към авансцената, осветена от разположени на тавана лампи. Завесите на сцената бяха вдигнати. Две двойки — едната на средна възраст, а другата млада — държаха по един сценарий и четяха откъси от него. Висок слаб мъж стоеше пред сцената и им даваше указания къде да застанат, като махаше с показалка.

Младата жена, която от това разстояние беше направо миниатюрна, погледна към задната част на залата.

— Те са тук! — Гласът ѝ проехтя.

Високият слаб мъж се обърна към Бейлинджър и Ортега:

— Слезте долу, ако обичате, и се присъединете към нас.

Прикривайки обзелото го вълнение, Франк се съсредоточи върху шума от стъпките си, които отекнаха по пустата пътека. Театърът му действаше потискащо; старите седалки изглеждаха неестествено празни и сякаш плачеха за аплодиращи зрители.

Ортега се представи и показа значката си.

— Смятам, че вече се познавате с господин Бейлинджър.

Франк веднага ги разпозна. Високият слаб мъж беше професор Мърдок. Четиримата души на сцената бяха сред хората, присъствали на съботната лекция.

— Вас определено ви помня — каза мъжът с показалката, — както и младата жена, с която бяхте. Казваше се... — Той погледна нагоре, напъвайки паметта си. — Аманда Евърт.

— А вие се казвате Ейдриън Мърдок, но съм сигурен, че това не е истинското ви име.

— Роланд Пери. Беше ми поръчано да се представям с името на професора.

— Да не би нещо да не е наред? — попита младият мъж на сцената.

Ортега се обърна към режисьора.

— По телефона ми казахте, че трупата ви е била наета да посети онази къща на Източна 19-а улица.

— Точно така. Бяхме наети да изнесем представление. — Гласът на Пери имаше лек британски акцент. — Аз трябваше да държа реч. Останалите актьори получиха напътствия какво да правят, както и описание на господин Бейлинджър и неговата приятелка. Казаха ни, че става въпрос за приятелска шега. По време на лекцията публиката щеше да се разотиде малко по малко. После аз щях да спра да говоря и докато визуалната демонстрация продължава, да се шумугна в мрака и да напусна сградата. Тогава образите на екрана щяха да изчезнат и господин Бейлинджър и неговата приятелка щяха да открият, че са съвсем сами в стаята.

— Не ми изглежда особено смешно — отбеляза Ортега.

— Шегата щеше да продължи с парти-изненада за рожден ден. Докато господин Бейлинджър и дамата му се чудеха какво става, техни приятели, скрити на горния етаж, щяха да изкрещят: „Честит рожден ден!“ Щяха да свалят долу храна и напитки и купонът щеше да започне.

Детективът изгледа Франк, после попита Пери:

— Колко ви платиха?

— За един час работа трупата ни получи общо две хиляди долара. Това беше ценен принос за усилията ни да ремонтираме театъра.

— Как се свързаха с вас? — попита Бейлинджър.

— Една жена се обади и си уреди среща с мен в театъра.

— Каза ли ви името си?

— Карън Бейли. Жената, с която се срещнахте на лекцията.

— Мислех, че тя е член на вашата трупa.

— Нищо подобно.

— Имате ли договор? — намеси се Ортега. — Да ми покажете някакъв адрес или подпис?

— Не. Нямаше нужда да сключваме договор. Споразумението беше необичайно, да, но тези две хилядарки ни дойдоха съвсем навреме. Бяхме благодарни за неочаквания си късмет.

— Но защо сте тук? — попита по-възрастната жена. — Какво има?

— Нищо, за което да се тревожите. — Ортега подаде на Пери визитната си картичка. — Ако тя се свърже отново с вас, уведомете ме.

— Карън Бейли ми остави едно ксерокопие — каза режисьорът. — Поръча ми да го дам на господин Бейлинджър, ако дойде в театъра.

— Ксерокопие? — намръщи се Франк. — На какво?

— Оставих го в чантата със сценариите. — Пери пхна показалката си под мишница, отиде при износената платнена чанта, която лежеше върху една от близките седалки, и започна да тършува вътре. — Ето. — Подаде на Бейлинджър сгънат лист хартия.

Но преди Франк да го докосне, Ортега каза:

— Чакайте. — Детективът извади чифт найлонови ръкавици от джоба на самото си. Сложи си ги и разгъна листа.

Бейлинджър застана до него и погледна надолу. По листа имаше следи от фотокопирна машина. Представляваше копие от страница на книга, като всичко беше зачернено, освен един параграф и печат, на който пишеше: НЙОБ^[1] — *Хуманитарни науки и социология*. Печатът беше избледнял.

Ортега прочете параграфа на глас:

— „Чудесно място е това тресавище — каза той, като обхвана с поглед морето от тревисти хълмове, които приличаха на разпенени зелени вълни с гребени от назъбен гранит. — Тресавището никога няма да ти омръзне. Не можеш да си представиш какви прекрасни тайни крие. То е така обширно, пусто и загадъчно“.

Пасажът беше толкова странен, че Франк се почувства напълно объркан.

— И Карън Бейли ви заръча да ми дадете това, ако дойда в театъра? — обърна се той към Пери.

— Да.

— А каза ли защо?

— Не. Предположих, че това е част от приятелската шега. — Режисьорът потропа с показалката си по пода. — Какво не е наред? Защо не ни кажете кого...

— Надушвам дим — рече Бейлинджър.

[1] Нюйоркска обществена библиотека. — Б.пр. ↑

Като се обърна към задната част на театъра, Франк видя, че през пролуките на двукрилата врата се процеждат сиви струйки.

— Не — изстена Пери.

Бейлинджър чу как четиримата актьори слязоха шумно от сцената, но цялото му внимание беше приковано върху разрастващите се струи дим. Двамата с Ортега се втурнаха нагоре по пътеката, но се заковаха на място, когато видяха, че между двете крила на вратата проблясва светлина. От другата ѝ страна се разнесе прашене.

Пери и актьорите изтичаха при тях.

— Боите. — Режисьорът си пое дъх, вдиша част от пушека и едва не се разкашля. — Трябва да са се запалили по някакъв начин. В една от кутиите имаше парцали. Някакво случайно...

— А може би само са подхранили пожара — каза Бейлинджър.

— Подхранили? Какво, по дяволите...

Светлината от сцената зад гърба им угасна. Стана тъмно и една от актрисите изпищя. В следващия миг светнаха захранваните от акумулатор аварийни лампи в ъглите на залата.

— Дайте ми показалката си. — Ортега я взе и натисна вратата с по-дебелия ѝ край.

През отвора нахлу още дим. Зад сивите облаци проблесна нещо оранжево и към дървената пръчка се протегнаха огнени езици.

Детективът дръпна бързо показалката и вратата се затвори. Пери залитна назад и блъсна една от актрисите, която се преви и започна да кашля.

— Къде е аварийният изход? — попита Франк.

— Единият е ей там. — Режисьорът посочи към една врата, която се намираше по средата на дясната пътека. До нея имаше малко червено табло на противопожарна аларма.

Бейлинджър помогна на кашлящата жена да се изправи сред съгъстващия се дим и я поведе между два реда седалки. Пред тях останалите актьори притичаха между други редове и излязоха на

дясната пътека, където Ортега тъкмо дърпаше резето на аварийния изход.

Вратата не помръдна. Детективът я блъсна с рамо, но тя си остана затворена.

— Кой, по дяволите, е заключил този изход?

— Никой! Той винаги стои отключен! — настоя Пери. — Сигурно нещо е затиснало вратата от другата страна! — Той отвори капака на червеното табло, дръпна ръчката и изохка, защото алармата не издаде звук. — Трябва да е свързана с пожарната, но щом не я чуваме, значи сигналът не се предава!

В задната част на театъра пушекът вече бе толкова гъст, че скриваше напълно вратите. Пращенето на пламъците прерасна в рев. Бейлинджър осъзна, че боята и терпентинът му действат като катализатори.

— Водни пръскачки? Театърът има ли...

— Да! Не разбирам защо още не са се включили!

Един от актьорите посочи назад:

— Огънят мина през вратите!

Франк се обърна и кожата му настръхна, когато видя как към един от балконите пълзят пламъци и облаци от дим. За миг го обзе чувството за *дежа вю*, сякаш отново беше попаднал в ада на хотел „Парагон“. „Всичко се повтаря“ — помисли си той, а после извика:

— Къде е другият аварийен изход?

— Зад кулисите! — отговори Пери.

Острият, задушлив дим накара Франк да се закашля. Двама от актьорите се бяха парализирали от страх. Ужасът им се предаде и на него и той усети как го връхлитат старите кошмари.

— Движете се! — намери сили да изкрещи.

Топуркайки по дъските, всички се втурнаха по стълбите към сцената. Зад част от кулисите проблясваше аварийната лампа на друг изход. Ортега дръпна резето и блъсна вратата, но тя също не се отвори. Бейлинджър се присъедини към него и също я блъсна с рамо.

Някой посочи към задната част на театъра.

— Огънят стигна до тавана!

През дима, който се стелеше към тях, Ортега забеляза вито стълбище.

— Какво има на горния етаж?

— В една от гардеробните има аварийен изход! — Пери се втурна към витите стълби. Докато тичаше нагоре, те вибрираха. Той спря внезапно и се вкопчи здраво в тресящите се перила. Когато стигна до средата на стълбището, Франк видя какво го бе накарало да зяпне от изненада. Последните стъпала се губеха в облак от дим.

— Горе няма да можем да дишаме — каза някой. — И няма да виждаме накъде вървим.

Стълбището продължаваше към долния етаж.

— А подземие? — попита Бейлинджър.

— Има три прозореца!

— Да вървим!

Металните стъпала задрънчаха под краката им, а Франк впери поглед в мрака долу и се поколеба. „Подземие — помисли си той. — Винаги има подземие“. По челото му изби пот, която се дължеше само отчасти на нарастващата горещина. Забеляза пулт за управление, а под него скоба, в която беше затъкнат фенер. Той грабна фенера и хукна с нежелание надолу по стъпалата.

Въздухът захладна. Франк стъпи върху каменния под на избата, замаян от многото завои. През три тесни прозореца, разположени в редица върху дясната стена, се процеждаше светлина. Прашните им стъкла бяха близо до тавана и през тях се виждаше мръсната тухлена стена на тясна алея.

Краката на една маса издадоха стържещ звук, когато Ортега я придърпа до един от прозорците. Бейлинджър включи фенера, насочи го към далечния край на подземие и освети стена, на която бяха подпрени декори с нарисувани на тях хълмове, дървета и небе.

— Не иска да се отвори! — каза Ортега, като дърпаше прозореца. — Заял е заради боята!

— Счупи стъклото! — изкрещя Пери.

— Отворът е твърде тесен! — изхленчи по-възрастният и по-пълен актьор. — Няма да успее да се промуша през него!

Франк продължи да шари с фенера, като търсеше друг изход. Видя маси, столове, театрален реквизит. Имаше костюми, окачени на прътове. Перуки, кацнали върху пластмасови глави. И всичко беше покрито с прозрачни найлони. „Но не за дълго“ — каза си той.

Ортега удари прозореца с един бастун, който режисьорът му подаде, и се чу трясък на счупено стъкло.

— Казвам ви: не мога да се промуша през този тесен отвор! — настоя пълният мъж.

— Аз — също! — добави другият актьор.

Лъчът на фенера освети стената под сцената. Струпани накуп кашони закриваха частично една стара на вид врата.

Бейлинджър сграбчи Пери:

— Накъде води тази врата? Към друга сграда?

— Не! Към още по-дълбоко подземие!

— По-дълбоко подземие? Че защо ѝ е на тази сграда по-...

— Не ѝ трябва! Вече не! — Пери се тресеше от горещината и рева на приближаващите се пламъци.

— Какво значи „вече не“? Не гледайте към огъня! Просто ми кажете за това подземие!

— То е от една по-ранна постройка! Едно време оттук е минавал поток!

— Какво?

— Някога под Гринич Вилидж е имало много потоци — заобяснява трескаво Пери. — Дренажните тунели са предпазвали сградата от потъване. Днес потокът е пресъхнал, но едно време хората са си набавяли вода от него.

Франк изтича при вратата, избута кашоните настрани и задърпа ръждясалата дръжка.

— Недейте! — предупреди го Ортега. — Ще се издушим там долу! — Въпреки че през счупения прозорец влизаше свеж въздух, детективът се преви надве и се разкашля от дима.

Бейлинджър задърпа още по-яростно вратата и се чу стържение на дърво в камък. Ръждясалите панти изскърцаха в знак на протест. Накрая той успя да я отвори достатъчно широко, за да провери фенера през пролуката. Видя прашни каменни стени и стъпала, покрити с паяжини.

— Пламъците ще погълнат всичкия кислород долу! — изкрещя Ортега.

Франк погледна назад и видя как детективът избива последните остатъци от стъклото на прозореца. Ортега помогна на по-възрастната актриса да се качи на масата и я повдигна към отвора. Тя се провря до кръста и заседна.

— Глътни си корема! — извика ѝ детективът.

— Порязах се!

Ортега избута бедрата ѝ и жената успя да провре през прозореца и останалата част от тялото си.

Докато детективът помагаше на другата актриса да се качи на масата, гърчещата се огнена стена се приближи още повече.

— Никога няма да успея да се промуша! — настоя по-възрастният актьор.

Бейлинджър усети как го връхлитат кошмарни спомени от хотел „Парагон“. Той се провря през отворената врата. Разчисти паяжините и се втурна надолу по неравните стълби, като шареше с фенера и се вслушваше в ехото от стъпките си.

Озова се в тясна каменна стая. Един плъх изпищя и изчезна тичешком от погледа му. Франк залитна назад. Вслуша се в накъсаното си дишане и като се мъчеше да запази самообладание, освети пространството около себе си. Грубото сводесто помещение беше дълго около шест стъпки и също толкова широко и високо. Той се приведе. Там, където беше минавал потокът, в каменния под имаше улей. От лявата и от дясната му страна зееха сводове от ронливи тухли, през които беше влизала и излизала водата. След век и половина въздухът все още беше леко влажен и зловонен.

Над главата на Бейлинджър се разнесоха крясъци. Той се заслуша в рева на огъня и усети как въздухът се втурва покрай него, засмукан от бушуващите горе пламъци. Подпря се на близката каменна стена и изведнъж си даде сметка, че изпитва слабост.

— Никога няма да успея да се промуша! — Паниката в гласа на пълния мъж се беше засилила.

Франк коленичи и като стискаше фенера в треперещата си ръка, освети дясната арка. Пет стъпки по-навътре част от тавана се беше срутила и тунелът беше запушен от купчина пръст и счупени тухли. Няколко чифта червени очи отразиха светлината.

Сърцето на Бейлинджър се сви от страх. Той насочи лъча на фенера към лявата арка. Този тунел изглеждаше напълно здрав, поне докдето стигаше бледият лъч. Франк се изправи замаяно на крака и отново усети изтичането на въздуха над главата му.

Горе някакъв мъж изпищя.

Той събра сили и се втурна по стъпалата, воден от потрепващото отражение на пламъците. Фенерът вече не му трябваше. Яркото зарево

на горния етаж разкри пред очите му ужасения Ортега, който тъкмо избутваше през счупения прозорец един висок слаб мъж — Пери. В подземиято останаха двама мъже, ако не се брояха Бейлинджър и детективът.

— Ще успеем ли да излезем? — изкрещя Франк.

— Не мисля! — Около Ортега се изви истинска вихрушка от искри.

— Тогава насам! — повика ги той. — Все още имаме шанс!

Ревящите пламъци вече бяха толкова близо, че тримата мъже реагираха мигновено. Те се промушиха покрай Бейлинджър. Той затвори вратата, за да спре изтичането на въздуха, и се втурна да ги настигне.

— Наляво!

Младият актьор се поколеба:

— Не говорите сериозно!

— Започвайте да пълзите!

— Току-що видях един плъх!

— Което означава, че отгук има изход! Давайте! Аз ще остана последен и ще светя с фенера над главите ви!

Откъм стълбището започна да извира дим.

— Нямаме друг избор! — изкрещя Франк.

— Аз ще тръгна пръв! — Ортега извади пистолета си.

Пълният актьор зяпна от изненада:

— Защо ви е пистолет? Колко са големи тези плъхове?

Ортега се отпусна на колене, после легна по корем. Докато детективът се провираше през ниския свод на тунела, Бейлинджър извика на другите:

— Действайте, действайте, действайте! — Той събори мъжете на земята и ги забута напред. — Движение!

След това легна, на свой ред, и запълзя по камъните. Мина под арката, като държеше фенера насочен напред. Сенките сякаш се сгъстиха. Камъните, по които лазеше, се смениха с пръст. Тунелът се изпълни с шумоленето на дрехи, задъхано дишане и мърморенето на пълзящия пред него актьор, който, изглежда, рецитираше някаква молитва.

По косата на Франк полепнаха паяжини. Тухленият свод се сниши още повече, задра гърба му и притисна гърдите му към пръстта.

— Мисля, че и оттук няма да мога да мина — изстена пълният мъж.

— Избутай пръстта настрани! — нареди му лазещият най-отпред Ортега. — Направи канала по-дълбок!

Движението на колоната спря. Въздухът се устреми към пожара зад тях.

— Какво има? — извика Бейлинджър. Ноздрите му се напълниха с прах. Клаустрофобията стегна гърдите му толкова силно, че се уплаши да не изгуби съзнание.

— Мисля, че видях...

— Мислиш, че си видял какво? — Той се изви настрани и насочи лъча на фенера колкото може по-напред.

— Една движеща се сянка.

— Ако е плъх, застреляй го! — каза по-възрастният актьор.

— Не! — извика предупредително другият. — Звукът може да накара тези тухли да се срутят!

— Тогава защо не спреш да крещиш?

— Тухли — каза им Ортега. — Стигнах до някакви паднали тухли.

По врата на Бейлинджър се посипа пръст. Стана му трудно да диша. Миг по-късно се чу шум от преместването на тухли.

— Добре, продължавам напред — обяви детективът.

По врата на Франк се посипа още пръст. „По-бързо!“ — помисли си той.

Мъжът пред него запълзя отново. Той го последва с разтуптяно сърце.

— Чакайте! — изграчи внезапно мъжът.

— Какво има?

— Задната част на колана ми се закачи за една тухла на тавана.

Бейлинджър застина на място. В полумрака пред него се разнесе шум от трескаво движение.

— Готово — каза мъжът. — Освободих се.

Франк чу стържещи звуци — актьорът бе продължил да лази.

— Стигнах до някакви стари стълби! — извика Ортега.

„Слава богу!“ — помисли си Бейлинджър, опитвайки се безуспешно да си поеме дъх. Устата му се напълни с пръст, но той притисна корем към земята и отново запълзя напред.

Нещо го дръпна назад и сърцето му изтръпна. Сакото му се бе закачило за една стърчаща от тавана тухла.

— Дръж фенера насочен напред! — извика му детективът.

— Да, стълби! — каза радостно мъжът зад Ортега. — Виждам ги!

Бейлинджър усети, че тухлата над гърба му помръдва.

— Скоро ще се измъкнем оттук. — Актьорът пред него продължи да пълзи.

Тухлата се измъкна от мястото си и се стовари с цялата си тежест върху гърба на Франк. Посипа се още пръст.

— Франк! — извика Ортега. — Какво не е наред?

Бейлинджър не посмя да отговори, защото се страхуваше, че от вибрациите може да изпаднат още тухли.

— Защо спря? — проехтя отново гласът на детектива.

Върху гърба му натежа друга тухла.

— Боже мой, никога не съм изправял глава с по-голямо удоволствие — каза актьорът пред него. — Виждам врата!

— Франк? — извика Ортега.

Бейлинджър едва не запищя от паника. Помръдна трета тухла. Ноздрите му се напълниха отново с прах. Той се придвижи сантиметър по-напред. Раменете му натежаха от пръстта.

— Франк?

Таванът го притисна към земята. Нямаше достатъчно сили, за да се изтласка напред. Върху гърба му се стовариха още тухли. Вече не издържаше тежестта им. Въздухът беше толкова спарен, че той се уплаши да не се задуши. Като виеше наум, Бейлинджър се загърчи още по-трескаво и по него се посипа нова пръст. Запълзя бясно, по краката му падаха тухли, свличаше се пръст и той вече крещеше на глас, риташе, гребеше с ръце, копаеше с лакти, мятеше се като обезумял, защото му се струваше, че краката му са смазани, а шумът от срутвания се таван заглушаваше писъка му. Нечии ръце го сграбчиха и го изтеглиха напред. Фенерът се тресеше в хватката на разтрепераните му пръсти. Въздухът беше пълен с прах. Бейлинджър усети, че се задушава.

Стенейки от болка, той стигна до някакви каменни стълби, изкачи ги тичешком и се блъсна в една дървена врата. Вратата потрепери. Франк я блъсна отново. Беше толкова стара, че пантите ѝ се

счупиха. Но въпреки това не се отвори. Нещо я подпираше от другата страна. Ортега се присъедини към него, двамата блъснаха заедно вратата и тя внезапно се наклони, събаряйки наредените зад нея предмети.

През задушливия облак прах Бейлинджър зърна светлината на лампи. Двамата с Ортега нанесоха на вратата един последен, отчаян тласък и тя се срути, събаряйки още предмети. Като се опитваше да прочисти дробовете си, Франк пропълзя по нея и се озова в някаква пълна със стари мебели изба. От стъпалата на едно дървено стълбище ги гледаше със зяпнала уста очилат мъж в костюм.

Бейлинджър мина покрай мъжа, залитайки. Когато се изкачи на върха на стълбището, се озова в друга стая със стари мебели и отново го обзе усещането, че се задушава. Обаче слънчевата светлина, която проникваше през гледаща към улицата витрина, го накара да се втурне към близката врата. Той изскочи на тротоара и едва не се сблъска със забързан минувач. Франк се преви надве и се разкашля. Едва когато спазмите преминаха и вдигна глава, видя, че на вратата има табела с надпис *Антикварни мебели Гринич*.

Ортега излезе на улицата, като притискаше носна кърпичка към устата си. Той свали кърпичката и посочи към вътрешността на магазина.

— Собственикът каза, че обича да води клиентите си в подолното подземие. Очевидно досегът до историята кара мебелите му да изглеждат още по-стари и ценни.

Франк се облегна на стълба на улична лампа.

— Да благодарим на бог за антиките.

— Е, да, само че той твърди, че когато сме разбили онази врата, сме счупили антики за тридесет хиляди долара.

— Вече знаем каква е цената на живота ни. — Бейлинджър се обърна към входа на магазина, откъдето го гледаше намръщено очилатият мъж. — Ще приемете ли чек?

— За тридесет хиляди долара? Не мисля, че е от хората, които ще оценят чувството ти за хумор — промърмори Ортега.

— Говоря сериозно. Напомни ми някой път да ти разкажа за една монета, която намерих. — Франк се обърна към собственика: — Ще платя всичко, което застраховката ви не успее да покрие.

Той чу вой на сирени. Над покривите на къщите се виеше дим. По тротоара притичаха хора, устремени по посока на заревото.

— Трябва да отидем там и да разкажем всичко, което знаем, на криминалистите, разследващи пожара — обади се Ортега.

— Но те ще ни разпитват в продължение на часове! Ти знаеш всичко, което знам и аз. Кажи им, че не съм могъл да остана.

— Че не си могъл да останеш? Какви ги говориш?

— Трябва да свърша цял куп работи. Дай показания и от мое име. Ще говоря с тях по-късно, ако все още имат въпроси.

— Когато си бил полицай, така ли си действал? Давал си показания от името на свидетелите?

— Добре, добре, разбрах. — Бейлинджър се опита да нормализира дишането си. — Пазиш ли онзи лист хартия?

— В джоба ми е.

— Може ли да използваме ксерокса ви? — обърна се той към собственика на магазина.

Мъжът явно реши, че това е най-смисленият въпрос на света. Кимна.

Франк изтупа пръстта от дънките и спортното си сако. Дрехите му миришеха на пушек.

— Разполагаме с лист хартия, който трябва да преснимаме, така че да можем да го четем, без да оставяме отпечатъци.

Ортега го погледна изпитателно:

— Изглеждаш ми изтощен. Ако поговориш с криминалистите, разследващи пожара, поне ще имаш възможност да си починеш.

— Ще почивам, когато намеря Аманда.

Преснимането на листа им отне не повече от минута, но когато се върнаха на улицата, тълпата вече беше нараснала значително. Бейлинджър сгъна едно от фотокопията и го мушна в джоба на сако си. Двата с Ортега започнаха да си пробиват път през шумните зяпачи. Някъде пред тях се разнесе воят на още сирени.

— Полиция — каза детективът. — Направете ни път.

Няколко души се отместиха, но три стъпки по-нататък пътят им се оказа блокиран от други зяпачи. Бейлинджър усети, че силите му го напускат. „Не сега!“

— Полиция! — извика Ортега, когато в него започнаха да се блъскат още хора.

„Няма време“ — реши Франк. Един мъж се вряза в тълпата пред него и той го последва. Други трима го подминаха, като си пробиваха път с лакти, и той тръгна след тях, използвайки ги за щит.

— Франк, къде си? — извика зад гърба му Ортега.

ТРЕТО НИВО

ИГРА НА КРИЕНИЦА

Аманда се подчини на инструкциите на гласа и се заизкачва с разтреперани крака по стълбището. Рей, Бетани, Дерик и Вив влязоха в определените им спални, а тя — в своята. Беше ѝ казано да отиде при стенния гардероб и да се преоблече в дрехите, които ще намери там, но първата ѝ работа бе да влезе в тоалетната и да се облекчи. Пет пари не даваше, че вътре може да има камери. Неотложната нужда беше по-силна от свенливостта ѝ. Понеже подозираше, че ще мине доста време, докато види друга тоалетна, тя издърпа хартия от рулото и я натъпка в джоба си.

Сега, когато замайването и гаденето от наркотика, който ѝ бяха дали, започваше да преминава, Аманда осъзна колко празен е стомахът ѝ. Устата ѝ беше пресъхнала. След като пусна водата в тоалетната, тя отиде до мивката. Водата престана да шурти. Но казанчето на тоалетната не започна да се пълни отново, а остана безмълвно. Обзе я ужасното подозрение какво ще се случи — или по-точно какво няма да се случи, — когато завърти кранчетата на чешмата. Реши да пробва. От чучура не потече нито капка.

Измъчвана от още по-голяма жажда, Аманда отиде при стенния гардероб и го отвори. На една закачалка висеше син гащеризон — дреха с много джобове, която ѝ напомни авиаторските костюми във филмите за военни пилоти. На пода на гардероба имаше чифт туристически обувки с грайферни подметки. Те също бяха сини, сини бяха и вълнените чорапи и бейзболната шапка, които лежаха до тях. Този път чувството за срам надделя у Аманда. Опитвайки да се скрие от камерите, тя се мушна в гардероба и свали дънките си. После навлече бързо гащеризона върху бялата си блуза и го закопча. От външната страна дрехата беше импрегнирана със здрав найлон. Допирът на материята до голите ѝ крака я накара да потръпне от студ. След като прехвърли тоалетната хартия в гащеризона, тя отнесе чорапите и обувките до леглото и ги обу. Всичко ѝ беше по мярка.

Аманда огледа стаята, като търсеше нещо, което би ѝ помогнало да избяга.

— Няма да намериш нищо от полза — каза гласът от тавана.

Тя подскочи от изненада. После чу шум от стъпки в коридора, излезе от спалнята и видя Рей, Бетани, Дерик и Вив, които тъкмо излизаха от своите стаи. И четиримата носеха шапки, гащеризони, вълнени чорапи и туристически обувки. Тези на Рей бяха зелени, на Бетани — сиви, на Дерик — червени, а на Вив — кафяви. Понеже беше пилот, Рей единствен се чувстваше удобно в гащеризона си.

— Е, сега поне ще мога да ви различавам — опита да се пошегува Дерик, който беше единственият чернокож в групата.

— Мисля, че точно това е предназначението им — каза Рей, като посочи към тавана. — Да може той да ни различава, особено когато сме далеч от него.

Като се оглеждаха напрегнато, те слязоха по стълбите до просторния вестибюл пред входната врата. Рей извади запалката си и започна да щрака с капачето ѝ. Аманда, която и без това беше много изнервена, направи всичко възможно да игнорира звука.

— А сега какво? — попита Вив гласа.

— Отидете в трапезарията! — нареди им той. — Сложете си слушалките. Включете ги.

— Почакай малко. — Очите на Бетани бяха пълни с гняв. — Чешмата в банята ми не работеше! Жадна съм!

— Аз пък съм гладен — обади се Рей. — Един бог знае откога...

— Днес е понеделник — каза гласът.

— Понеделник? — повтори тихо Бетани.

— Но последното нещо, което си спомням... — Дерик поклати глава. — Боже мой, губят ми се...

— Два дни. — Вив изглеждаше зашеметена.

— Естествено, че сте гладни и жадни. Но през тези два дни не сте извършвали никакви движения и сте пестили енергия. Все още имате сили. А както отбелязах, докато разказвах преживелиците на Бетани в океана, човек може да издържи без храна цели три седмици.

Световъртежът на Аманда се завърна.

— Противно на общественото мнение, два-три дни без храна не могат да застрашат живота на човек — увери ги гласът. — Има хора, които са успявали да извървят големи разстояния през този период.

Следвайки инструкциите, Вив влезе в трапезарията. Но не спря там, а продължи към кухнята.

Аманда и останалите се досетиха какво си е наумила и я последваха, за да видят как си слага гумените ръкавици, които беше използвала по-рано. Вив отвори хладилника. Вътре нямаше нищо. Провери всички шкафчета, но те също бяха празни. Изпробва кранчетата на мивката. Нищо.

Тя изстена.

— Постенето пречиства — каза гласът. — А сега вървете в трапезарията и си сложете слушалките. Иначе няма да ви пусна оттук.

Понеже нямаха друг избор, те се подчиниха.

Аманда си сложи слушалките и отново нахлупи шапката си. Докато издърпваше русата си коса назад, плътният глас прозвуча обезпокояващо интимно в ушите ѝ:

— Сложете *GPS* приемника в някой джоб. И внимавайте да не го изгубите. Ще ви потрябва.

Те отново се подчиниха.

— Сега ще ви обясня какво е *Ловци на време* — продължи гласът. — През 2000 година президентът Клинтън подписа закон, позволяващ обикновените *GPS* приемници да получават сигнали с точност до тридесет метра, почти колкото е точността на военните *GPS* приемници. Преди това цивилните граждани можеха да притежават *GPS* приемници, които улавят сигнали с точност само до седем метра и половина, а по-прецизните приемници бяха запазени изключително за ползване от армията. Почти веднага след подписването на закона някой от Орегон публикува в един интернет сайт карта с координати, обяснявайки, че всеки, който използва *GPS* приемник, за да претърси тази местност, има шанс да намери скрито съкровище. Въпросното съкровище представляваше метална кутия с дрънкулки на стойност от по пет или десет цента. Но това беше без значение. Важно бе не съдържанието на кутията, а удоволствието от намирането ѝ. Въпреки че координатите ѝ можеха да се определят с точност до 3 метра, откриването ѝ си оставаше трудна работа.

Аманда беше свикнала до такава степен да чува гласа от скритите в тавана говорители, че сега, когато той звучеше в ушите ѝ, се чувстваше дезориентирана.

— Новосъздадената *Ловци на време* бързо напусна пределите на Орегон и се разпространи из целия свят. Вече съществуваше подобна игра, наречена *Летърбоксинг*, но тази стана известна като *Геокечинг*

заради употребата на *GPS* устройствата. Играчите посещават някой интернет сайт, за да научат координатите на нещо скрито — така нареченият *кеч* — в област, която искат да изследват. Те запаметяват координатите в *GPS* приемниците си и оставят устройствата да ги заведат до мястото, което трябва да претърсят. Често скритият предмет се намира на площ от три квадратни метра, затрупана с дървета или скали, и е толкова малък или така изкусно замаскиран, че намирането му е почти невъзможно. Кечът може да изглежда като насекомо, например скакалец. Човек трябва да има доста набито око, за да забележи, че скакалецът е направен от гума. А може да изглежда и като камък, който при по-внимателен оглед се оказва пластмасова играчка, в чиято вътрешност е скрит евтин пръстен или някакво друго дребно съкровище. Играчът, който намери предмета, оставя в замяна нещо равностойно, а понякога — просто бележка, и след това регистрира победата си в някой сайт. Играчите получават специален статус според броя на предметите, които са открили. Няколко години след влизането в сила на закона за *GPS* приемниците вече имаше четвърт милион кеча в двеста и деветнайсет страни.

Рей прекъсна гневно гласа:

— Скакалци? Евтини пръстени? Какво искаш от нас, по дяволите?

— Не е нужно да крещиш, Рей. Микрофонът до бузата ти е достатъчно мощен. Какво искам? Приближете се до входната врата.

Вратата издаде електрически звук и Аманда се напегна. Ключалката изщрака и резето се плъзна настрани.

— Вече можете да я отворите — инструктира ги гласът.

— Не и преди да съм сигурна, че няма да умра от токов удар. — Вив допря облечената си с гумена ръкавица ръка до дръжката на вратата. Не се случи нищо и тя я натисна.

В помещението нахлу слънчева светлина, придружена от приятен вятър.

— Мамка му, сега се чувствам много по-добре! — каза Дерик.

Той излезе навън, а Вив и Рей го последваха.

Аманда и Бетани се поколебаха за миг, после прекрачиха прага.

Слънчевите лъчи ги галеха. Зеленото поле, из което тук-там растеше пелин, беше най-обширното открито пространство, което Аманда някога бе виждала. Беше прекарала целия си живот в градовете, където сградите не позволяваха на човек да види нищо друго освен нещастен отрязък от небето. Дърветата в парковете също пречеха на гледката. Но тук панорамата беше величествена. В далечината се издигаха заснежените върхове на планини, но те изглеждаха невзрачни на фона на небето. Синият небосвод беше необятен.

— Както виждате, намирате се в долина, заобиколена от планини — каза гласът. Аманда забеляза, че другите също слушат съсредоточено. — От дясната ви страна, в далечината, има пролом в планините. Това е единственият изход от долината. Не ви съветвам да вървите в тази посока.

Тя погледна с копнеж нататък.

Групата се отдалечи от постройката, която Аманда вече бе оприличила на скована от трупи ловна хижа, чиято снимка бе видяла в едно списание. Забеляза, че Вив прибра гумените ръкавици в един джоб на гащеризона си. „Много добре — каза си Аманда. — Трябва да пазим всичко, което намерим“. Но колкото повече се отдалечаваха от сградата, толкова по-незначителна се чувстваше сред необятното поле, което я заобикаляше.

— Моля, извадете *GPS* приемниците си и ги включете! — нареди гласът.

Всички се подчиниха.

Освен Аманда, която се втренчи объркано в непознатия предмет, който извади от джоба си.

— Къде...

— От дясната страна — каза Дерик. — Двата бутона. Горния. Със символа на електрическата крушка.

Аманда натисна бутона и чу пиукане. Екранът на устройството светна и се появи картинка на земния глобус, а над него — икони с

формата на сателити.

— От военни съображения, по-точно главно заради тях, Съединените щати разполагат с множество сателити — двайсет и шест на брой или поне така твърди правителството — продължи гласът. — Но вашите приемници трябва да установят връзка само с три. Ако връзките са повече, позиционирането ще е по-точно, но три са достатъчни. От тази долина обикновено може да се установи връзка с пет сателита. Сателитите се намират на петдесет километра над нас и излъчват сигнали с мощност максимум петдесет вата, но въпреки това са невероятно точни.

Пред очите на Аманда в долния край на екрана се появиха вертикални черти. Пет от тях потъмняха.

— Тези приемници работят по-добре на открито — каза гласът. — Сградите и гъстите гори ограничават сигнала. Но сега вие сте на открито и вашите устройства вече са регистрирали сегашното ви местонахождение. Обърнете внимание на следните координати. Те показват къде е крайната ви цел. Север... — Гласът продиктува няколко серии от числа. — Запад... — Гласът продиктува още числа.

Аманда гледаше озадачено, докато Рей, Бетани, Дерик и Вив натискаха бутоните на приемниците си.

— Не толкова бързо! — протестира Бетани, като намести микрофона си. — Продиктувай пак втората серия от числа.

Гласът ги повтори.

— Окей! — каза Бетани.

Аманда продължи да гледа объркано.

— Лесно е — каза раздразнено Вив, като взе приемника от ръцете ѝ. — Бутоните от двете страни сменят главните страници и дават достъп до менютата по тях: компас, висотомер, карта.

— Аз нямам карта — обади се Рей.

— И аз — каза Бетани.

— Страхотно! Значи все още не знаем къде се намираме. — Вив показа на Аманда за какво служи всеки от бутоните. — Като се поупражняваш малко, ще запомниш лесно за какво служат. Ето, ще въведа координатите вместо теб.

Тя показа на Аманда как се прави и ѝ върна приемника.

— Отлично — каза гласът. — Вече действате като екип.

— Готови сме на всичко, за да се измъкнем оттук.

— Зависи дали ще изпълните инструкциите ми. Четиридесетте часа започват... — Гласът направи пауза, сякаш проверяваше нещо. — Сега.

Всички се намръщиха.

— Съветвам ви да не губите повече време — предупреди ги гласът.

Никой не помръдна.

— На координатите, които ви дадох, ще откриете нещо, което ви е нужно.

— Вода? — попита Бетани. — Храна?

Гласът не отговори.

— По дяволите, ако там има вода и храна, по-добре да тръгваме! — Дерик погледна приемника си.

Аманда направи същото. На екрана светеше червена стрелка, която сочеше встрани от нея. Над стрелката имаше правоъгълниче, маркирано с надпис *Крайна цел*, което указваше: 1,5 км.

— В този режим компасът не сочи на север, а към координатите, които въведохме — обясни Вив. — Изглежда, трябва да вървим към онази група дървета в далечината.

Аманда забеляза, че дърветата се намират в посока, противоположна на изхода от долината. Предположи, че в главите на всички се върти една и съща мисъл. От момента, в който се отдалечиха достатъчно от сградата и я изгубиха от поглед, тя беше започнала да дебне сгоден случай да избяга.

Предпазливото изражение в очите на спътниците ѝ говореше недвусмислено, че всички планират същото.

Групата тръгна. Сухата трева заскърца под обувките на Аманда. Очите я заболяха от блясъка на слънцето. Въпреки че беше горещо, тя започна да трепери. Понеже вървеше най-отзад, не можеше да не забележи колко неестествена изглеждаше комбинацията от разноцветните им облекла. Когато се огледа обаче, необятната синева на небето ѝ се стори потискаща.

Внезапно движение привлече вниманието ѝ. Нещо изскочи от един храст пред нея. Заек. Той се отдалечи от хората, като тичаше на зигзаг по посока на планините.

В същия миг от една падина изскочи някакво по-голямо животно, което се втурна след заека. Отначало Аманда реши, че е вълк, но после

осъзна, че животното изобщо не прилича на вълците, които бе виждала на снимка. „Това е немска овчарка“ — даде си сметка тя. Кучето и паникьосаният заек се спуснаха по невидим склон и изчезнаха от погледа ѝ.

Всички мълчаха. На Аманда ѝ се стори странно, че когато бяха в сградата, всички говореха без колебание, а сега, на открито, вървяха в пълна тишина, нарушавана единствено от шума на стъпките им.

— Някой гледал ли е „На север от северозапад“ на Хичкок? — попита неочаквано Бетани.

Гласът ѝ прозвуча от две места — от самата Бетани и от слушалките върху главата на Аманда. Ефектът беше подлудяващ. Аманда се запита колко дълго ще може да изтърпи това. „Франк, къде си? Боже, дано да не е мъртъв. Ако е мъртъв, ще полудея“.

„А дали не си полудяла вече?“ Тя осъзна, че говори за себе си във второ лице, което беше не по-малко налудничаво.

Останалите също изглеждаха изненадани от въпроса на Бетани. Той беше точно толкова нелеп, колкото нелепо изглеждаха скъпата ѝ огърлица, пръстените и гривната на фона на гащеризона ѝ.

Рей отговори, давайки си сметка, че всички го чуват:

— Това да не е онзи филм с Кари Грант в планината Ръшмор?

— Аха, в планината са изсечени лицата на четирима президенти — каза приглушено Дерик. — Гледах „На север от северозапад“ по време на един курс в колежа. Лошите преследват Кари Грант и — как ѝ беше името? — Ева Мари Сейнт, като се катерят по лицата.

— В една по-ранна сцена той слиза от автобус в царевична нива — добави Вив.

Аманда усети промяната в тона — сега гласовете им звучаха по-уверено, сякаш се надяваха, че един разговор за нещо познато ще им помогне да се почувстват нормално.

— Царевичната нива — каза Бетани. — Да. Грант слиза от автобуса в един земеделски край. Заръчано му е да се срещне с някакъв човек, от когото да научи кой се опитва да го убие.

Две големи птици закръжиха над главите им.

— Лешояди — съобщи Дерик.

Докато сенките преминаваха над тях, Бетани се завърна към разговора за филма, който ѝ вдъхваше увереност.

— Минава време, минава и една кола, а Грант продължава да чака. Ситуацията изглежда още по-странна, защото той стои на този пуст селски път, облечен в костюм.

Крачейки през чупливата трева, Аманда видя недалеч пред тях едно дърво.

— После откъм царевичната нива идва камион — продължи Бетани. — Минала е около минута, откакто Грант стои там и бездейства. Една жена отваря вратата на камиона и от него слиза фермер. Камионът си заминава. Фермерът и Грант си кимат взаимно. На заден план се чува някакво бръмчене и над нивата прелита един от онези самолети, които пръскат против вредители. Появява се друг автобус и фермерът се качва в него, но не и преди да отбележи колко е странно, че от този самолет не пръскат нищо. Грант се замисля над думите му. Автобусът се отдалечава. Грант умува още малко, после поглежда към самолета, който се е насочил към него, и внезапно хуква към нивата. От самолета започват да го обстрелват с картечница.

— Точно така! — намеси се Дерик. — Грант се гмурва в редовете с царевица. Пилотът пуска тор, хербицид или каквото носи самолетът му и едва не задушават Грант.

Те наближиха дърето.

— Някъде прочетох — каза Бетани, — че Хичкок е заснел няколко филма с плашещи затворени пространства, като например онова призрачно старо имение в „Ребека“, докато в „На север от северозапад“ се е опитал да направи точно обратното — да вдъхне страх от откритите пространства.

Спряха се на ръба на дърето.

— Толкова е тихо. — Рей се завъртя в кръг, като оглеждаше долината и планините, които ги заобикаляха. — Свикнал съм да чувам бръмченето на самолетите, колите и градовете. Да бъде оживено около мен. Да се случват много неща.

— Сякаш се намирам в онази ужасна гумена лодка. — Бетани звучеше така, като че сухият ѝ език се беше подул в устата ѝ. — Накъдето и да се обърнеш, нищо освен небе и океан. Тук е дяволски тихо.

— Не и за нас с Дерик — каза ѝ Вив. — По-голяма част от времето си прекарваме именно на такива места. При други обстоятелства тук щеше да ни се види като рай.

— Да бе, рай. — Бетани посочи с пръст. — На какво разстояние от нас се намират онези планини?

— Трудно е да се каже — отговори Дерик. — Може би на четири-пет метра. Може би на повече. Когато се намираме на толкова открито място, очите ни играят номера.

Рей натисна един от бутоните на *GPS* приемника си.

— Висотомерът показва, че сме на височина 1676 метра. — Погледна към Бетани. — Може би изпитваш толкова силна жажда, защото не си свикнала да бъдеш на такава надморска височина.

— Не, жадна съм, защото кучият син не ни даде вода.

— Тихо — предупреди я Вив. — Той чува всяка наша дума.

Бетани придърпа надолу козирката на шапката си.

— Слънцето е толкова ярко, че контактните лещи ще изгорят очите ми. Хей, ти там! Чуваш ли ме?

Не последва отговор.

— Можеше поне да ни дадеш по едни слънчеви очила!

Отново никакъв отговор.

— Може би копелето не ни чува. — Бетани се огледа. — Мислите ли, че наоколо има камери?

Аманда беше убедена, че има. Но преди да каже каквото и да било, Бетани попита:

— Къде? По дърветата, към които сме се запътили? В къщата, от онези с далекобойните обективи? Или са качени на стълбове, от които се вижда цялата долина?

Те се спуснаха в дерето. Под краката им се вдигна прах. Дерето бе широко около метър и половина и дълбоко над човешки бой. Сенчестото му дъно ги разхлади.

— Обичах да плавам, няхах търпение да изляза в открито море и да остана съвсем сама, виждайки единствено хоризонта. — Бетани потръпна. — Това ме караше да се чувствам така, сякаш нещо вътре в мен се протягаше към Бог или нещо подобно. Но след като прекарах две седмици в онази гумена лодка, цялото това открито пространство взе да ме ужасява. Оттогава не съм припарвала до морето. Трудно е да караш хората да си купуват яхти, когато мисълта да се качиш на някоя от тях те ужасява.

Аманда се заизкачва по склона пред нея, вдигайки облак прах. Прахта полепна по устните ѝ и имаше горчив вкус. Когато се озова под

горещите лъчи на слънцето, тя погледна назад и видя Бетани, която се взираше в нея от сянката на дерето.

— Тук, долу, е приятно и прохладно — каза ѝ тя.

— Това не е океанът — подчерта Дерик. — Земята е стабилна под краката ти. Не се вълнува.

— Под твоите крака може би не се вълнува. Но моите не са спрели да треперят, откакто се събудих. В онази сграда поне бях заобиколена от стени.

— Мисли за планините като за стени.

Бетани се намръщи.

— Устата ми пресъхна още повече.

— Гласът каза, че на координатите, които ни даде, има вода.

— Не! — възрази тя. — Гласът каза, че ще намерим там нещо, което ни е необходимо. Каквото и да означава това. Не каза нищо за вода. Ние добавихме това, което искахме да чуем. — Издърпа слушалките изпод шапката си.

— Излез от дерето — каза ѝ Вив.

— Няма да станем по-силни, отколкото сме в момента. — Бетани се втрени в слушалките, които държеше в ръката си. После ги захвърли с отвращение.

— Не — каза Дерик.

— Че какво може да ми направи копелето? — Тя разпери ръце, превръщайки се в мишена. — Ще ме застреля ли? Как? Тук, долу, не може да ме види!

Аманда се огледа и усети едно голо петно между раменете си. Всяко място, разположено по-високо от дерето, беше потенциално скривалище на снайперист: храстите пелин, редицата от дървета, към която се бяха запътили, скалите до тях. „Докато сме на открито, всички сме лесни мишени“ — осъзна тя.

— Възползвайте се от шанса си — настоя Бетани. — Ако всички побегнем в различни посоки, как ще успее да ни проследи? Как ще се озове на много места едновременно, за да ни спре? Няма начин.

„Логиката ѝ е толкова примамлива — помисли си Аманда. — Докато сме заедно, нямаме шанс“. Тя се нареди да каже на Бетани, че е права; понечи да се спусне при нея по прашния склон, но нещо я накара да се поколебае — някакво смътно подозрение, че нещата не са

толкова прости, колкото смята другата жена, че бягството им няма да е така лесно.

И Аманда наистина се спусна в дерето, но не за да се присъедини към Бетани, а да се опита да я спре. Тя сложи ръка на рамото ѝ.

— Имам лошо предчувствие. Не го прави.

— Хей, гласът каза, че иска да бъдем самоуверени, нали така? — Бетани отблъсна ръката ѝ, пое дълбоко дъх и тръгна по протежение на дерето. После ускори крачка. Аманда видя, че ако продължава в същата посока, долът ще я изведе при изхода от долината.

Бетани се затича и като вдигаше облаци прах, изчезна зад един завой. Аманда чу заглъхващите ѝ стъпки и погледна към Рей, Дерик и Вив, несигурна как да постъпи.

— Няма ли да се присъедините към нея? — попита внезапно гласът.

Познатият звук в ушите на Аманда я накара да подскочи.

— Винаги има шанс тя да успее — продължи гласът. — Готови ли сте да опитате шанса си като нея?

Никой не отговори.

— Ами ти, Аманда?

— Откъде, по дяволите, знае какво прави Бетани? — промърмори Рей.

— В такъв случай продължавайте да се движите! — заповяда им гласът. — Не пилейте малкото време, с което разполагате.

Аманда се обърна към завоя на дерето, зад който изчезна Бетани.

— Жалко, че си свали слушалките — каза гласът. — Сега няма как да я накарам да размисли.

— Откъде знае, че вече е без слушалки? — попита Рей.

Скована от страх, Аманда вдигна слушалките и издуха полепналата по тях прах. После ги приближи до очите си и заглежда рамката, наушниците и микрофона.

— Микрофонът — каза тя отчаяно.

— Браво! — поздрави я гласът.

— Микрофонът? — попита Дерик от върха на дерето. — Какво за него?

Аманда отговори със свито гърло:

— Не е просто...

Вив махна слушалките си и се втренчи в микрофона.

— Боже мой, това е камера. — Тя пусна слушалките на земята и залитна назад.

— Дерик, кажи на жена ти да ги вдигне — обади се гласът.

Дерик беше застинал на мястото си.

— Кажи на жена ти да ги вдигне — повтори бавно гласът.

— Вив, той иска да вдигнеш слушалките.

— Не.

— Отдръпнете се от нея! — каза гласът.

Тъмното лице на Дерик се изопна.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще ви науча да не ме карате да повтарям думите си. Отдръпнете се!

Дерик грабна бързо слушалките и ги тикна в ръцете на жена си.

— Сложи ги.

Щом видя ужаса в очите му, Вив потрепера и го послуша.

— Аманда, излез от дерето! — заповяда гласът. — Присъедини се към другите! Погледни на изток!

— На изток?

— Изходът от долината — подсказа й Рей.

Аманда усети как сърцето ѝ се свива от студ.

— Това е посоката, в която тръгна Бетани. — Тя се закатери по склона на дерето. Под обувките ѝ започна да се рони пръст, но тя коленичи и като си помагаше с ръце, се добра до върха. После се изправи и погледна към далечния край на дерето. То криволичеше сред треви и пелин и свършваше при изхода от долината. Аманда зърна сивата шапка и сивите рамене на Бетани, която тичаше в него.

Тя реши, че гласът е прозвучал прекалено примирено.

— Почакай! Ти каза, че е жалко, че си е свалила слушалките. Каза, че искаш да я накараш да размисли. Ако успея да я настигна... — Ужасното предчувствие я остави без дъх. — Ако успея да я спра...

— Да?

— Ще ми позволиш ли да я върна?

Гласът не отговори.

Преди да осъзнае какво прави, Аманда вече тичаше.

— Бетани! — изкрещя тя. — Спри!

Необятното открито пространство погълна думите ѝ.

Втурна се през сухата трева. Подмина един пелинов храст, висока до коляното ѝ скала и някакъв недорасъл бор.

— Бетани!

Но жената продължи да тича по дъното на дерето. Сивата ѝ шапка и раменете ѝ вече се виждаха съвсем ясно. Тя не погледна нито веднъж назад.

— Спри!

Аманда увеличи скоростта и дължината на крачките си.

— Послушай ме! — успя да изкрещи тя между хрипливите дълбоки вдишвания, които изгаряха гърлото ѝ.

Напред долът беше по-плитък. Бетани, която вече се виждаше до кръста, продължаваше да тича към далечния пролом в планините.

— Спри! — извика Аманда. Гащеризонът беше прилепнал към потното ѝ тяло. — Той знае!

Дерето вече беше толкова плитко, че Бетани се виждаше чак до бедрата. Липсата на прикритие я накара да затича още по-бързо. Тя се насочи към една песъчлива падина, в която през дъждовните периоди се събираше вода. От другата страна на падината долът продължаваше.

— Май не можеш да я спреш — отбеляза гласът.

— Опитвам се. — Аманда се помъчи да събере сили и да тича още по-бързо. Един камък изхвъркна изпод краката ѝ и тя загуби за миг равновесие. — Бетани! Спри! Моля те!

Настойчивостта в гласа ѝ най-накрая предизвика нужния ефект. Бетани, която вече беше преполовила падината, позабави ход. После залитна и се обърна. Като дишаше тежко, погледна към Аманда.

— Той може да те хване! — извика Аманда. — Не знам как, но може!

Лицето на Бетани лъщеше от пот. Тя погледна към другия край на падината и към продължението на дерето. После хукна неочаквано натам.

— Недей! — Молбата на Аманда беше отправена колкото към нея, толкова и към гласа.

— Тя мрази открити пространства — каза гласът. — Беше въпрос на време.

Аманда се опита да я настигне, но откри, че това е невъзможно. Бетани започна да се отдалечава също като пролома в планините.

— По-добре, че се случи толкова скоро — каза ѝ гласът. — Така ти и останалите ще се научите да не губите време и сили в безплодни начинания.

— Не!

— Но съм разочарован, че тя не ме изненада.

В момента, в който Бетани стигна до продължението на дерето, Аманда усети ударна вълна. Чу се гръм и сивкавото тяло на Бетани избухна в червено. Дясната ѝ ръка излетя в една посока, а главата ѝ — в друга. Въздухът се изпълни с пръски кръв и по земята заваляха късчета от тялото ѝ.

Аманда залитна и спря, ушите я заболяха от експлозията. Тя се разтреесе от шока при вида на кървавата мъгла, която внезапно повей на вятъра запрати към нея. После мъглата се спусна надолу и нашари пясъка в червено.

Краката ѝ се подкосиха, сякаш някой я беше спънал изотзад. Падна на колене. По бузите ѝ се затъркаляха горещи сълзи.

„Чудесно място е това тресавище“.

Прегърбен на задната седалка на таксито, Бейлинджър изучаваше ксерокопието в ръката си и се питаше какво ли означава този параграф. На избледнелия печат пишеше: НЙОБ — *Хуманитарни науки и социология*. Предвид контекста реши, че съкращението НЙОБ е *Нюйоркска обществена библиотека*. Обади се от мобилния си телефон на *Справки* и научи, че Библиотеката по хуманитарни науки и социология е разположена на ъгъла на 42-а улица и Пето Авеню.

Авеню във Америкас беше най-прекият маршрут от Гринич Вилидж през жилищната част на града. По пътя имаше много светофари, които забавиха таксито. Обезсърчен от свирещите клаксони и люшкането на колата, Бейлинджър каза на шофьора да го остави на 40-а улица. Той плати сметката и се затича, облекчен, че се движи и че може да се освободи от напрежението.

Но нетърпението му не беше единствената причина да слезе от таксито. Шокът от пожара не го бе напуснал. Някой се бе опитал да му попречи да открие Аманда и този някой по всяка вероятност щеше да продължи да му пречи.

Франк затича по-бързо. Чувствайки се незащитен на претъпкания с хора тротоар, той погледна през рамо, за да провери дали някой не е слязъл от друго такси и не тича след него. Никой не го преследваше. Обърна се напред точно навреме, за да избегне сблъсъка с един мъж, който държеше в ръката си куфар. Франк направи завой и хукна по пресечката на 41-а улица. Един камион избибитка и профуча толкова близо до него, че усети въздушната му струя.

Пейките между дърветата на Браянт Парк, който се простираше отпред, бяха препълнени с хора. Бейлинджър погледна за втори път през рамо, но пак не забеляза преследвачи. Уличният трафик все още не беше помръднал.

Той зави надясно, спринтира към Пето Авеню и стигна до библиотеката — масивна каменна постройка с широко стълбище и

портик, повдигнат на дебели колони, пред главния вход, който се охраняваше от два мраморни лъва.

Франк мина забързано през въртящата се врата и влезе в просторно преддверие, пълно с хора, които чакаха един пазач да провери дамските им чанти, раници и куфарчета. Докато бършеше потта, избила по челото му, няколко души от опашката го изгледаха с любопитство. Бейлинджър пристъпи напред, като хвърляше погледи през рамо. Той затаи дъх, усещайки неумолимия ход на времето. Заради високия таван и каменния под залата имаше акустиката на църква, но Франк изобщо не забеляза това. Цялото му внимание беше насочено към влизащите през входа посетители.

Пазачът му махна да се приближи. След като получи напътствие накъде да върви, Бейлинджър се изкачи по два реда широки стъпала. Прекоси още едно широко преддверие и се озова пред бюрото за информация.

— Мога ли да ви помогна? — попита го жена с очила.

— Надявам се. — Той ѝ подаде ксерокопието. — Имате ли някаква идея откъде е този откъс?

Библиотекарката смъкна надолу очилата си и зачете пасажа.

— „Чудесно място е това тресавище — каза той, като обхвана с поглед морето от тревисти хълмове, които приличаха на разпенени зелени вълни с гребени от назъбен гранит. — Тресавището никога няма да ти омръзне. Не можеш да си представиш какви прекрасни тайни крие. То е толкова обширно, толкова пусто и така загадъчно“.

В гласа ѝ се промъкна изненада:

— Всичко друго е почернено.

Опитвайки се да измисли простичко обяснение, Бейлинджър каза:

— Това е игра.

Библиотекарката кимна.

— Да, имали сме и такива случаи. Миналата седмица една жена дойде тук със списък за участие в *Ловци на време*. Трябваше да намери определен роман, но единственото указание, с което разполагаше, беше „Слънцето залязва“. Накрая решихме, че романът е „И изгрява слънце“ на Хемингуей.

На Франк му хрумна, че пасажът може действително да е част от игра — една от най-жестоките игри, които някога някой беше

измислял.

— Обаче макар хората често да ни наричат централен клон на Нюйоркската библиотечна система, всъщност ние сме служба за справочно и информационно обслужване — продължи библиотекарката. — Ние не заемаме книги. Клиентите ни могат да ги четат само на място. Наложил се да изпратя участничката в играта в клона ни на 40-а улица. — Тя продължи да разглежда пасажа. — „Чудесно място е това тресавище“. Интересно. — Замисли се за момент, после махна с ръка на мъжа, който седеше пред съседния компютър.

Той се приближи.

— Бронте или Конан Дойл? — попита го жената.

Мъжът прочете пасажа и кимна.

— И на мен ми идват наум тези двамата.

— Не мисля, че е Бронте — каза библиотекарката.

— Точно така. Нейният стил е по-емоционален.

Бейлинджър я погледна въпросително.

— Когато действието се развива в тресавище, човек веднага се сеща за два романа. Действието в *Брулени хълмове* на Емили Бронте се развива в Йоркширските тресавища в Северна Англия. Романът е много емоционален, Хийтклиф разговаря с духа на Кати, докато броди из блатата, нещо от този род. За разлика от него обаче, описанието в този пасаж е сбито в едно изречение: „... морето от тревисти хълмове, които приличаха на разпенени зелени вълни с гребени от назъбен гранит“. Описанието не е лошо, но авторът, изглежда, се интересува повече от „прекрасните тайни“, които крие „така загадъчното“ тресавище. Ето какво го вълнува. И ще бъде доста изненадана, ако този човек не пише мистерии. Мисля, че това е сър Артър Конан Дойл. *Баскервилското куче*.

— *Баскервилското куче*?

— Областта Дартмур в Девон, Англия. Там се развива действието през по-голямата част от романа. Както споменах, не позволяваме от сградата да се изнасят книги, но ако отидете в читалнята... — Тя посочи зад гърба си. — ... Някой ще ви донесе екземпляра.

Мисълта, че времето тече, не излизаше от ума на Бейлинджър. Когато благодари, направи всичко възможно да изглежда спокоен.

Познаваше детективската история на Конан Дойл единствено от един стар черно-бял филм с участието на Базил Ратбоун. Доколкото си спомняше, филмът беше мрачен и потискащ, имаше много мъгли и действието се развиваше на скалист, а от време на време — и в блатист терен.

В просторната читалня преобладаваха великолепните топли тонове на дърво, полирано в продължение на десетилетия. На входа стоеше пазач. До него имаше табела, която предупреждаваше посетителите да изключат мобилните си телефони.

Бейлинджър се подчини и отиде при едно гише да даде заявка за екземпляр от романа. Когато видя компютърния кът в читалнята, се поуспокои. След като се сдоби с карта за достъп, той намери един свободен компютър. Опитва се да диша равномерно и изпита натрапчивото желание да разтрие лявата си предмишница. Когато вдигна ръкава на сакото и този на ризата си, Франк видя, че нараненото място е още по-зачервено и подуто. Изглеждаше инфектирано.

Но това беше най-малкият му проблем. Щом погледна към клавиатурата, пръстите му се разтрепераха. „Аманда — помисли си той. — Къде те отведоха?“

Не знаеше защо Карън Бейли му е оставила цитата, нито по какъв начин прочитането на книгата, от която бе взет (ако наистина беше от *Баскервилското куче*), ще му помогне да намери Аманда. Той се напъна да се съсредоточи върху скритото послание в цитата.

„Може би става въпрос за сър Артър Конан Дойл“ — помисли си отчаяно Франк.

Тогава защо останалият текст от страницата беше заличен, включително името на автора и заглавието на романа? Защо беше оставен само този цитат? Какво толкова специално имаше в него?

Тресавището.

Бейлинджър посегна към клавиатурата. Влезе в Google и написа с треперещи ръце Дартмур. Появиха се няколко имена.

НАЦИОНАЛЕН ПАРК ДАРТМУР

ДА ОПОЗНАЕМ ДАРТМУР

РАЗХОДКА ИЗ ДАРТМУР

Научи, че Националният парк Дартмур обхваща 400 квадратни километра ниски скалисти хълмове, които различни хора описваха като мрачни, заплашителни и древни. Над тази — в по-голямата си част безлюдна — територия често се образуваха мъгли. Изобилната влага се събираше в блатисти тресавища, което обясняваше нуждата от спасителна група.

„Трябва ли да си направя извода, че някой е отвел Аманда в Дартмур, Англия? — запита се той. — Защо?

Какъв е смисълът? Така няма да стигна доникъде“.

„А защо Карън Бейли се погрижи да получи листа хартия?“

Мисълта накара Бейлинджър да изпъне гръб.

„Можеше да ми го изпрати по пощата, но тя усложни нещата. Нямахме да узнаем за пасажа, ако не бях отишъл в театъра. Тя е казала на мъжа, представил се за професора, да ми даде листа само ако се появя“.

С туптящи слепоочия Франк впери очи в имената на другите сайтове, които търсачката му беше изкарала във връзка с Дартмур. Вече осъзна, че трябва да търси по-задълбочено. Не можеше да допусне, че всичко това е случайно.

ДАРТМУР — ЛОВ СЪС СОКОЛИ

ДАРТМУР — ФОЛК ФЕСТИВАЛ

ДАРТМУР — ЛЕТЪРБОКСИНГ

Потънал в мисли, той щеше да продължи към следващото име в списъка, когато вниманието му бе привлечено от думата *летърбоксинг*.

Началото на тази игра от типа *скрий и намери* било поставено през 1854 година в Дартмур, когато...

Описанието накара нещо в паметта на Бейлинджър да се размърда. Той внезапно си спомни лекцията за времевите капсули, при

която мнимият професор беше казал, че общности, изгубили такива капсули, са въввлечени в игра от типа *скрий и намери*, наречена *Ловци на време*.

Франк побърза да кликне върху заглавието на сайта. Появи се текст, придружен от фотографиите на ниски хълмове, осеяни с гранитни скали, които го накараха да подскочи от вълнение.

Летърбоксингът е игра от типа *скрий и намери*, измислена през 1854 година, когато дартмурският екскурзовод Джеймс Перот решил да предизвика туристите да проучат труднодостъпен район в блатата, известен като Кранмиър Пул. За да докажат, че наистина са посетили отдалеченото място, Перот оставил едно гърне под купчина камъни на брега на блатото. Ако някои от туристите успеел да се добере до гърнето, той трябвало да остави вътре бележка. Понякога Перот слагал в съда самоадресирана пощенска картичка. Туристът, който я намирал, оставял на нейно място картичка със своя адрес, а намерената изпращал на адреса на подателя.

През годините тази игра, която имала доста сходства с търсенето на съкровища, станала толкова популярна, че на територията на блатото били скрити и други гърнета. По-късно гърнетата са заменени с метални, а след това и с пластмасови контейнери, които станали известни като *пощенски кутии*^[1] заради бележките, оставяни в тях. Повече от век и половина след като Джеймс Перот оставил гърнето си под купчината камъни, броят на пощенските кутии на обширната площ на Дартмур бил изчислен на 10 000.

Контейнерите са грижливо скрити. Различни улики отвеждат играчите до местонахождението им. Понякога това са числа — географски координати. Друг път са ребуси и гатанки, чиито отговори насочват играча.

Благодарение на една статия от 1998 година, публикувана в *Смитсониън магазин*, тази игра от типа *скрий и намери* внезапно станала популярна в цял свят.

Днес във всеки щат на Америка има скрити *пощенски кутии*. Някои от тях, разбира се, остават неоткрити. Понякога играчите в Дартмур са възнаградени с намирането на отдавна изгубен контейнер, в който е скрито съобщение, оставено от някого преди много, много години.

Франк остана дълго време загледан в монитора. Споменаването на „отдавна изгубен контейнер, в който е скрито съобщение, оставено от някого преди много, много години“ върна мислите му към лекцията за времевите капсули. Едно от последните неща, които си спомняше, преди да изгуби съзнание, бяха думите на мнимия професор, че изгубените времеви капсули са повече от намерените.

Сърцето на Бейлинджър сякаш спря за миг, после затуптя отново. „Съвпадение? — зачуди се той. — Или Карън Бейли е искала да намеря тази статия? Защо иначе ще ме кара да чета този пасаж за Дартмур?“

Ръцете му продължаваха да треперят, но сега това се дължеше отчасти на нарастващото му подозрение защо са били разделени с Аманда. Спомни си, че библиотекарката му спомена за улики и игра на име *Ловци на време*. „Игра? — зачуди се той. — Нима това наистина е някаква проклета игра?“

Като дишаше тежко, Франк отиде до гишето за заявки.

— Да, сър? — попита го жена с изрусена на кичури коса.

— Казвам се Франк Бейлинджър. Дадох заявка за *Баскервилското куче*.

— Разбира се, сър. Нека проверя дали... — Тя се усмихна. — Ето я.

Книгата беше стара и миришеше на мухъл, а твърдата ѝ корица беше с оръфани краища. Бейлинджър се настани на свободен стол пред една от многобройните маси. Отвори романа и го запрелиства, като зачиташе първото изречение на всеки параграф и търсеше „Чудесно място е това тресавище“.

Когато го намери, издиша насъбралия се в дробовете му въздух. Страница четиридесет и шеста. Последната третина от текста. Но това не беше всичко. Откри, че някой е сложил печат в празното поле на страницата; печат, на който пишеше: *Гробница на земните желания*.

Стаята сякаш се преобърна. Това беше зловещо напомняне за необичайното име на една от времевите капсули, за която бе говорил „професорът“ — *Криптата на цивилизацията*. Гробницата. Криптата. Още едно съвпадение? Трябваше да се убеди, че не се хваща за въображаеми връзки. Един от начините да го направи беше да прегледа всички екземпляри на *Баскервилското куче*, с които разполагаше библиотеката. В този клон не разрешаваха да се изнасят книги от сградата. Карън Бейли не можеше да знае кой екземпляр на романа ще му дадат, така че ако искаше да е сигурна, че той ще получи съобщението, би трябвало да е поставила печат с надпис *Гробница на земните желания* на всички екземпляри в библиотеката.

Франк стана толкова рязко, че скърцането на стола му накара другите читатели, които седяха на неговата маса, да го изгледат сърдито. Но когато забърза към гишето за заявки, изпита неприятното усещане, че някой го наблюдава втренчено. Обърна се към входа на читалнята.

Някой наистина го гледаше.

Представителна четиридесетгодишна жена в семпла тъмносиня рокля. Тъмната ѝ коса беше прибрана в стегнат кок.

Карън Бейли.

[1] На английски *letterboxes*. — Б.пр. ↑

В момента, в който я забеляза, тя избяга през входа на читалнята в коридора. Забързаните стъпки на Бейлинджър накараха останалите читатели да подскочат стреснато. Той се втурна покрай пазача, който го изгледа намръщено заради създалата се суматоха.

Щом се озова в коридора, Франк се огледа първо в едната, а после и в другата посока. Карън Бейли я нямаше никаква. Той хукна към стълбището, съпроводен от намръщените погледи на още хора. Отново никаква следа от Бейли.

— Хей! — обърна се към един мъж с найлонова торбичка за книги. — Да сте виждали жена в тъмносиня рокля? Спретната? Около четирийсетте? С прибрана на кок коса?

Мъжът видя обезумялото му изражение и отстъпи назад.

— Всички вие! — извика Франк към пет-шестимата души в коридора. — Някой от вас видя ли жена в тъмносиня рокля?

Пазачът излезе от читалнята.

— Не вдигайте толкова шум.

Бейлинджър хукна да проверява отворените стаи, разположени от двете страни на коридора. Стигна до дамската тоалетна и без да се замисли дори за миг, блъсна вратата и влетя вътре. Пред една от мивките стоеше жена, която се обърна и го изгледа смаяно. Той се втурна да наднича под вратите на кабинките. Дънки. Спортни панталони. И нито една тъмносиня рокля.

Франк изскочи от дамската тоалетна и се шмугна покрай пазача, който се опита да го хване.

— Карън Бейли! — изкрещя той. — Спри!

Преследван от охранителя, се добра до стълбището и хукна надолу, като вземаше по две стъпала наведнъж. Вратите на долния етаж бяха затворени и, изглежда, водеха към офиси. Бейлинджър чу, че пазачът го настига, и продължи да тича надолу, но след миг спря, защото видя Ортега, който се изкачваше към него.

— Видях я! — възкликна Бейлинджър. — Карън Бейли! Тя е в сградата!

Пазачът го настигна.

— Сър, трябва да ви помоля да напуснете.

Ортега извади полицейската си карта.

— Той е с мен.

— Видях я на входа на читалнята — каза му Франк. — Същата тъмносиня рокля. С прибрана на кок коса. После избяга.

— Не съм виждал жена с подобно описание, откакто влязох в сградата. — Детективът се обърна към пазача: — Кажете на охраната ви да блокира всички изходи. Бъдете внимателни. Тя може да е опасна. — Извади мобилния си телефон. — Ще повикам подкрепление.

Двамата с Франк хукнаха надолу по стълбите, като Ортега бълваше инструкции по телефона си. После детективът го изглежда гневно.

— Възползва се от тълпата, за да избягаш от мен. Остави ме да давам сам показания пред криминалистите, разследващи пожара. Да не искаш да те арестуват за възпрепятстване на полицейско разследване?

— Нямах избор. Казах ти — времето ни изтича. Не можех да чакам.

— Бях принуден да излъжа, че си отишъл да потърсиш медицинска помощ.

— Благодаря. Ако някога мога да ти се отплатя...

— Накара ме да се почувствам като пълен глупак. Не си играй с човек, който се опитва да ти помогне.

— Мисля, че точно за това става въпрос. За игра.

— Какво имаш предвид?

— Карън Бейли е оставила лист хартия за мен в театъра, но аз трябваше да откроя театъра, за да прочета какво пише на листа. Един печат върху листа ме отведе до този клон на библиотеката, където трябваше да премина друг тест, като откроя от коя книга е взет текстът. Оказа се, че пасажът е от *Баскервилското куче*. Когато ми дадох екземпляр от книгата, открих думи, щамповани до пасажа.

— Думи?

— Гробницата на земните желания.

— Каква гробница?

— Мисля, че точно това трябва да откроя. В този клон на библиотеката не дават книги за домашен прочит, затова тя е била сигурна, че ще намеря посланието. Това е някаква игра, в която

напредвам стъпка по стъпка. Тресавището, за което се говори в пасажа, се казва Дартмур и се намира в Англия. Когато потърсих информация за Дартмур в *Google*, научих за съществуването на игра от типа *скрий и намери*, която е била измислена преди години във въпросното тресавище — игра, наречена *Летърбоксинг*. Тя прилича на играта, в която съм въвличен и самият аз — скрити съобщения, водещи до други съобщения. А някои аспекти на летърбоксинга напомнят за времевите капсули. Всичко е навързано.

— Но защо му е на някого да те въвлича в подобна игра? Имаш ли врагове? Някой, който те мрази достатъчно, за да те подложи на всичко това?

— Вече ти казах: единственият човек, за когото се сещам и който е достатъчно луд, за да направи подобно нещо, е мъртъв. — Бейлинджър се поколеба. — Времеви капсули.

— Какво се сети?

— Когато бях малък, открих една времева капсула в училищна сграда, която бяха решили да съборят. Местният вестник вдигна доста шум около събитието. Снимката ми беше на първа страница. На нея се виждаше как държа ръждясалата метална кутия.

Ортега присви очи.

— Искаш да кажеш, че някой си е направил труда да проучи миналото ти чак до времето, когато си бил хлапе? За да намери примамка, която ще те накара да отидеш на лекцията в онази къща?

— На тавана намерихме кутийки от видеоигри — рече Франк. — Едната беше *Голямата автокражба*. Ти каза, че никога не си чувал за другата. Спомняш ли си името ѝ?

Ортега се замисли за момент.

— *Ловци на време*.

ЧЕТВЪРТО НИВО

АВАЛОН

Аманда остана на колене, докато тътенът на експлозията заглъхна към далечните планини. Цялото ѝ тяло се разтърсваше от ридания. Пред нея кървавата мъгла продължаваше бавно да се разпръсква във въздуха. Пясъчната падина бе почервеняла от парчетата от разкъсаното тяло. В ноздрите я блъсна остра, противна миризма.

— Бетани — прошепна тя.

Беше така парализирана от шока, че почти не усещаше ръбестите камъни под коленете си.

— Върни се при останалите! — каза гласът в слушалките ѝ. Думите се заглушаваха от болезнения звън от експлозията.

— Бетани — повтори Аманда по-високо. Скърбеше не само за загубата на своята спътница, но и за самата себе си, и за другите от групата. „Всички ще умрем — помисли си тя. — Не — рече си твърдо. — Оцелях в хотел «Парагон» и — ей богу! — ще преживея и това“.

„Обаче там Франк ти помогна“. Даде си сметка, че отново говори за себе си като за друго лице.

Прииска ѝ се да изкрещи.

— Приятелите ти те чакат — каза гласът. — Нали не искаш да ги лишиш от компанията си... — Кратка пауза. — ... Както направи Бетани?

Аманда кимна. Отстъпвайки пред заплахата, тя с мъка се изправи. „Франк“ — проплака мълчаливо. Пак я обзе предчувствието, че той е мъртъв. Испита нарастващата увереност, че ако изобщо има възможност да преживее този кошмар, ще трябва да го направи сама. Сълзите замъглиха зора ѝ. Като избърса с ръце очите си, младата жена хвърли последен поглед към останките на Бетани и се обърна.

На стотина метра от нея, отвъд скалите, пелиновите храсти и закърнелите борове, Рей, Дерик и Вив стояха като заковани, със зяпнала уста. Независимо от разстоянието, Аманда видя, че лицата им са изопнати и пребледнели. Комбинацията на техните гащеризони в зелено, червено и кафяво изглеждаше още по-неестествена.

Аманда тръгна бавно към тях. Гърлото ѝ бе продрано от викането. Стомахът ѝ се свиваше от глад, но най-мъчителна от всичко беше ужасната жажда, от която езикът ѝ бе надебелял, а устните — пресъхнали.

Докато ги приближаваше, вниманието на тримата ѝ спътници беше приковано единствено върху почервенелия терен зад нея. Едва когато стигна до тях, те се осмелиха да заговорят.

— Добре ли си? — попита Дерик.

Аманда само успя да кимне.

— Как... — В гласа на Вив се долови изумлението ѝ. Обърна се към Рей. — Ти си военният експерт. Това ракета ли беше? Как изобщо се случи?

— Не — отвърна Рей. — Не беше ракета. Щяхме да я видим и чуем, че приближава.

— Някаква бомба, върху която е стъпила?

— Не. Не изригна никаква пръст.

— Тогава?

Рей погледна към гащеризона си.

— Пластичен експлозив. Мисля, че е поставен в дрехите ни.

Настъпилото мълчание се проточи под въздействие на предположението му.

— В нашите дрехи? — Дерик също погледна към гащеризона си.

— Или в обувките ни — добави Рей. — Или в слушалките.

— А може би в тези неща. — С трепереща ръка Аманда извади от джоба си *GPS* устройството.

Вив залитна назад, сякаш някой я бе блъснал.

— Ние сме живи бомби? Той може да ни взриви, когато си пожелае?

— Когато не се подчините — каза гласът.

Аманда се стресна от внезапния звук, прозвучал в ушите ѝ.

— Когато спрете да играете по правилата — продължи гласът.

— Правила? За какви правила говориш, по дяволите? — изкрещя Рей. — Не съм чул нищо за...

— Откриването на правилата в движение е същината на всяка велика игра.

— Смяташ това за някаква шибана игра?

— А как ще спечелим? — попита Рей.

— Това трябва да откриете сами.

— Координатите, които той ни даде. — Аманда избърса бликналите отново сълзи. Бузите ѝ бяха грапави. — Трябва да стигнем до онази зона.

Дерик кимна в знак на съгласие.

— Нищо не печелим, ако стоим тук. Необходимо ни е движение.

— И да откриете правилата — обади се гласът.

Рей разглеждаше екрана на своя *GPS* приемник. Наболата му брада придаваше измъчено изражение на тясното му лице. Той изглеждаше съвсем сигурен, че всеки момент приемникът му може да избухне и да го разкъса на парчета.

— Трябва да вървим натам. Към дърветата.

Аманда се движеше с мъка, насилвайки се да поставя единия си крак пред другия. Краката я боляха, все още се задъхваше от недостиг на кислород, но постепенно наближи дърветата.

— Това са тополи — обади се Дерик. — Те се нуждаят от много вода.

Вив се огледа.

— Тук трябва да има подземен поток.

— Липсва ни само багер, за да стигнем до него — подхвърли подигравателно Рей.

Сянката на дърветата им донесе малко прохлада. После Аманда отново се озова под слънчевите лъчи. Теренът стана по-стръмен. Плувнала в пот, тя продължи да се катери.

Рей провери своя *GPS* приемник.

— Склонът е по-стръмен, отколкото изглежда. Сега сме на хиляда и осемстотин метра надморска височина.

— Беше се задъхал.

— Да се изкачваме по диагонал — предложи Дерик.

— Точно така. Да вървим на зигзаг — подкрепи го Вив.

— Човек изразходва повече енергия, като се катери направо по склона, отколкото ако се движи на зигзаг.

— Много добре — обади се гласът. — Използвайте съобразителността си.

Аманда усети напрежение в колената си от непосилното ходене. Постепенно пред тях се ширна останалата част от долината.

— Боже мой! — Тя спря, изпълнена със страхопочитание.

Под тях се откри езеро, дълго около стотина метра, чиято повърхност искреше на слънчевата светлина. Тя напомни на Аманда за отблясъците на скъпоценен камък. Докато групата го съзерцаваше, чу учестеното дишане на спътниците си.

— Гласът ни каза, че ще намерим това, от което се нуждаем — промълви Дерик.

— Виждала съм света от Еверест — прошепна Вив, — но сегашната гледка е най-хубавата...

— Тогава какво чакаме? — Рей се запуска по склона. — През десетте дни, докато ме преследваха в Ирак, си обещах никога повече да не бъда жаден.

Дерик и Вив последваха Рей, като и тримата се затичаха. Аманда се огледа, чувствайки страх от откритото пространство, което я заобикаляше. Планините ѝ изглеждаха измамливо близо и все пак далече. Спомни си за курса по психология в колежа, и по-точно за един експеримент, при който индианци, обитаващи джунглата, били заведени наред огромно поле. Те били толкова привикнали гледката им винаги да е препречена от дърветата, че се почувствали потиснати от откритото пространство. Повечето от тях развили агорафобия^[1].

Тъй като никога не се бе озовавала на място, където хоризонтът да не е бил закрит от сгради и дървета, сега Аманда проумя страха на индианците. В нейния случай обаче страхът бе предизвикан от осъзнаването, че всичко в околния простор представлява потенциална заплаха. За разлика от хотел „Парагон“, където опасността бе ограничена в стаите на сградата, тук ѝ изглеждаше, че смъртта разполага с безкрайно пространство, в което може да се скрие.

— Няма ли да се присъединиш към тях? — прекъсна мислите ѝ гласът.

Тя прикри изненадата си.

— Просто се люблювам на гледката.

— Наистина ли? За момент ми се стори, че тя те парализира. Погледни екрана на GPS приемника си. Отговарят ли координатите,

които ви дадох, на това езеро?

Аманда все още се учеше да използва устройството, но дори и за нея бе очевидно, че червената стрелка, указваща местоназначението им, сочеше встрани от езерото към някакво място на хълма. Тя погледна надясно и видя едно плато, върху което имаше порутена постройка.

— Там ли се очаква да отидем?

— За да играете играта, трябва да научите правилата.

— Рей — каза Аманда в микрофона. — Подминали сте координатите.

Групичката продължи да тича към езерото.

— Дерик. Вив. Не би трябвало да ходим до езерото. Тук, горе, има някаква порутена сграда. Тя е нашето местоназначение.

Никой от тримата не погледна назад.

— Не ме ли чувате? — извика тя. — Езерото не е мястото, където се очаква да отидем!

— Всъщност те не могат да те чуят — каза гласът. — Аз изолирах нашия разговор.

— Защо? Не разбирам. Какво правиш?

Когато гласът не отговори, тя изпита ново предчувствие за беда.

— Спрете! — изкрещя на групата.

Те не реагираха, защото гласът ѝ не достигна до тях или просто защото бяха прекалено съсредоточени върху водата, за да обърнат внимание на нещо друго.

— Недейте! Стойте далече от езерото! — Аманда се втурна надолу по склона, заобикаляйки едрите камъни и храстите пелин. — Почакайте!

Вив се обърна и погледна смръщено към нея.

— Спрете!

Вивиан извика нещо на Дерик и Рей, които спряха и се обърнаха назад.

„Слава богу!“ — помисли си Аманда. Групичката зачака тя да ги настигне.

— Какво има? — попита Дерик.

Сега тя го чу през слушалките. Микрофоните отново работеха нормално.

— Той може да изолира нашите разговори. Каза ми, че координатите, които ни е дал, не съвпадат с това езеро.

Рей погледна към стрелката на своя *GPS* приемник.

— Вярно. Те съответстват на нещо на склона.

— На една порутена сграда — поясни Аманда.

— Но защо не ни е казал това и на нас?

— Човъркал е мозъците ни — каза с отвращение Дерик.

— Чудесно. — Рей прокара език по сухите си устни. — Ще изследваме сградата. Обаче водата е по-близо. Няма да си тръгна, без да пия.

[1] Душевно разстройство, страх от открито пространство. — Б.пр. ↑

Вятърът къдреше водната повърхност, образувайки бели пенести вълнички.

— Дали е безопасно? — зачуди се Рей.

Аманда огледа брега.

— Не виждам никакви скелети или умрели животни.

— Виж колко бистро е езерото. — Вив посочи с пръст. — Има риба.

— Ако водата е отровна, тя щеше да е умряла.

— Не е задължително — възрази Дерик. — Спомни си за живака и другите токсини в някои езера. Рибата живее някак в тях, но това не означава, че водата е безопасна. На Еверест дори разтопеният сняг съдържаше токсини. Обеззаразявахме с йодни таблетки всичко, което пиехме.

— Да, но ако не сте забелязали, ние няма как да пречистим водата. — Рей извади запалката си, отвори капачето ѝ и го затвори, докато спореше със себе си. — Когато бях в Ирак и бягах от бунтовниците, пих ужасно мръсна вода. От нея ме хвана треска. Обаче оцелях. — Той прибра запалката си и коленичи, а водната повърхност накъдри отражението му. — Устата ми е така пресъхнала, че имам чувството, че езикът ми е надебелял.

Рей доближи двете си шепи и понечи да загребе вода.

— Недей — каза Аманда.

Той плисна вода на лицето си.

— Човече, страхотно е. — Плисна още вода, като разтри с мокрите си ръце бузите и врата си. — Искан ми се да намокря и краката си. — Започна да събува обувките си.

— Не сваляй обувките си — каза гласът.

— А! — възкликна Рей. — Добре дошъл. Мислех, че си заспал.

— През тези четиридесет часа няма да спя.

— Правилно. Искаш да споделиш мъките ни. Обувките. Там ли си сложил експлозивите?

Гласът не отговори.

— Ако не са там, вероятно няма да ти пука, че ще си топна краката във водата, макар и с обувките.

— Не те съветвам да го правиш.

— Тогава само ще си наплискам отново лицето.

Рей посегна към водата. Над езерната повърхност изскочи змийска глава с остри зъби и се стрелна към един от пръстите му. Той изкрещя и политна назад, падайки по гръб.

— Божичко, божичко! — изпелтечи, скочи на крака и се отдалечи тичешком от езерото.

Аманда усети как шокът премина като електрически ток през тялото ѝ. Чак сега видя, че някои от вълничките не бяха образувани от вятъра, а от змии. Езерото гъмжеше от влечуги. Внезапно водата закипя от мятаци се змийски тела.

Рей стоеше с ококорени очи. Той вдигна ръце пред лицето си и ги загледа втренчено.

— Ухапа ли ме? Ухапа ли ме?

— Змии. Не мога да понасям... — Гласът на Вив секна и тя повърна.

— Копеле такова! — изкрещя Дерик към небето. — Тези змии приличат на водни мокасини^[1]. Те не живеят в планината. Ти си ги пуснал в езерото!

— Надбягване с препятствия и ловци на време! — каза гласът.

— Ловци на време?

— През зимата, когато езерото замръзвало, гражданите обикновено режели ледени блокове и ги складирали в мината. През лятото ледът запазвал провизиите на града от разваляне.

— Мина? Граждани? Лед? За какво говориш? — извика Рей. — Едва не ме ухапа змия, за бога, а ти бръцолевиш за някакъв лед?

— Чакай малко — обади се Аманда. — Кой град?

— Авалон. Но вие и без това скоро ще научите достатъчно.

Вив избърса устата си от повърнатото.

— Порутената сграда, която Аманда спомена... Ти искаш да отидем там.

— Възможно най-скоро. Пропиляхте доста време и пропуснахте един ход.

— В надбягването с препятствия и ловци на време. — Аманда погледна към извиващите се змийски тела в езерото.

[1] Мокасин — вид отровна змия, *Agkistrodon* (зоол.). — Б.пр. ↑

Отдалечиха се от водата. Закатериха се по склона, като се движеха на зигзаг между пелиновите храсти и скалите, за да пестят сили.

— Нуждаете се от име, с което да се обръщате към мен — обади се гласът. — Отсега нататък ме наричайте *Господарят на играта*.

Името прозвуча съдбовно на Аманда.

Групата стигна до средата на склона. Пред очите им изникна порутената сграда. Стените ѝ бяха каменни. Лявата част се бе срутила. Носещите греди на дървения покрив бяха паднали. Дървото беше посивяло от времето.

— Стърчи съвсем самотна там горе. Дълга, тясна. Струва ми се, че е била църква — каза Аманда.

— Определено е така. — Вив посочи наляво, където сред купчина камъни лежеше голям дървен кръст.

Групата предпазливо приближи към предполагаемия някогашен вход на сградата.

— Вижте! Олтарът е все още непокътнат! — възкликна удивено Дерик.

Като се взря във вътрешността на порутената постройка, Аманда видя хоризонтална каменна плоча, поставена върху два вертикални блока.

— Откъде са се взели тези плочи и блокове? — попита Вив. — И тези каменни стени...

— От мината — отговори Рей. — Гласът спомена... — Той млъкна и се поправи: — Господарят на играта спомена някаква мина.

— И град, наречен Авалон. — Дерик се обърна към долината. — Ей там. Виж. Под нас. Пред тесния край на езерото.

Въпреки козирката на шапката ѝ, очите на Аманда я боляха от яркото слънце. Като ги присви, тя успя да различи в ниското срутени сгради, почти скрити от пелина. Гледани отгоре, руините образуваха правоъгълна решетка. Дългите пространства между тях явно са били улици.

— Авалон. Звучи ми познато — прекъсна мислите ѝ Дерик.

— Веднъж се събудих в един курорт в Ню Джърси, наречен *Авалон* — обади се Рей. — Имах ужасен махмурлук и нито долар от петте хилядарки, които бях спечелил на блекджек в Атлантик Сити.

— Крал Артур — каза Аманда.

Останалите се втренчиха в нея.

— Рицарите на Кръглата маса? — попита смаяно Вив. — Това да не е филм на „Дисни“? „Мечът в камъка“? Камелот?

— След като Артур бил убит в последната битка, група жени отнесли тялото му в място, наречено Авалон. Според легендата той не е загинал и живее там в транс, очаквайки да се върне, когато светът има нужда от него.

— Да се върне от смъртта. — Вив влезе в църквата, като стъпваше по купчините камъни.

— Внимавай — каза Дерик, който вървеше след нея. — След случилото се при езерото имам чувството, че капаните са част от играта.

Аманда разгледа отломките и като не видя нищо подозрително, тръгна след тях.

Отпред някаква дъска изпука, когато Вив внимателно я бутна настрана.

— Какво ще правим, ако тук има змии?

— Те няма да са водни мокасини. Ще бъдат гърмящи змии — поясни Дерик. — Ще издават предупредителен шум да стоим настрана.

— Знам това много добре. Проблемът е, че имам нужда да се убедя, за да го повярвам. — Вив се покатери на каменната плоча, която образуваше олтара, и погледна надолу към своите спътници. — Обзалагам се, че съм първата жена, която някога е стояла тук.

— Виждаш ли нещо, което може да ни е от помощ? — попита Дерик.

— На олтара има гравирани надписи. — Вив духна праха от плочата. — Доста е нечетлив. — Тя се съсредоточи. — *Гробницата на земните желания*.

— Какво би трябвало да означава това? — запитва Рей.

Гробницата на земните желания. Нещо проблесна в паметта на Аманда — фраза, която ѝ напомни за думите от олтара. Обаче преди да

успее да си я спомни, Вив погледна екрана на *GPS* приемника си и я разсея.

— Според това ние се намираме на мястото, чиито координати ни е дал гласът, тъъ... тоест Господарят на играта — поправи се тя. — Разликата е само десет стъпки.

И така, какво би трябвало да забележим?

Дерик се огледа.

— Помниш ли какво каза той за играта *Ловци на време*? Предметите може да бъдат така умело скрити, че намирането им да е почти невъзможно. Спомена за нещо, което изглеждало като скакалец, но не било.

— Освен това спомена за камък, който се оказал, че съдържа нещо във вътрешността си. — Гласът на Рей се повиши от възбуда. Той заразглежда безбройните камъни около тях, после колебливо попита Дерик: — Няма ли змии?

— Вдигаме такъв шум, че ако имаше, сигурно щяха да тракат.

— Все това повтаряш, обаче колко гърмящи змии си срещал на Еверест? — Преди Дерик да успее да отговори на саркастичната му забележка, Рей предпазливо вдигна един камък и го раздруса. — Не ми изглежда кух. — Раздруса друг. — И този също.

Аманда спря, събра смелост и вдигна един камък. Под него нямаше нищо опасно.

— Този е истински.

— И тези са такива. — Дерик внимателно вдигаше камък след камък. — Всички са истински.

— Продължаваме да търсим! — рече му Рей.

Жаждата надви страха им. Навсякъде около Аманда летяха и потракваха камъни.

— Твърде много са. Това може да отнеме цял ден — каза тя, опитвайки се да прикрие отчаянието си. — Нямаме време. Ако той е скрил нещо в камък, защо ще го използва като пример, когато ни описва играта? Твърде очевидно е. Искал е да ни заблуди.

— Много съм жаден, за да мисля ясно. — Рей отчаяно се огледа наоколо. — Ако не е кух камък, кое друго би изглеждало нормално и все пак ще крие нещо?

— Гредите от покрива — отговори бързо Вив.

— Точно така! — Рей грабна един къс от греда. — Твърде тежък е. — Вдигна друг. — Няма кухня. — Взе трети. — Същата тъпотия като при камъните. Няма да... Почакайте. — Той повдигна четвърто парче от паднала греда. — Това прилича на пластмаса.

Аманда гледаше как Рей задърпа двата края на фалшивото дървено парче. Те се разделиха, разкривайки пластмасово шише с вода. Той нададе победоносен вик и разви капачката на шишето. После повдигна гърлото му до устата си.

Тя се опита да каже „Недей!“, но сухият ѝ език сякаш бе парализиран. Видя как водата от бутилката потече в устата на Рей. Той преглъщаше бързо, а адамовата му ябълка подскачаше, докато пиеше жадно.

Вив изкрещя:

— Спри!

Обаче наклонената бутилка продължи да се излива в гърлото на Рей, като част от водата се стичаше по брадичката му. В напрегнатата тишина се чуваха задавените звуци от преглъщането му. С почервенияло лице той въздъхна и свали празното шише. Гърдите му се повдигаха от учестеното дишане. Изглеждаше изпълнен със задоволство, докато не забеляза Аманда, Дерик и Вив, които го гледаха, шокирани.

Отне му само миг да разбере чувствата, които изпитваха.

— Съжалявам.

Аманда почувства как я обзема униние.

— Не исках. Наистина. Съжалявам.

Вивиан изпъшка.

— Аз просто не разсъждавах.

Дерик се отпусна на купчина камъни и оброни глава на коленете си.

— Хей, сигурно има и други. Ще ви помогна да ги потърсите. — Рей вдигна парче от греда. Опита още едно, после трето. — Няма логика да скрие само една бутилка за всички ни.

— Освен ако не е искал да види как ще реагираме — каза Аманда.

Рей запрати празното шише в стената. Пластмасата кухо издрънча.

— Добре де, какво очаквахте? Казах ви, че не съм никакъв герой.

— Добре, добре. — Вив вдигна примирително ръце. — Караницата няма да ни помогне. Станалото — станало. Не можем да го променим.

Дерик се изправи, обръщайки се към Рей:

— Но ако намерим друго шише, стой далеч от него.

— Както кажеш, шефе. — Рей извади запалката си, отвори капачето ѝ и го затвори.

— Спри да вдигаш този шум!

— Добре, шефе.

Аманда се намеси, опитвайки се да разсее напрежението:

— Да видим дали ще открием още вода.

Бутилката се оказа в друго фалшиво парче дърво, което беше почти затрупано с камъни близо до олтара. Когато го намери, пулсът на Аманда се ускори. Пресъхналата ѝ уста я подтикваше отчаяно да се напие от нея като Рей, но тя само каза на групата:

— Тук е.

Аманда, Дерик и Вив пиха поред от шишето. Също като другите, и тя наблюдаваше, за да е сигурна, че никой не пие повече от останалите. Рей стоеше настрана.

Аманда беше последна. Докато се наслаждаваше на овлажнелия си език, тя огледа празната бутилка.

— Къде е казанът за отпадъци?

Никой не се засмя на шегата.

— В планината винаги си събираме боклуците и ги отнасяме долу на връщане — обади се Дерик.

— Казвал ли ти е някой какъв страхотен човек си? — попита Рей.

— Тъкмо щях да добавя, че точно сега почистването на боклука не е първата ми грижа.

— Това е част от екипировката, с която не разполагахме досега — каза Аманда. — Ще го задържа. — Тя понечи да сложи шишето в джоба на гащеризона си, но нещо привлече вниманието ѝ. — Цифрите.

— Къде? — Вивиан пристъпи по-близо.

— На етикета. — Дерик взе бутилката. — Пред цифрите има буквите ГД.

Рей се присъедини към тях.

— Географска дължина?

— Със сигурност изглеждат като параметри на географска дължина. Часове, минути и секунди.

— Къде е шишето, което Рей захвърли? — Аманда се отправи към камъните, приближавайки стената. Тя намери бутилката до останките от пейка. — Три групи числа. Този път буквите пред тях са ГШ.

— Географска ширина — каза Рей. — Така ще открием къде е следващото ни местоназначение.

— Почакай. Нещо не е наред. — Аманда се напрегна.

— Разбира се. Цялата тази проклета игра не е наред, но...

— Не. Не го ли усещате? — Камъните, върху които стоеше тя, се разтресоха. Парчетата от счупените греди — също.

Вив политна назад.

— Боже, какво става?

— Не съм сигурен, но мисля, че ще е по-добре... — Разтревожен от усиливащите се трусове, Дерик извика: — Махайте се оттук!

Стената се разлюля.

— Бягайте! Бягайте! — изкрещя Вивиан.

Докато прескачаха камъните, Аманда загуби равновесие. Стената се наклони. Понеже нямаше време да избяга, тя се хвърли върху вибриращите камъни и потръпна от болка при удара. Отчаяна, младата жена се притисна към основата на стената и покри с ръце главата си. Стената се сгромоляса с трясък сред дъжд от камъни. Аманда изстена от болка.

Бученето утихна. Вибрациите намаляха. Скоро всичко бе отново спокойно, освен туптящото сърце на Аманда. Прахът я задушаваше. „Не мога да дишам“ — помисли си, мъчейки се да издуха носа си, за да си поеме въздух. По-голямата част от камъните се бяха сгромолясали в средата на църквата. Само тези непосредствено над главата ѝ бяха паднали върху нея, а най-високите следваха траекторията на стената и бяха паднали на разстояние. Въпреки това Аманда се чувстваше смазана.

Тя чу викове и приближаващи стъпки, а камъните бяха избутани настрана.

— Ранена ли си? — извика Дерик.

— Натъртена.

— Обзалагам се, че е така.

— Обаче успях да предпазя главата си.

Вив и Дерик ѝ помогнаха да се изправи.

— Запазих и това. — Потръпвайки от болка, Аманда подаде на Вивиан празната бутилка с отпечатаните на нея координати.

Не можа да не забележи, че Рей стои настрани от тях. Не бе направил опит да помогне за изравянето ѝ. „Не можем да оцелеем, ако

има разцепление в групата“ — помисли си тя. Но тогава видя Рей да сочи към пода.

— Още шишета е вода! — каза той.

Дерик и Вив се обърнаха.

— При падането си камъните са счупили още фалшиви парчета греда.

Групата се насочи към Рей като привлечена от магнит. Шишетата проблясваха на слънцето с примамливото си съдържание.

— Има достатъчно за всички — каза той. — Хей, Дерик, имаш ли нещо против да си взема едно?

Дерик го гледа дълго, без да отговори.

— Давай!

— Благодаря, шефе. Щом имам твоето позволение.

„Да, има разцепление в групата“ — каза си Аманда. Тя вдигна една бутилка, отви капачката и отпи — прекрасната течност прочисти праха от устата ѝ. Беше толкова жадна, че ѝ се прииска да изгълта водата, както бе направил Рей, да я остави да се стича в гърлото ѝ, обаче се страхуваше, че може да ѝ стане зле.

През това време Рей пиеше от шишето си, като продължаваше да изглежда сърдит.

Червата на Вив изкъркориха.

— Ако скоро не получим някаква храна...

— Винаги се оплакваш! — сопна се Рей. — В Ирак се хранех с бръмбари.

— Не се заяждай с нея, човече! — каза Дерик. — Всички сме гладни.

— Както кажеш.

— По-забавно е, отколкото очаквах — обади се гласът.

Внезапният звук в ушите ѝ накара Аманда да се свие уплашено.

Дерик погледна навъсено към небето.

— Това част от играта ли е? Да се надяваш, че ще се сбием?

— През 1885 година тук е намерено злато.

— Злато?

— Хиляди златотърсачи пристигнали в долината. Градът бил издигнат почти за една нощ. Някакъв английски спекулант по недвижими имоти купил земята от някакъв фермер, който си помислил, че каквото и да прави, долината ще бъде опустошена, така

че защо да не вземе предлаганото му щедро възнаграждение и да остави някой друг да се оправя с хаоса, който настъпвал. Както се оказало, фермерът бил проникателен.

— Злато? — насмешливо повтори Рей. — Преди малко говореше за лед!

— Англичанинът, който развил града, си падал по историите за крал Артур. Както вече се досетихте, той го нарекъл на мястото, където Артур лежи, потънал в летаргия, и чака съдбата да го повика. Ала след осем години било изкопано последното злато от долината. Повечето златотърсачи си заминали. Това било през 1893-а — годината на Депресията, която обхванала цяла Америка и станала известна с името *Паниката*. Жителите на града решили, че другите райони на страната едва ли ще им предложат повече възможности, и останали. Англичанинът бил принуден да продаде долината обратно на фермера, чиито пари задържали града в бизнеса. Обаче това не помогнало на англичанина. Тъй като бил разчитал оживлението да бъде по-продължително и бил финансирал повече дейности, отколкото можел да си позволи, той фалирал и напуснал Авалон през първата зимна виелица. Месеци по-късно група работници, които режели блокове лед от езерото, открили замръзналото му тяло.

— Непрекъснато ни повтаряш, че разполагаме само с четиридесет часа, а сега ни губиш времето — каза Рей.

— Карай по същество.

— Мисля, че той точно това прави — обади се Аманда. — Дава ни напътствия за играта. Нали така? — обърна се тя към гласа. — Ти ни каза, че участваме в надбягване с препятствия и играта *Ловци на време*.

— А пък ти се превръщаш в любимата ми участничка.

— Порасна й работата! — каза саркастично Рей. — Сега тя има предимство.

— Все пак съм права, нали? — попита Аманда Господаря на играта. — На всеки етап ти ни даваш задача, която трябва да решим, и заплаха, която да избегнем. После ни награждаваш с информация, която трябва да знаем, за да спечелим играта. Това ли имаше предвид, като каза, че ще се научим как да я играем в движение?

— Трябва да играете, за да научите правилата.

— Но как ще спечелим? — изкрещя Рей.

- Защо не ни кажеш, Аманда? — попита гласът.
Тя потърка едната от наранените си ръце.
— Аманда, откри ли го вече?
— Надписът, гравирен върху олтара.
— Да?
— Гробницата на земните желания.
— Да? — В гласа на Господаря на играта се долови нетърпение.
— Тук нищо не е случайно. Това е друга следа.
— Но какво означава?
— Гробница? Звучи като гроб — намеси се Дерик.

Полицаят се изкачи тичешком по стълбите.

— Имате ли представа колко голяма е тази сграда? — попита управителят на библиотеката. — Ще отнеме часове да я претърсим.

— Не мога да чакам толкова — каза Бейлинджър.

— Опасна ли е тази жена? Не е терористка, нали? Мислите ли, че разполага с експлозиви и оръжие?

— Нямам представа дали е въоръжена. — Франк си спомни всичко, което се бе случило. — Обаче е опасна.

Още полицаи прекосиха тичешком огромното фоайе и се заизкачваха по стълбите.

Ортега се спусна към него.

— Няма следа от нея.

— Може би е напуснала сградата, преди да пристигне полицията — каза Бейлинджър. — Или се крие на третия етаж. Това би обяснило защо никой не я е видял да тича надолу по стълбите.

Пазачът на читалнята се беше присъединил отново към тях.

— По дяволите, аз също не я видях!

— Но тя беше точно там, на входа на залата! — настоя Бейлинджър.

— Може да съм бил с гръб към нея. Забелязах единствено вас, когато скочихте от масата и се втурнахте по пътеката. Създадохте голяма суматоха. Тогава е могла лесно да се измъкне.

— Но защо ще се показва, а после ще бяга?

— Добър въпрос — вметна Ортега.

— Може да е искала да я последвам. Но ако е така, защо се скри? Защо не ми позволи да я зърна, за да мога да продължа да я преследвам?

— Още добри въпроси.

— Нещо притеснява ли те? — попита Франк.

— Още не знам. Продължавам да чакам отговори от другата част от разследването.

— Другата част?

— Ще ти разкажа за това по-късно.

Озадачен, Бейлинджър погледна часовника си. Беше почти четири часът. „Времето тече“ — помисли си той. Извади мобилния си телефон и набра номера за справки.

— На кого се обаждаш? — поиска да узнае Ортега.

В същото време компютърен глас попита Франк кой град го интересува. Той се отдалечи от шума, който вдигаха забързаните полицаи.

— Атланта.

— Служебен или частен номер? — попита гласът.

— Огълторпски университет — каза женски глас отсреща.

— Искам да говоря с някого от Историческия факултет — каза Бейлинджър.

Сърцето му заби по-силно, докато чакаше.

— Исторически факултет.

Той си спомни, че мнимият професор бе споменал нещо за дружество в Огълторпския университет, което се занимавало с времеви капсули. Мислено се помоли това да не е било лъжа.

— Не знам дали се обаждам на правилното място. Там има ли някой, който да е запознат с времевите капсули? — Странно как драстично се бе променил светът му, щом този въпрос му се стори напълно смислен.

— Сега ще ви свържа.

Ръката, с която Франк държеше мобилния си телефон, плувна в пот.

— Международно дружество за времевите капсули — каза мъжки глас. — На телефона е професор Донован.

— Опитвам се да намеря информация за предмет, който може да е записан във вашите регистри. — За да избегне шума в библиотеката, Бейлинджър излезе навън. Грохотът, идващ от Пето Авеню, моментално го накара да притисне телефона до ухото си. — Името му е сходно с Криптата на цивилизацията.

— Която, разбира се, е тук, в Огълторп — отговори ентусиазирано гласът.

— Изчакайте за секунда. Обаждам се от Манхатън и уличният шум е ужасен. — Бейлинджър влезе обратно във фоайето на библиотеката. — Чували ли сте някога за Гробницата на земните желания?

— Разбира се.

— Наистина ли?

— Вероятно е легенда. Обаче ако допуснем, че действително съществува, тя ще е в списъка на най-търсените времеви капсули.

— Разкажете ми всичко за нея.

— Опасявам се, че това ще отнеме известно време. Гробницата е мистерия, но има много исторически източници за нея. Ще се поровя из архива. Ако ми се обадите утре сутринта...

— Нямам време! Трябва да разбере днес!

— Господине, тъкмо излизах от кабинета си за една среща. Ще трябва да почакате до... От Манхатън ли казахте, че се обаждате? Тогава може би ще успеете да разберете още днес. Човекът, който знае най-много за Гробницата на земните желания, преподава в Нюйоркския университет.

Южната част на Уошингтън Скуеър. Сенките в сградата на факултета контрастираха със слънчевата светлина, която заливаше тревата и арката в парка отвън. Усещайки, че времето лети бързо, Бейлинджър слезе от асансьора на седмия етаж и забърза по коридора, докато стигна врата, на чиято табелка пишеше: *Проф. Греъм, Исторически факултет*.

Зад вратата се чуваха изстрели. Когато почука, никой не отговори. С разтуптяно сърце, той почука отново и този път един смутен женски глас каза:

— Влез.

Щом отвори вратата, изстрелите се чува още по-ясно. Франк видя една около шестдесетгодишна жена, дребна, с къса бяла коса и тясно сбръчкано лице. Беше облечена в светлосиня блуза, горните ѝ две копчета бяха разкопчани. Седеше на бюрото си, съсредоточена върху проблясващ компютърен екран, и работеше усилено с мишката и клавиатурата. Изстрелите идваха от тонколоните на компютъра.

— Професор Греъм?

Тя не отговори.

— Аз съм Франк Бейлинджър.

Жената кимна, но той не разбра дали беше в отговор на името му, или на това, което се намираше на екрана. Като се имаше предвид възрастта ѝ, тя работеше с изненадваща скорост с мишката и клавиатурата. Изстрелите следваха с голяма бързина.

— Обадох се по телефона преди половин час — добави Бейлинджър.

Жената продължи да натиска клавишите.

— Това, за което искам да говоря с вас, е важно.

Изстрелите внезапно спряха.

— По дяволите! — възкликна професор Греъм. Трясна мишката и се намръщи. — Счупи се. Това е втората мишка, която чупя тази седмица. Защо не ги правят по-здрави? Искам да кажа — колко ли сила има в тези стари пръсти? — Жената протегна пръстите си към

Бейлинджър. Бяха кокалести, с отпусната кожа и уголемени от артритата стави. — Казахте, че сте полицаи.

— Бях. В Ню Джърси.

— Някога играли ли сте компютърни игри?

Бейлинджър отчаяно искаше да получи нужната информация, но опитът му на детектив му подсказа, че трябва да установи контакт и да не прищпорва лицето, което разпитва. Наложил си да изглежда спокоен.

— Никога не са ми допадали.

— Защото мислите, че са глупави?

Той сви рамене.

— И аз бях предубедена — каза професор Греъм, — докато преди седем години един мой студент не ме запали по тях. Понякога студентите са по-умни от професорите си. Този студент промени живота ми. Зарежете съдържанието на видеоигрите, много от които наистина са глупави. Съсредоточете се върху уменията, които трябва да придобиете, за да спечелите в тях. Тези игри развиват рефлексите ни. Те тренират мозъците ни да работят по-бързо и да мислят паралелно върху няколко неща. Някои хора твърдят, че да се занимаваш с много задачи накуп е вредно, но нима има нещо лошо в това да се науча да правя много неща едновременно, и при това да ги върша добре?

— Двете хлапета от Колорадо, които застреляха учениците в гимназия „Кълъмбайн“, бяха пристрастени към видеоигрите, свързани с насилие.

— Пристрастени са и много други деца. Ала от милионите такива...

— Милиони?

— Индустрията на видеоигрите носи повече пари от филмовия бизнес. Половината население на тази страна играе. От милионите деца, които харесват видеоигри с насилие, малцина са тези, които стрелят за забавление. Очевидно други фактори ги превръщат в убийци. Били сте полицаи в Ню Джърси? Къде по-точно?

— В Асбъри Парк.

— Когато бях дете, участвах в състезание по фигурно пързаяне, което се проведе там. — Белокосата жена сякаш се загледа в нещо над главата на Бейлинджър. — Беше много отдавна. — Погледът ѝ отново се фокусира върху него. — Както и да е, щом сте били в силите на

реда, изненадана съм, че не играете видеоигри. Тази, на която играех преди малко, се нарича *Дуум 3*. Това е версия на една от игрите, към които са били приклучени убийците от „Кълъмбайн“. Този вид игри се наричат *шутър от първо лице*. Играчът наблюдава всичко, скрит зад дулото на пистолета си. Аз съм космически командос в марсианска база, която гъмжи от демони. Когато изскочи някой демон, моментално го унищожавам. Те изскачат често и са много бързи. Имам чувството, че съм попаднала в лабиринт. Таваните се сгромолясват. Никога не знам какви ужасии ме дебнат зад заключените врати.

Бейлинджър веднага си помисли за хотел „Парагон“.

Професор Грѐм го погледна изучаващо.

— Чувала съм, че полицаите играят шутъри от първо лице, за да поддържат рефлексите си, когато не са на стрелбището, и че често загряват с тях, преди да тръгнат на акция.

Нетърпението на Франк стана очевидно.

— Съжалявам. Ентусиазмът ми често взема връх. По телефона казахте, че професор Донован ви е посъветвал да се обърнете за помощ към мен. Специалността ми са американските погранични територии, но съм запленена от времевите капсули не по-малко от него. Какво искате да узнаете?

Бейлинджър усети как пулсът му се ускорява, докато ѝ разказваше какво се случи по време на лекцията в къщата на 19-а улица.

— Манхатънският исторически клуб — каза тя, когато той свърши. — Никога не съм чувала за него.

— Защото той не съществува.

— В кафето е имало наркотик?

— Точно така. Когато дойдох в съзнание, приятелката ми бе изчезнала.

— Какво ви има на лявата предмишница? Непрекъснато я масажирате.

Бейлинджър погледна към ръката си. Импулсът му се бе превърнал в рефлекс.

— Докато съм бил в безсъзнание, някой ми е инжектирал приспивателно. Мястото на убождането е зачервено и подуто.

— Звучи ми като инфекция. Трябва да ви види лекар.

— Няма време. — Той се наведе напред. — Професор Донован каза, че разполагате с информация за нещо, наречено *Гробницата на земните желания*.

Жената го погледна изненадано.

— Откъде, за бога, знаете за нея?

— Човекът, отвлякъл приятелката ми, остави тези думи; те са нещо като следа. Мисля, че е част от игра, и то изключително смъртоносна. — Бейлинджър неволно хвърли поглед към компютърния екран.

— Гробницата на земните желания — повтори професор Греъм. — Запленена съм от нея от години. На 3 януари 1900 година мъж на име Доналд Райх влязъл със залитане в град Котънуд, близо до планинската верига Уинд Ривър в Централен Уайоминг. Мъжът бил в нещо като делириум. Температурата била под нулата, от няколко дни валил сняг. Завели го при местния лекар, който заявил, че носът, ушите и пръстите на ръцете и краката му са измръзнали и трябва да бъдат ампутирани, преди гангрената да е обхванала цялото тяло. В един от малкото моменти на просветление Райх разказал изумителна история. Бил дошъл пеша от град на име Авалон, разположен в долина сред планините Уинд Ривър, в която някога имало миньорско градче. Мината обаче се изчерпала и за града настъпили тежки времена. Той се намирал на сто и шестдесет километра от Котънуд и Райх твърдял, че е потеглил на Бъдни вечер и е извървял цялото това разстояние в най-лошото време, случвало се от години.

Франк слушаше напрегнато.

— Райх говорел несвързано — продължи професор Греъм, — но лекарят успял да научи, че той бил пастор на Авалон и че целта на неговото пътуване не била да осигури помощ за града. Той не търсел лекарство, за да се пребори с епидемия, нито храна за умиращото от глад население. Не, мотивът на Райх бил да избяга.

Бейлинджър изпъна гръб.

— Да избяга от какво?

— Мъжът непрекъснато говорел за новия век. Спомнете си датата, която ви споменах — 3 януари 1900 година. Три дни преди това бил краят на XIX и започнал XX век. Началото на новото столетие го ужасявало. Постоянно бръщолевел, че е страхливец, че е трябвало да

остане и да се опита да помогне, че е обрекъл душата си на проклятие, като се е предал на страха и е избягал.

Франк усети нервен спазъм в стомаха си.

— Но какво, по дяволите, го е уплашило толкова, че да изостави паството си и да измине сто и шестдесет километра в това смъртоносно зимно време?

— *Гробницата на земните желания.*

Бейлинджър се вкопчи в страничните облегалки на стола си. „Аманда — помисли си той. — Трябва да те намеря“.

— В книгата ми *Американският Запад в края на XIX век* има една глава, посветена на истерията в края на столетието. — Професор Греъм отиде до библиотеката си, измъкна един том и го запрелиства, докато не откри търсената глава. — Погледнете подчертания материал. Идва от Райх. Тези изписани на ръка страници били намерени в дрехите му.

Бейлинджър зачете посочения пасаж.

31 декември 1899 г.

Годината бързо приближава своя край. Същото се отнася и за столетието. Страхувам се, че губя разсъдъка си. Нямам предвид, че „губя връзка с реалността“. Знам отлично какво става, обаче съм безсилен да предотвратя развързката. Всеки ден волята ми да се съпротивлявам отслабва.

В този последен ден — би трябвало да е на зазоряване, но отвън цари мракът на бушуващата виелица. Фучащите снежни вихри съответстват на душевния ми смут. Моля се написването на тези страници да ми донесе просветление. Ако това не стане и ако светът по някакъв невероятен начин оцелее още сто години, ти, който намериш моите писания в Гробницата, може би ще разбереш това, което аз не успях.

Бейлинджър пусна книгата.

— Звучи ми безумно.

— Лекарят открил дузина изписани нечетливо страници в дрехите на Райх. Това, което прочетохте, е от началото на ръкописа.

Той посочи последното изречение:

— Райх споменава Гробницата.

— Но не с цялото ѝ име. Това става по-нататък в ръкописа.

— Какво ще рече „ако светът по някакъв невероятен начин оцелее още сто години“?

Жената разпери старческите си ръце.

— Страхът от Апокалипсиса е неизменна част от истерията в края на всяко столетие.

— Значи в някакъв западнал град, в долина наскре нщотото, този пастор е оставил въображението си да вземе връх над разума му. Но защо е избягал? Едва ли е вярвал, че може да избегне края на света, като отиде на друго място.

— В моята изследователска работа понякога попадам на апокалиптични страхове, свързани с определени места: потоп, който ще унищожи дадена област, или хълм, на който ще се случи Второто пришествие — отговори професор Греъм. — Обаче не вярвам, че Райх се е страхувал от свършека на света. Както става ясно от по-нататъшните му писания, в действителност той се е боял от Гробницата на земните желания и... от някакъв човек. Всъщност от друг пастор. Мъж, наречен Оуен Пентикост^[1].

— Пентикост?

— В Библията, когато Светият Дух слязъл при Апостолите, те получили видения. Това трансцендентално събитие е наречено Петдесетница.

— Хубаво име за пастор. Предполагам — твърде хубаво, за да е истинско. Изглежда ми като измислено от него.

— Ръкописът на Райх разказва как преподобният Оуен Пентикост, който бил висок и изключително слаб, ходел, облечен в черно, и имал дълга коса и брада, които му придавали вид на Ейбрахам Линкълн, дошъл в Авалон девет месеца по-рано — през април. Царяла ужасна суша. Вятърът вдигал вихрушки от прах. Пентикост сякаш се материализирал от една от тези вихрушки. Пръв го видял един мъж, който търсел кравата си. Добичето било излязло от обора и първите думи на Пентикост били: „Краят на века идва“.

— Изглежда, падал си е по драматичното — вметна Бейлинджър.

— Или е бил луд. Когато стигнал Авалон, първото нещо, което направил, било да мине по главната улица и да се изкачи на хълма до църквата. Райх не бил там. Грижел се за болно дете. Следващите хора,

които видели Пентикост, били мъж и жена, които държали универсалния магазин и отговаряли за поддръжката на църквата. Те го заварили да се моли пред олтара. Той носел чувал, който се гърчел.

— Гърчел се?

— По-нататък в ръкописа разбираме защо се е гърчел. През следващите седмици и месеци Райх разговарял с всички, контактували с Пентикост. И обобщил наученото от разговорите. Когато семейната двойка в църквата попитала непознатия с какво могат да му помогнат, той отговорил, че идва отдалече. И че се нуждаел от храна и вода, но първо трябвало да разбере дали някой в града не е болен. Те му отговорили, че едно момче е тежко болно и изпитва остри болки в долната дясна страна на корема. Освен това имало температура и повръщало.

— Това ми прилича на апендицит — каза Бейлинджър.

— Наистина. По онова време апендицитът бил равносилен на смъртна присъда. Малцина лекари имали хирургическите умения да изрежат болния орган. Дори и някой от тях да знаел как да извърши операцията, в пограничните райони било трудно да се намери етер, който се използвал за упойка. При операция без упойка съществувал риск пациентът да умре от шока, причинен от болката. В Авалон нямало етер.

Когато завели Пентикост при момчето, той заварил Райх да се моли заедно с бащата. Тъй като лекарят на Авалон бил напуснал града преди година, пасторът играел ролята на фелдшер, защото имал медицински познания, придобити през годините, в които оказвал помощ на болните си енорияши. Обаче апендицитът не бил по силите на Райх. Всъщност той и бащата на момчето просто стояли край смъртния одър. Пентикост попитал дали има гора наблизо. „В планината — отговорил му Райх, — но как това ще помогне на момчето?“ А имало ли някоя по-наблизо? Да, имало една трепетликова горичка край езерото. Тъй като новодошлият събудил любопитството на Райх, той го придружил до тази горичка, но там Пентикост му казал да изчака и влязъл сам между дърветата. Не след дълго той се върнал с билки. В дома на момчето сварил чай от тях и накарал болния да го изпие. Момчето се унесло и Пентикост го оперирал.

— Оперирал го?

— Не само че го оперирал — отговори професор Грѐм, — но и момчето оздравяло. Тогава Пентикост поискал от Райх разрешение да отслужи литургия и публично да благодари на Бог за изцелението на болния. По време на своята проповед той отворил чувала и изсипал съдържанието му на пода. Преди малко питахте какво е имало в него. Змии. Хората се разпишели и се втурнали към вратата, ала Пентикост размазал главите на всички змии, без да бъде ухапан, и казал на богомолците, че трябва да бъдат бдителни и да унищожават злото точно както той размазал змиите.

— Този тип определено е имал вкус към драматичното — каза Бейлинджър. — А пък и билките, които е намерил... Страшно удобно е, че всички, които са му били необходими, са растели в горичката, обаче никой освен него не е знаел за тях. Да се обзаложим ли, че той вече е разполагал с упойващо вещество, скрито в дрехите му, и го е добавил към чая, когато никой не го е гледал?

— Като бивш полицаи виждате манипулацията, въпреки че е била извършена преди повече от век, но навремето в онази изолирана планинска долина е било трудно да устоиш на обаянието, което е излъчвал Пентикост. Не мога да си обясня хирургическата му намеса. Може би е поел риск и по една случайност е успял, а може би е имал медицинско образование.

Франк чувстваше как секундите летят. Аманда не излизаше от ума му.

— Разкажете ми за Гробницата на земните желания.

— Не сме сигурни какво е била тя, но ми изглежда като времева капсула. Разбира се, терминът е измислен едва по време на Световното изложение в Ню Йорк през 1939 година, обаче идеята е същата. Всеки ден Пентикост подчертавал факта, че идва нов век. Той предупреждавал, че скоро душите им щели да бъдат подложени на изпитание, че приближава Апокалипсисът. С настъпването на есента подтикнал хората да изберат предметите, на които най-много държат. През декември им наредил да сложат тези скъпи за тях предмети в Гробницата на земните желания. „Суета. Всичко е суета — повтарял им той. — Като започне новото столетие, материалните неща вече няма да имат значение“.

— Как е изглеждала Гробницата?

— Никой не знае.

Бейлинджър не можа да прикрие разочарованието си.

— Какво?

— Ръкописът на Райх бил съставен набързо. Той скачал от тема на тема, опитвайки се да запише колкото може повече информация за ограниченото време, с което разполагал, преди да настъпи полунощ, а с това — може би и последният ден на света. Пасажът, който прочетохте, показва, че е планирал да постави страниците в Гробницата. Ала тогава смелостта го е напуснала и е избягал, като е скрил недовършения ръкопис в дрехите си.

— Добре, Гробницата не е описана в ръкописа — каза Франк, — но Райх може да е казал на лекаря какво е представлявала тя.

— Той никога не е дошъл в пълно съзнание. Инфекцията на раните му се е разпространила бързо в тялото. Райх е изпаднал в кома и е умрял на следващия ден.

— Гробницата е трябвало да побере всички ценни предмети на града, значи е била голяма — рече Бейлинджър. — Не е ли била открита по-късно? Хората от Котънуд навярно са били любопитни. Когато е настъпила пролетта и снегът се е стопил, те сигурно са отишли до Авалон, за да видят какво става там.

— Наистина са отишли.

— И...

— Не са намерили нищо, което да прилича на Гробницата.

— Но жителите на Авалон са можели да им покажат къде е тя. Като се има предвид как се нарича, вероятно е била заровена някъде в гробището.

— Групата от Котънуд заварила града празен. Сградите били изоставени. Нямамо никаква следа от насилие, нищо, което да подсказва, че населението е сполетяно от изненадващо бедствие. Нямамо наполовина изядена храна по масите. Нямамо предмети по пода, които да са били изпуснати в пристъп на паника. Тъкмо обратното: всичко било чисто и подредено. Леглата били оправени. Дрехите висели на закачалките. Имало празни места в стаите, откъдето явно са били взети мебели, вази или картини. Дори домашните любимци били изчезнали. Колкото до по-едриите животни — прасета, кози, крави и коне, — те били открити мъртви на пасището, погинали било от големите студове, било от глад.

— Но в това няма никакъв... Колко души са живеели в Авалон?

— Над двеста.

— Толкова много хора не могат да изчезнат, без да оставят следа. Сигурно са отишли в друг град.

— Няма писмени документи за това — отвърна професор Греъм. — Когато слухът за мистерията се разпространил, някой жител на Авалон, който си е опаковал багажа посред зимната нощ и се е преместил в друг град, е щял да обясни какво се е случило. От двеста души все някой е щял да проговори.

— Тогава къде, за бога, са се дянали всичките тези хора?

— Някои религиозни фанатици от други градове в областта започнали да вярват, че Второто пришествие наистина се е състояло в Авалон и че всичките му жители са били отнесени в рая.

— Но това е абсурдно! Исусе!

Старата жена се усмихна.

— Виждате ли колко е лесно да се прибегне до религиозните термини, когато се случват привидно невъзможни неща?

Бейлинджър се загледа мрачно в пода.

— Информацията ви не ми помогна. Сега знам точно толкова, колкото знаех и в началото. — Гласът му стана суров. — Нямам представа как да намеря Аманда.

[1] Петдесетница, петдесетият ден след Великден, когато Църквата празнува слизането на Св. Дух над Апостолите. — Б.пр. ↑

Франк чу асансьорът в коридора зад гърба му да се отваря. Той се обърна към отворената врата, през която се чуха приближаващи се стъпки — тежките стъпки на мъж.

На прага застана Ортега.

— Вече бях започнал да си мисля, че съм сбъркал сградата. — Не изглеждаше щастлив.

Бейлинджър го представи на професор Греъм.

— Разговаряхме за Гробницата на земните желания, но информацията за нея се оказа повече от оскъдна. Откри ли Карън Бейли?

— Не.

Още едно разочарование. Франк усети, че раменете му натежават.

— А какво стана с кутийката на видеоиграта? Изпрати ли патрулна кола до старата къща?

— Можем да поговорим за това по-късно.

— Виж, разбирам нежеланието ти да обсъждаме това пред трето лице, но професор Греъм има специален интерес към темата. Може да ни помогне.

— Още ли се държиш като старши детектив? — попита Ортега.

Въздухът в стаята сякаш се сгъсти.

— Държа се като човек, който се страхува — отговори Бейлинджър. — Кутийката на видеоиграта беше ли на тавана?

Ортега се поколеба, после бръкна в дипломатическото си куфарче и измъкна прозрачна найлонова торбичка, в която бе въпросната кутия. *Ловци на време*. Името продължаваше да не му говори нищо.

Франк взе кутията. Под името на играта видя илюстрация на пясъчен часовник. Пясъкът в горната половина беше бял. Докато изтичаше през стеснението, цветът му преминаваше в кървавочервено.

— Мога ли да я видя? — попита професор Греъм. Умореното й лице бе прорязано от бръчки.

Бейлинджър ѝ я подаде. Тя разгледа предната обложка и обърна кутията от другата страна.

— Копирайтната бележка е от тази година. Обаче аз съм изчала всички игрови блогове^[1] в интернет и никога не съм попадала на информация за подобна игра.

— Изчали сте всички игрови блогове! — възкликна изненадано Ортега.

— Хората смятат, че видеоигрите са за тийнейджъри, но средната възраст на играчите е тридесет години, има много фенове и на моята възраст. — Жената вдигна възлестите си пръсти. — Ще се удивите, като разберете колко много помагат срещу склерозата и артритата.

— И въпреки това... — рече Ортега.

— Професор по история да играе видеоигри, много от които пълни с насилие? — Белокосата жена пресилено се усмихна. — Предполагам, бих могла да играя приключенски игри като *Мист*, която вече е съвсем демоте, или ролеви игри като *Анархия онлайн*, в която контролирам герой от друга реалност. Но да ви кажа истината, те са твърде бавни за мен. Игрите с оръжия и коли карат кръвта да тече по-бързо в жилите ми, а на този етап от живота ми това не е никак малко. Повярвайте ми, знам всички съществуващи игри, а тази никога не е била оповестявана, което ме изненадва, като се има предвид колко пари се харчат за първокласна реклама. Знам, че използвате тази найлонова торбичка, защото се притеснявате да не оставя отпечатъци, но ако има начин да го направя безопасно, бих искала да извадя диска и да пусна играта.

— И аз бих искал това — каза Франк, — но когато намерихме кутията в къщата, в която мнимият професор изнесе лекцията, дискът не беше в нея.

— Намерили сте това на мястото, където е била изнесена лекцията? — Професор Грѐм се взря през найлоновата торбичка и зачете текста на гърба на кутията. — „*Ловци на време* е най-живата екшън игра, създавана някога. Тя има поразително реалистична визия, която ви позволява да се отъждествите с героите, хванати в капан в тайнствена пустош; пустош, която доказва, че откритите пространства могат да бъдат не по-малко опасни от обитаваните от духове къщи. Героите участват в смъртоносно надбягване с препятствия и ловци, като използват високотехнологични уреди, с чиято помощ трябва да

открит път до бъдещето, да го отворят в настоящето, за да опознаят миналото“.

Франк почувства как по тялото му полазиха студени тръпки.

— Част от това го пишеше в поканата за лекцията, която получихме с Аманда. Точно то привлече вниманието ми и ме накара да отида.

— „Целта е да се намери изгубена стогодишна времева капсула — продължи да чете професор Греъм. — В хода на играта играчът, както и самите герои, откриват, че Времето е като истински мършояд, който не спира да смуче живота ни дори през незаменните четиридесет часа, които ще прекарате с тази игра“.

Белокосата жена отпусна кутията и погледна към тях. Тъмните кръгове под очите ѝ внезапно накараха Бейлинджър да се зачуди дали не ѝ е зле. Но преди да успее да я попита, Ортега зададе въпрос:

— Това описание типично ли е за текстовете, които се слагат по обложките на видеоигрите?

— Никак. В тях обикновено се говори за „шеметно действие“, „ефектна графика“ и „битки с пъкъла“. Те изтъкват по-скоро външния ефект, отколкото значението на съдържанието. Това е толкова зловещо, че е почти екзистенциално. „Времето е като истински мършояд, който не спира да смуче живота ни“? Човек би си помислил, че го е писал Киркегор^[2] в някоя от най-мрачните си нощи.

— А какви са тези „четиридесет часа“? — попита Ортега.

— Това е времето, което е необходимо за изиграването на повечето видеоигри — отговори професор Греъм.

Бейлинджър потърка ръката си.

— С толкова време ли разполагам да открия Аманда? — Той неспокойно погледна часовника си. — Минава пет часът. Когато се събудих вчера в Асбъри Парк, беше малко след полунощ. Оттогава са изминали повече от четиридесет часа. Боже мой, загубих я!

[1] Вид уебсайт. Влоговете често предлагат коментари или новини за определена тема, други служат като лични дневници. Типичният блог съдържа текстова част, снимки или рисунки, връзки с други блокове и уебсайтове, които по някакъв начин са свързани с общата тематика на блога. — Б.пр. ↑

[2] Датски философ (1813–1855). — Б.пр. ↑

ПЕТО НИВО ЗАМИСЪЛЪТ НА СЪЗДАТЕЛЯ

— Някои от вас чел ли е нещо от Дороти Л. Сейърс? — попита Господарят на играта.

Аманда намести слушалките си, убедена, че не е чула правилно.

— От кого? — възкликна Вив.

Застанал сред руините на църквата, Дерик вдигна глава и се загледа в небето. Камъните от срутените стени излъчваха топлина.

— Първо искаше да знаеш дали можем да отгатнем какво е Гробницата. Сега пък ни питаш...

— Аманда — каза гласът, — ти би трябвало да можеш да ни разкажеш за госпожа Сейърс.

— Защо пък тя да може? — поинтересува се Рей. — Вече ни каза, че е твоя фаворитка. Предимство ли й даваш, като поставяш въпроси, на които само тя може да отговори?

— Работя в книжарница — обясни им младата жена. Нарочно използва сегашно време, защото искаше да си внуши, че животът ѝ може отново да бъде нормален. — Да, знам коя е Дороти Л. Сейърс.

— Докажи го — подкани я гласът.

— Тя е британска авторка на мистерии, измислила детектива-аматьор лорд Питър Уимси. Най-известният ѝ роман може би е *Деветимата шивачи*, в който се разказва за камбаните в една камбанария и за един труп, намерен там.

— Това са пълни глупости. — Рей избърса челото си с ръкава. — Часовникът тиктака, а ние губим време, като бърбим за някаква авторка на мистерии.

Червата му изкъркориха толкова силно, че всички ги чуха.

— За бога, Рей! — обади се гласът. — Да не би да си гладен?

С пламнало лице, пилотът се озъби на останалите:

— Говорете си с този тип, колкото си искате. Само губите сили и време. — Той дръпна празните шишета от ръцете на Вив и Дерик, после въведе в GPS приемника си цифрите за географската ширина и дължина. — Докато вие се размотавате, аз ще открия как да спечеля тази игра и да се махна оттук.

Рей взе две от пълните бутилки, които се бяха показали след падането на стената, натика ги в джобовете си и се втурна надолу по хълма.

— Той е прав — каза Вив. — Трябва да стигнем до следващите координати.

Тя се наведе към купчината камъни и взе две шишета с вода. Дерик направи същото. Когато Аманда, на свой ред, посегна към бутилките, откри, че е останала само една.

Ядосана, тя се затича след другите. Червената стрелка на *GPS* приемника ѝ сочеше към тесния край на езерото, пред който лежах останките на Авалон. Докато тичаше надолу по хълма, внимавайки да не се спъне, забеляза някаква сянка вдясно от себе си и погледна на запад. Над планините се събираха облаци.

— Задава се буря — каза Дерик. — Ще е тук след около два часа.

— Аманда — обади се гласът, — ти не спомена, че Дороти Л. Сейърс е превела *Ад* от Данте.

— Ще млъкнеш ли? — изкрещя Рей някъде под тях.

— Опитвам се да направя нещата по-лесни за всички вас — каза гласът. — Опитвам се да ви помогна да разберете играта. Чела ли си тази книга, Аманда?

— Не! — отвърна задъхано младата жена. Като стигна подножието, тя последва Дерик, Вив и Рей към призрачния град.

— Това ме разочарова.

— Книжарницата ни е малка, по дяволите!

— Обаче ти имаш магистърска степен по английски от Колумбийския университет.

Продължавайки да тича, Вив се обърна и хвърли яден поглед на Аманда.

— Не сме изучавали автори на мистерии! — извика младата жена.

Гласът въздъхна разочаровано.

— Сейърс е била благочестива англичанка, обаче я безпокоели противоречията между Божието всезнание и свободната воля, която се предполагало, че трябва да имат хората. Ако Бог знае всичко, значи е наясно кога всеки от нас ще съгреша. Но това означава, че нашето бъдеще е предначертано и не разполагаме със свободна воля.

— Млъкни! — изкрещя Рей, който почти бе стигнал до призрачния град.

— Ето защо Сейърс е написала „Замисълът на Създателя“ — обясни Господарят на играта. — Тя е решила, че Бог е нещо като писател. Той избира мястото и времето на историята. Създава персонажите и, общо взето, знае какво ще направят. Но както ще ви каже всеки романист, персонажите често заживяват свой собствен живот и отказват да се придържат към историята. Съществуват в ума на писателя и все пак са независими. Те са нещо като капризни актьори. „Не мисля, че съм длъжен да правя това — казва един. — Моят герой ще каже истината в тази сцена“. Друг пък заявява: „Мисля, че съм по-склонен да проваля промоцията, отколкото да работя с някого, когото не харесвам“. От личен опит Сейърс разбрала, че героите в романа имат свободна воля. По същия начин, мислела си тя, и хората имат свободна воля. Сюжетът трасира нашия път, но понякога ние решаваме да не го следваме. Понякога изненадваме дори и Бог. Сейърс вярвала, че именно така получаваме избавление. Като показваме колко сме находчиви и като изненадваме Бог.

Рей, който тичаше най-отпред, спря да си поеме дъх и се втренчи в екрана на своя *GPS* приемник.

— Тук е — каза той. — Мястото, указано от координатите.

Дерик, Вив и Аманда го настигнаха. С лъщящо от пот брадясало лице, Дерик измъкна шишето с вода от джоба си и започна да пие.

— Пести я колкото можеш — каза му Вив.

Стояха на останките от някогашна улица. Тя бе обрасла с пелин, а от двете ѝ страни бяха наредени в права линия срутени постройките. За разлика от църквата, изградена почти изцяло от камък, тези сгради бяха строени от дърво, стените и покривите им лежаха на купчини, по които растяха плевели. Дъските бяха посивели и напукани от времето.

— Огледайте наоколо! — нареди Рей. — Тези приемници показват мястото с точност до десет крачки. Наблизо има нещо, което трябва да намерим.

Той започна да претърсва руините от лявата страна, докато Дерик надзърташе под храстите пелин, а Вив изследваше руините отдясно.

Огромното небе караше Аманда да се чувства съвсем малка. Замаяна, тя не откъсваше поглед от него.

— Да не се опитваш да ни кажеш, че се смяташ за Бог?

Дерик спря и се намръщи.

— Казах ви, аз съм Господарят на играта — отвърна гласът.

— Да не се опитваш да ни кажеш, че ни смяташ за измислени от теб персонажи?

Вивиан също спря и се смръщи.

— Ние не се намираме в ума ти — извика Аманда.

Отчаяна, тя си спомни думите на Франк, че престъпниците са по-склонни да малтретират жертвите си, ако ги смятат за предмети, а не за хора. Тя трябваше на всяка цена да накара Господаря на играта да мисли за нея като за индивид, личност, човешко същество.

Франк. При мисълта за него я побиха тръпки. Изпълни я мъка от възобновеното предчувствие, че е мъртъв. Знаеше с цялото си същество, че ако беше жив, щеше да е тук и да ѝ помогне.

— Аз съм на двадесет и шест години. Любимата ми храна са спагетите и кюфтетата, макар че от въглехидратите се пълнее. Харесвам филмите на Брад Пит. Обичам да гледам *History tv*, както и да играя с ирландския сетер на баща ми. Приятно ми е да се разхождам в Проспект Парк. Обичам да...

— Не си хаби думите! — подвикна ѝ Рей. — По-добре помогни да намерим онова, което копелето е скрило на тези координати.

— Бях предвидил, че Бетани ще избяга — обясни Господарят на играта. — Трябваше някой да послужи за пример на останалите. Въпросът е в това, че нещата можеха да се развият по друг начин. Сега тя можеше да е тук, с вас. Честно казано, единственото, което трябваше да направи, бе да ме изненада.

— Както Бог иска да бъде изненадан?

— По дяволите — изруга Рей, — помогни ни в търсенето!

Вив извика от руините вдясно:

— Открих нещо!

— Какво? — Дерик се закатери към нея.

— Парче от табела.

— Дай да го видя. — Рей се спусна към нея и грабна парчето. Буквите на него едва се различаваха: *ЛЕН МАГ*. — Това може да означава много неща.

— Универсален магазин — избъбри Дерик. — Обзалагам се, че означава точно това. Магазинът е продавал по малко от всичко, в това

число и храна.

— Храна? — По лицето на Рей за миг се изписа надежда. — Но след всичките тези години няма да е останало нищо от нея.

— Шишетата с вода в църквата бяха оставени наскоро. Може би храната е някъде тук.

Рей посочи към Дерик.

— Предполага се, че ти си голям специалист по оцеляването на открито. Не можеш ли да ни покажеш как да съберем нещо като орехи, лешници или горски плодове? Бих ял всичко.

— При събирането ще изхабиш повече енергия, отколкото ще получиш от каквито и да е орехи или плодове, които успееш да намериш. Най-накрая ще умреш от глад.

— Да, предполагам, че ще си намериш извинение. — Рей вдигна една стара дъска и затърси под нея. Сграбчи друга, която се счупи в ръцете му. Захвърли парчетата настрана и извика: — Хайде! Ровете!

Аманда се присъедини към него. В дланите ѝ се забиха трески.

— Намерих консерва! — провикна се Дерик. Вдигна я, показвайки етикета ѝ, на който пишеше: *Праскови*.

— Ето още една! — извика тържествуващо Вив. Надписът на консервата, която държеше, гласеше: *Круши*.

Аманда и Рей метнаха настрана още дъски.

— Къде са другите? — Рей започна да копае в изгнилия дървен под. — Продължавайте да търсите! Къде са останалите?

С ожулени ръце, Аманда захвърли нова дъска на улицата.

— Ще използвам някой остър камък, за да отворя консервите — каза Дерик.

— Няма да правиш нищо, докато не намерим и другите кутии! — Рей продължи да тършува сред останките на магазина.

— Опасявам се, че няма други — обади се Аманда. Дерик се обърна към улицата.

— Преди малко ритнах един камък ей там. — Той тръгна забързано към него. — Няма остър ръб, но можем да чукаме капака с него, докато го пробием.

— Няма да чукаш нищо — натърти Рей, — докато не измислим как да гарантираме равен дял за всеки от нас.

— Както ти изпи първата бутилка с вода, която намерихме?

— Това няма да се повтори.

„Правилно — помисли си Аманда. — Обаче всички си взехте по две шишета с вода и ми оставихте само едно“.

— Бъди сигурен, че няма да се случи отново — рече Дерик. — Всеки ще отпие глътка от сока. После ще преброим колко парчета плод има и ще си ги разделим поравно.

— Както кажеш. Сега, когато ти командваш парада, нека да намерим другия камък.

— Аз не командвам парада — възрази Дерик. — Единственото, което искам, е всичко да е честно.

— Разбира се. Точно така. Естествено.

— Елате насам. — Вив сякаш искаше да смени темата. Тя вдигна един камък с клиновидна форма. — С него можем да пробием дупка в капака.

Дерик остави консервата на една дъска. Постави острия камък върху капака и се приготви да го удари с друг — по-плосък.

— Чакай! — Рей избърса устата си. — Така ще изплискаме сока, а не искаме да пропилеем нито капка.

— Не можем да го избегнем — отвърна ядосано Дерик.

— Напротив! — обади се Вивиан. — С гумените ръкавици, които взех от онази къща. — Тя измъкна от джоба си едната ръкавица, чието ярко жълто се открие на фона на кафявия й гащеризон. — Ще сложим кутията в нея. Така ако сокът се разлее, ще остане вътре.

Вив държеше консервата, мушната в ръкавицата, докато Дерик постави клиновидния камък върху капака и го удари с другия.

Чу се силен глух звук, капакът на кутията се вдлъбна, но остана цял.

— Удари го по-силно — каза Рей.

— Не искам да смачкам плодовете.

— Удари го! — извика Рей.

Дерик стовари камъка силно. Придружен от метален звън, сокът плисна през нацърбената дупка, но изтече в ръкавицата.

— Първо ще изпием сока — поясни Рей. — Когато свърши, ще отворим напълно капака и ще вземем плодовете.

— Така ли ще направим? — иронично подхвърли Дерик и подаде консервената кутия на Вив.

Разтреперана, тя я вдигна до устата си и отпи една глътка.

Рей пристъпи по-близо, без да откъсва очи от нея.

— Как е на вкус?

— Топъл е. — Тя подаде кутията на Аманда.

— Но не е развален, нали?

— По-сладък е, отколкото го обичам, но е добре.

— Господи, затова ли не протестира, когато подадох консервата първо на Вив? — Дерик поклати удивено глава. — Искаше да видиш дали няма да ѝ стане зле?

Мисълта, че сокът може да е развален, изпари желанието на Аманда да пие. Тя бавно вдигна кутията. Гъстата сладка и топла течност беше най-прекрасното нещо, което някога бе вкусвала.

Дерик посегна към консервата.

— Не — каза Рей. — Аз съм следващият.

— Така ли мислиш? — Дерик го изгледа кръвнишки.

— Остави го! — намеси се Вивиан. — Може би ще се успокои.

Когато Рей поднесе кутията към устата си, Дерик го наблюдаваше внимателно. Адамовата ябълка на Рей се раздвижи върху дългата му шия.

— Достатъчно! — обади се Дерик.

Слънцето сякаш напече по-силно. Пилотът свали кутията.

— Не бих пил от това, след като ти си допирал устните си до него, шефе.

Дерик изкрещя. Като в мъгла, той скочи на крака и замахна с камъка.

Нападението свари Рей неподготвен. Той политна назад и изстена, когато ударът, насочен към главата, уцели лявото му рамо. Надавайки вой, Дерик замахна отново. Рей вдигна ръка да се предпази и изохка от болка при удара.

— Престанете! — изкрещя Вив.

Дерик замахна още веднъж и едва не цапардоса Рей в челюстта.

— Недей! — изпищя Вив.

Пилотът загуби равновесие и падна в прахта. Като се наведе над него, Дерик вдигна ръка да го удари с камъка по главата.

— Не! — изрева Вив.

Рей изрита противника си в краката. Щом чернокожият падна, той се спусна към него. Дерик хвърли камъка, който уцели другия мъж в гърдите, но в следващия момент Рей се озова върху него и започна да удря главата му в земята.

Аманда не можеше да помръдне. Знаеше, че това, което ѝ се струваше като цяла минута, всъщност е продължило няколко секунди. Внезапно в нея сякаш се освободи мощна пружина, която я подтикна към действие. Тя изтича и сграбчи изотзад Рей, мъчейки се да го издърпа настрани. Цялата плувна в пот. Дъхът на пилота миришеше на кисело заради учестеното му дишане.

— Спри! — каза тя.

Вив се присъедини към нея и сграбчи ръцете на Рей, мъчейки се да ги махне от гърлото на Дерик. Аманда го дърпаше неистово за раменете. Езикът на Дерик се показва от устата му, лицето му придоби синкав цвят.

— Ще го убиеш! — изпищя Вив.

Рей разтвори пръсти.

„Слава богу!“ — помисли си Аманда.

Той махна ръцете си от гърлото на Дерик.

— Да — каза Аманда. — Остави го.

Рей се отдръпна.

— Точно така — обади се Вив.

В този миг сърцето на Аманда сякаш пропусна един удар, защото го видя да вдига камъка, който Дерик бе хвърлил по него.

— Недей!

Тя отново го сграбчи, но Рей замахна и я удари отстрани по главата. От удара пред очите ѝ причерня. Краката ѝ се подкосиха и Аманда се свлече на земята. Рей блъсна Вив настрани и замахна към главата на Дерик. При удара се чу силен хрущящ звук. Чернокожият мъж изстена. Пилотът вдигна камъка, по който имаше кръв, и нанесе втори удар, като този път хрущенето бе придружено от плиска на течност.

Аманда и Вив се спуснаха едновременно към Рей. Те го сграбчиха за ръцете и яростно ги задърпаха. Той се извъртя, за да се освободи. Докато двете го теглеха назад, Рей внезапно ги повлече и тримата паднаха на земята. С безумен вик пилотът се претърколи върху тях и с рязко движение се освободи от ръцете им. После се спусна отново към Дерик. Все още стискаше камъка. Нанесе удар. От камъка покапа кръв.

— Няма никаква си чернилка... — Втори удар. — ... да ми казва... — Още по-силен удар. По окървавения камък полепна коса. —

... какво да правя!

Размазаното лице на мъжа бе неузнаваемо. Вив изпищя и се втурна към него, но тялото на Дерик потръпна конвулсивно и застина.

Тя също застина, както бе коленичила до съпруга си. Лицето ѝ беше изопнато от шока. Аманда изпита чувството, че металната пружина в нея се сви и я притисна.

Рей погледна към окървавения камък в ръката си и го пусна.

Лекият ветрец вдигаше прах от земята. Дълго време това бе единственото движение.

Коленичила до Дерик, Вив го побутна. Той не отговори. Шапката му бе напоена с кръв. Носът и очите му бяха хлътнали.

— Хайде, скъпи. Събуди се — проплака тя.

Рей тръгна, препъвайки се, към консервата с праскови. Тя лежеше на една страна в прахта — там, където я бе изпуснал, когато Дерик го нападна. Част от сока се бе излял. Той взе кутията и избърса пясъка, полепнал по ръба ѝ. Поднесе я към устата си и като я надигна, изля останалия сок в гърлото си. После сложи кутията в гумената ръкавица, огледа се, взе друг камък и заудря по консервата, докато не я разцепи.

— Събуди се — шепнеше Вив на Дерик.

Рей извади парче праскова от кутията и го мушна в устата си. Задъвка го, като гледаше Аманда, предизвиквайки я мълчаливо да го спре.

— Ще се справиш веднага щом се събудиш — прошепна Вив.

Рей взе второ парче праскова от кутията, лапна го, сдъвка го надве-натри и го глътна.

— Вината не е моя. Той ме нападна.

— Ти го провокира — каза Аманда.

— Не трябваше да ми дава заповеди. — Рей измъкна последното парче праскова от кутията и го изяде. По брадата му потече сок.

— Спомняш ли си, когато Рей настояваше, че не е герой? — обърна се гласът към Аманда. — Истина е.

Вив бавно се извърна към Рей. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— О, самолетът му е бил свален точно както ви описах — продължи Господарят на играта. — И той оцелял десет дни в Ирак, като ядял бръмбари и пиел застояла вода, докато бунтовниците го преследвали. Обаче причината, поради която не е използвал своя локализиращ предавател, не била да предпази спасителните хеликоптери от засада. Нищо подобно; не го е използвал, защото е бил

счупен. Истината е, че е щял да направи всичко и да рискува живота на всеки, за да оцелее.

— Точно това и направих! — изкрещя Рей към небето. — Оцелях!

— Два месеца след спасението и завръщането си в Съединените щати Рей се сбил в един бар. Това не бил първият подобен инцидент, но за пръв път убил човек извън задълженията си на военен пилот. Лош нрав, Рей. Както и да е, имало е достатъчно основания да се предположи, че жертвата е била пияна, паднала е и си е ударила главата по време на сбиването. Инцидентът се случил в една база. Военните решили да не го дават под съд. Рей бил уволнен по медицински причини. Лошият му нрав станал проблем на цивилните.

Лицето на Вив стана сурово.

— Не че Аманда и Вив не са убивали — добави гласът.

— Какво? — Рей погледна към тях.

— На Аманда се е наложило да убие, за да оцелее в хотел „Парагон“ — продължи Господарят на играта. — Колкото до Вив и Дерик, разказах ви за техния героизъм на Еверест. Само че пропуснах да обясня защо са били толкова решителни. По време на предишната експедиция те превеждали алпинисти през един глетчер. Всички вървели в редица, завързани един за друг с въже. Зейнала пропаст. Алпинистите, които били най-отзад, паднали в нея, повличайки и другите. Всичко се случило толкова бързо, че нямали време да използват брадвичките си, за да се закрепят с тяхна помощ за стената на пропастта. Пукнатината се разширявала. Хората продължавали да падат, като тежестта им повличала следващите на въжето. Вив и Дерик се плъзгали по глетчера, като отчаяно се опитвали да се задържат, за да не бъдат повлечени в пропастта. Те били последните в редицата. В последния момент Вив... или може би Дерек... срязали въжето. Закачените на него алпинисти паднали в дълбоката хиляда метра пропаст. Никой не оцелял. Разследването за евентуална вина бързо било прекратено. В крайна сметка трябвало ли Вив и Дерик да се оставят да паднат в пропастта и да умрат заедно с другите, вместо да направят всичко възможно, за да се спасят? Когато става дума за оцеляване, понякога се налага да бъде направен труден избор, и то бързо. Това няма нищо общо с героизма, нали така, Вив?

— Да — отвърна Вив, гледайки смръщено Рей. — Няма нищо общо с героизма.

Рей взе консервата с круши.

— Махни си ръцете от нея! — предупреди го Вив. — Ако се наложи, ще те замеряме с камъни до смърт, но няма да изядеш съдържанието и на тази кутия.

Той не ѝ обърна внимание, а взе да разглежда консервата. Когато погледна дъното ѝ, нещо привлече вниманието му. Рей незабавно извади *GPS* приемника си и въведе някакви числа в него. Хвърли пренебрежителен поглед към Вив и пусна кутията. След това вдигна празната консерва от прасковите и разгледа дъното ѝ. Пак въведе някакви числа в *GPS* устройството си и тръгна по обраслата с пелин улица.

Аманда се спусна към кутиите. Вдигна ги и на едната видя серия от числа, обозначаващи географска дължина, а на другата — географска ширина.

— Още координати.

Вив гледаше след Рей, който крачеше бързо по улицата.

— Помогни ми — каза Аманда. — Все още се уча как да използвам приемника си. Въведи тези числа вместо мен.

Вив дори не мигна, а продължи да гледа Рей, който се взря в екрана на приемника си, обърна се наляво и се насочи към руините на друга улица. Когато мигна, по лицето ѝ потекоха сълзи.

— Нужна ми е помощта ти — настоя Аманда. — Трябва да отворя тази консерва, но не мога да го направя, докато не въведеш цифрите. Иначе може да ги унищожа.

Вивиан се обърна към Дерик и помилва ръката му:

— Съжалявам, скъпи.

— Помогни ми! — повтори Аманда. Не искаш ли да му го върнеш?

Като хвърли яростен поглед след Рей, Вив се изправи и тръгна с олюляващи се крачки към нея. Отмъщението бе най-добрият мотив, който можеше да я накара да се раздвижи, реши Аманда, ала и тя самата искаше да накаже Рей, макар и не толкова, колкото Господаря на играта.

— Добре, вече са въведени. — Вивиан гледаше след отдалечаващата се фигура на пилота.

Аманда сложи консервата от круши в гумената ръкавица. Взе два камъка и я удари. Веднъж. Два пъти. На третия път — по-силно. Капакът се проби.

— Ти си първа — каза тя на Вивиан.

— Не съм гладна.

— Тогава няма да имаш сили да му отмъстиш.

С възпалени от плача очи, Вив кимна решително, взе кутията и отпи.

— Изпих две глътки.

— Добре. — Аманда вдигна консервата до устата си и вкуси топлия сладък крушов сок.

Двете си подаваха кутията, докато не я пресушиха. Аманда пак я мушна в ръкавицата и с помощта на камъните я отвори напълно. Четири парчета круша. Всяка взе по две.

— Дъвчи ги бавно — каза тихо Вив.

Аманда разбра. Ако ядеше твърде бързо, щеше да й призлее.

Вивиан се обърна към мъртвия си съпруг.

Вятърът се усили. Буреносните облаци затъмниха планините на запад, сянката им се спусна над долината.

— Ще ми кажеш ли какво не е наред? — попита Бейлинджър. Дватамата с Ортега стояха пред факултета на професор Греъм. Срещу тях се издигаха дърветата на Уошингтън Скуеър.

— Нещо не е наред?

— Когато се появи в кабинета, едва не се скарахме. В библиотеката спомена за друга част на разследването. Не навлезе в подробности, но по тона ти си пролича, че си ми ядосан. За какво става дума, по дяволите?

— Искаш да кажеш освен начина, по който се държиш, сякаш ти водиш разследването? Тази сутрин споменах, че вчера с моя партньор направихме някои проучвания. Може би се чудиш защо не си се срещал с него...

— Предположих, че днес е почивният му ден.

— Той проверява миналото ти.

Бейлинджър го погледна изненадано.

— Преди време ми каза, че вече си преживял подобно нещо. Съпругата ти е била отвлечена. Същият мъж е отвлякъл и жена, която прилича на нея.

— Аманда. Е, и? Психопатите често се съсредоточават върху жени, които си приличат. Обикновено жертвите напомнят на убиеца за съпругата му, за майка му или за някоя друга жена, която му е нанесла травма и на която се опитва да отмъсти.

— И как си станал такъв експерт по този въпрос?

— Щом твоят партньор проверява миналото ми, вече знаеш отговора. Когато работех в силите на реда, специалността ми беше разследването на сексуални престъпления.

— Ходил ли си някога на психиатър?

Франк усети как по лицето му плъзна топлина.

— Предполагам, че твоят партньор ти е казал какво ми се случи в Ирак. — Край тях мина кола. Бейлинджър изчака шумът от мотора ѝ да заглъхне, като използва паузата, за да се успокои. — По време на първата война в Залива... Пустинна буря... бях рейнджър.

— През хиляда деветстотин деветдесет и първа. Знам — каза Ортега.

— Получих главоболие. Имах болки в мускулите.

Треска.

— Синдромът на Войната в Залива. Знам.

— Някои твърдяха, че причината е болест, разпространявана от пясъчни бълхи. Други казваха, че идва от обеднения уран, който използваме в артилерийските гранати. Цяла армия от лекари опита различни методи за лечение. Когато те не помогнаха, предложиха ми да говоря с един военен психиатър, за да видим дали болестта не е на психична основа — форма на разстройство, причинено от посттравматичен стрес.

— Това е бил първият психиатър — вметна Ортега.

Бейлинджър едва не си тръгна, но си каза, че единственото важно нещо е Аманда. „Ще направя всичко, за да я върна“ — помисли си той.

— След края на войната станах следовател в Асбъри Парк.

— Където си минал курс по психология на сексуалните престъпления.

Франк положи усилие да запази спокойствие.

— После жена ми изчезна и след година, през която властите не успяха да я намерят, напуснах работа, за да я търся. Трябваше ми голяма сума пари, и то бързо, затова се записах като частен охранител във втората война с Ирак. Двадесет и пет хиляди долара на месец. Трябваше да поработя няколко месеца като охранител на конвои и щях да разполагам с достатъчно пари в брой, за да продължа да издирвам жена си. Можеше да ме попиташ за това.

— Разкажи ми за втория си престой в Ирак.

Бейлинджър усети, че го завладява старата паника.

— Вече знаеш подробностите. Скоро след като пристигнах, конвоят, който охранявах, бе нападнат. Изгубих съзнание вследствие на експлозия. Когато се свестих, се оказах пленник на банда иракчани с качулки, единият от които заплаши, че ще ми отреже главата, ако не погледна в обектива на видеокамера и не осъдя политиката на Съединените щати. Рейнджърски взвод атакува лагера, в който бях затворен, и успях да избягам, но когато се върнах в Щатите, пак не се

чувствах в безопасност. Имах кошмари. Не понасях затворени пространства. Целият се обливах в пот.

— Разстройство от посттравматичен стрес — вметна Ортега.

— Знам — каза Франк, имитирайки детектива. — Е, както ти е известно, отидох при друг психиатър.

— Който е използвал необичаен метод на лечение.

— Той ме посъветва да направя всичко възможно да се дистанцирам от настоящето. Да уча история. Да чета романи за миналото. Да се опитам по всякакъв начин да си представя, че съм някъде преди сто или повече години. Беше нещо, като да се опитам да се пренеса обратно във времето.

— Какво се случи, след като влезе в хотел „Парагон“? Откри мъртвата си съпруга и спаси Аманда?

Франк не се осмели да отговори.

— Виждам, че стискаш юмруци — обади се Ортега. — Може би ти се иска да ме удариш?

— Събудих се в болница, където един психиатър искаше да разбере защо наричам Аманда с името на жена си.

— Психиатър номер три. Впрочем успя ли да го преодолееш? Това с имената?

Бейлинджър бе твърде ядосан, за да отговори.

— Ти и Аманда. В нощта, в мрака, не си ли помисли, ще виждаш призрак?

Франк усети нарастващата в него ярост.

— Спри!

— Каза, че психопатите често се съсредоточават върху жени, които си приличат. Жертвите напомнят на убиеца за съпругата му, майката или някоя друга жена.

— Не си мисля, че живея с мъртвата си съпруга! Не си мисля, че спя с нея!

Ортега не отговори.

— Смяташ, че аз съм отговорен за изчезването на Аманда?

— Това е само теория — отвърна детективът. — Може би си превъртял. Може би си бил толкова отвратен от себе си, че си извършил нещо, за което сега съжаляваш. Бил си следовател. Можел си да предвидиш как ще протече разследването.

— Внимавай! — предупреди го Франк.

— Казах ти — това е само теория. Трябва да проверим всички възможности. Направил си постановка за отвлечане на вниманието. Наел си къщата на 19-а улица, както и жена, която да заведе актьорите там. Показал си се с някоя девойка, на която си платил да се представи за Аманда. Актьорите са напуснали къщата по време на лекцията, както са били инструктирани. Когато всички са си отишли, си благодарил на девойката, изиграла ролята на Аманда. Тя е била озадачена, но ти си ѝ платил добре, така че си е помислила: „Още един чешит“ — и си е отишла вкъщи. Междувременно всички са си помислили, че са видели Аманда и че някой я е отвлякъл.

— В такъв случай би трябвало да съм отговорен и за пожара в театъра. Само че аз бях с теб през цялото време.

— Освен когато остана да ме чакаш във фойето, а аз влязох да огледам залата. Може тогава да си запалил пожара.

— Ние едва не загинахме. Защо ще се излагам на опасност?

— За да ме убедиш, че съществува заплаха. Във всеки случай според тази теория ти никога не си бил в опасност.

— Какво искаш да кажеш? — Предмишницата на Бейлинджър туптеше, изглежда, образуваше се абсцес.

— Трябваше да дойдеш с мен да поговориш със следователите от пожарната, които толкова упорито се опита да избегнеш. Разговорът се оказа доста интересен. Изглежда жената, наела актьорите, е помолила да направи обиколка на театъра. Била силно заинтригувана, когато научила за второто ниво на избата. Поискала да я заведат там, за да хвърли един поглед. Преди две седмици жена, която отговаря на нейното описание, посетила и магазините по улицата. Сред тях бил и този за антики. Докато се преструвала, че се чуди какво да купи, споменала, че била чувала за съществуването на канали под Гринич Вилидж, през които някога минавали вече пресъхнали подземни потоци. Както стана ясно, собственикът на магазина нямал нищо против да поговорят по темата, тъй като тази историческа забележителност му помагала да си продава стоката. Той притежава единствената сграда в района, чиято изба е с две нива като тази на театъра.

— Смяташ, че съм запалил пожара, като съм се надявал, че ще успея да пропълзя през канал, който може да е бил запушен още преди години? Това е лудост!

— Да не би да е по-налудничаво от твоето твърдение, че си видял същата жена в библиотеката този следобед? Жена, която мистериозно изчезна, която няма никаква причина да се показва и която никой друг освен теб не е видял?

— А защо да лъжа?

— За да ме накараш да продължа да вярвам, че има някаква заплаха. За да продължиш да ме отклоняваш от следата. Ти направи всичко възможно да поемеш контрол над разследването.

Франк погледна край Ортега към края на улицата, където стоеше жена, облечена с черни панталони и бяла блуза, и му махаше.

— Грешиш — каза той на детектива.

— Тази теория е толкова смислена, колкото и твоята, че някой е отвлякъл Аманда, за да те принуди да участваш в някаква откачена игра.

— Грешиш и мога да ти го докажа.

— Повярвай ми, много ми се иска да получа поне едно доказателство за каквото и да било.

— Жената, която видях в библиотеката, която е наела актьорите и се представи на лекцията като Карън Бейли...

— Какво за нея?

— Тя стои в другия край на улицата и ни маха.

Докато Ортега се обърне да погледне, Бейлинджър вече тичаше натам. За момент Карън Бейли не помръдна. После се шмугна зад десния ъгъл.

Франк тичаше с всички сили. Беше почти пет и половина. Лекциите бяха свършили и студентите се бяха прибрали в общежитията или в домовете си, така че по улицата нямаше почти никакви минувачи. Той стигна до ъгъла и зърна бялата блуза на жената да изчезва зад друг ъгъл.

Избегна една минаваща кола и зави на следващия ъгъл точно навреме, за да види как Карън Бейли се шмугва в някаква жилищна сграда. Обувките ѝ бяха мъжки модел, с връзки и ниски токове, и това я правеше изключително подвижна.

— Стой! — изкрещя Франк.

Чу задъханото дишане на Ортега зад гърба си. В следващия миг той вече бе до него и двамата хукнаха заедно към сградата.

— Сега вярваш ли ми?

Телена ограда преграждаше тротоара. В близкия боклукчийски казан имаше парчета мазилка и дъски.

Запъхтян, Франк стигна до оградата. Наоколо нямаше жива душа. Той огледа вратата, която изглеждаше заключена. После забеляза, че катинарът виси свободно и я отвори с яростен ритник.

Ортега го сграбчи за рамото.

— За бога, чакай да извикам подкрепление. Не знаем какво има вътре.

— Ти чакай. — Франк се затича, стъпвайки по разпилени строителни отпадъци, към покритите с пясък стъпала, които водеха към входа, пред който бе облегло парче шперплат, служещо за импровизирана врата.

— Ти не си полицаи! — извика Ортега. — Нямаш разрешително!

— Което означава, че няма за какво да се тревожа — отвърна му Франк през рамо. — Мога да правя каквото си искам.

Той надзърна предпазливо през пролуката зад шперплата и се вмъкна във входа. Миришеше на прах, плесен и хоросан. Когато очите му привикнаха към дрезгавата светлина, видя голите дъски на пода и напречните греди на стените с изкъртена мазилка. По коридора зееха входове без врати, които водеха, както предположи, към други помещения с оголени стени. Отдясно имаше стълбище без перила. От тавана висяха люспи стара боя.

„Още една изоставена сграда“ — каза си Бейлинджър. Сенки. Стесняващи се стени. Смаляващи се стаи. По тялото му изби пот, но не от тичането. С цялото си същество искаше да се обърне и да избяга.

„Аманда“ — помисли си той. По пода на горния етаж отекнаха стъпки. Франк изкачи стълбите, прескачайки зейнали дупки. Шумът зад гърба му го накара да спре. Обърна се и видя Ортега да влиза в сградата.

— Подкреплението идва — каза детективът.

— Сигурен ли си, че това не е друга моя постановка за отвличане на вниманието?

— Единственото, в което съм сигурен, е, че искам да си поговоря с тази жена.

Ортега отиде при него. Докато се изкачваха по стълбището, дъските скърцаха под краката им. Постепенно пред очите им се разкри вторият етаж: още висящи от тавана люспи боя, неизмазани стени и оголени напречни греди, още едно стълбище без парапет. Като стигнаха площадката, се ослушаха за стъпки, но чуха само приглушения шум от уличното движение.

— Това, изглежда, е единственото стълбище. Няма да ни се изплъзне — каза детективът.

— Няма ли? Може би има изход към съседната сграда.

Шум отляво накара Франк да се обърне. Той прекрачи една дупка и пое по тъмен коридор. Под краката му заскърца ситен чакъл. Проверяваха всеки отвор, покрай който минаваха, но виждаха единствено пусти, разнебитени стаи.

По едно време спряха и Ортега разгледа внимателно нацърбените ръбове, които стърчаха в полумрака от двете страни на коридора.

— Изглежда, тук е имало стена, която реставраторите са разрушили. Това е ужасно дълъг коридор за една сграда.

— Но не и за две — каза Бейлинджър. — Свързали са две сгради в една.

Стигнаха до друг коридор, който тръгваше надясно и навлизаше дълбоко в постройката.

— А може би сградите са три — обади се детективът. — Може би са свързани с университета в един голям учебен комплекс.

Силно пропукване ги накара да спрат. Идваше от място, което бе далече напред. Една дъска бе поставена върху две магарета за рязане на дърва. Купчина дъски бяха подпрени на едната стена, а до тях имаше кутии. На пода бе разпънат брезент, посипан с трески и стърготини. От горния етаж висеше въже.

— На онова магаре за рязане на дърва има нещо — каза Ортега.

Малкият правоъгълен предмет в сребристо и черно имаше бутони и екран.

— Мобилен телефон — добави той. — Някой от работниците го е забравил.

— Различава се от стандартните телефони.

Детективът се приближи до него.

— Това е „Блекбъри“.

Въпреки че никога не бе използвал такъв, Франк знаеше, че с „Блекбъри“ човек можеше да се свърже с интернет и да пусне имейл.

— Не е ли скъп?

— Струва няколкостотин долара — отвърна Ортега.

— Дали един строителен работник, успял да се сдобие с подобен телефон, ще бъде толкова небрежен, та да го забрави?

Двамата застанаха до магарето. Бейлинджър посегна към мобилния телефон.

— По-добре недей — рече предпазливо детективът. — Ако си прав, че някой си играе игрички, това нещо може да е бомба.

— Или следа като видеоиграта, която ще ме отведе на друго място.

Франк взе блекбърито.

— Някой ден ще се вслушаш в думите ми — каза Ортега.

Бейлинджър забеляза, че телефонът е малко по-тежък и по-дебел от неговия. Екранът му бе по-голям и имаше повече бутони, които освен азбуката, включваха и цифрите.

— Чувам гласове — обади се детективът. — Май идват от входа. Сигурно е подкреплението. — Той извади мобилния си телефон. — Ще им кажа къде сме.

Внезапно движение привлече вниманието на Франк. В коридора на другия край на работната площадка се мерна бяла блуза. Карън Бейли изскочи от скривалището си и се затича.

Франк мушна блекбърито в джоба си и се втурна след нея. Докато пресичаше брезента, той внезапно хлътна в дупката, която брезентът прикриваше. Пропадна до колене, после до кръста. Вкопчи се във въжето, което висеше от горния етаж. Брезентът продължи да потъва. Вече бе до гърди в дупката. Въжето в ръцете му се опъна и го задържа.

Ортега се спусна и сграбчи ръката му.

— Внимавай! — предупреди го Бейлинджър. — С този брезент не се вижда къде е краят на дупката.

Като стискаше ръката му, детективът се приведе толкова много над брезента, че се принуди да се хване за въжето за опора.

То обаче се отпусна — явно това, за което бе завързано, поддаде. Ортега загуби равновесие. Бейлинджър, почувствал се отново в безтегловност, изохка, когато детективът падна върху него и двамата полетяха заедно с брезента в дупката. Въжето падна заедно с тях, като повлече със себе си и нещо друго, нещо, което Франк успя само да зърне — ръчна количка, за която то, изглежда, е било завързано на горния етаж.

— Не! — извика той, докато падаше с Ортега.

Брезентът се остърга в ръба на дупката. Когато Бейлинджър се приземи на долния етаж, ударът в пода и стоварилият се върху него детектив му изкараха въздуха. Той чу трясък, погледна нагоре и видя как падащата количка се блъсна в ръба на дупката. Тя счупи няколко дъски и продължи да пада.

— Пази се!

Нямаше време за реакция. Количката се стовари върху гърба на Ортега. Нещо в него изпука. От устата му изскочиха кървави мехури. Лицето му се отпусна. Погледът му се разфокусира. Франк се помъчи да избута количката от него, да направи нещо, за да го върне в съзнание, но Ортега беше мъртъв.

Изпълнен със скръб, той престана да търси пулса му. В далечината чу объркани гласове и стъпки на хора, тичащи към мястото на трясъка. „Екипът за подкрепление — помисли си Бейлинджър, като се мъчеше да преодолее шока от случилото се. — Те ще ме разпитват в участъка. Ще отнеме часове, докато им обясня“. Стъпките прозвучаха по-наблизо.

Той се изправи с мъка на крака. Усети тежестта на мобилния телефон в джоба си, докато залиташе по коридора, после зави зад един ъгъл точно преди гласовете да прозвучат зад него. Прокрадна се в друг коридор, след това във втори, имайки чувството, че е попаднал в лабиринт. Мина край още магарета за рязане на дърва, кутии и дъски. Стигна до прозорец, който не беше остъклен. Останал без дъх, Франк се покатери на перваза, увисна на него и скочи на земята.

Ребрата го боляха. Краката — също. В лявата си ръка усещаше болезнено напрежение. Направи няколко крачки, куцайки. После си наложи да върви по-стабилно. Насочи се към края на строителния обект, като се движеше покрай телената ограда. Слънцето клонеше на залез. Уличното движение бе слабо. Малцината студенти, които срещна по пътя си, не му обърнаха внимание.

В далечината се разнесе вой на сирени. Когато стигна до следващата врата в оградата, Франк откри, че тя е заключена. Докато сирените приближаваха, намери парче брезент, покатери се на близкия казан за боклук и преметна брезента върху бодливата тел, която минаваше по върха на оградата. Полицейските коли спряха на улицата зад ъгъла. Бейлинджър се прехвърли през оградата, откачи брезента от телта, хвърли го в боклукчийския казан и се спусна на улицата.

Наложи си да не тича. „Запази спокойствие — каза си той. — Продължавай да вървиш“.

Група студенти излезе от едно кафене. Някакъв младеж с раница попита приятеля си:

— Искаш ли да проверим какво става?

— Предпочитам да стоя настрана, когато има размирици.

„Мъдро решение“ — помисли си Франк.

От кафенето излязоха още студенти. Като се надяваше, че те ще му осигурят прикритие, той зави зад ъгъла. Видя отражението си в една витрина и се постара, доколкото можа, да приглади косата си и да изтупа праха от якето.

Чу още сирени и си даде сметка, че няма да може да върви дълго. Когато се разпространеше новината, че е убит детектив, полицията щеше да отцепи района във всички посоки. Всички ресторанти и барове тук бяха свърталища на студентите. Ако влезеше в някой от тях, щеше да изглежда подозрителен.

Натисна вратата на нещо, което му заприлича на административна сграда. Беше заключена. „Трябва да се махна от улицата“ — рече си Франк.

Не можеше да спре да мисли за Карън Бейли. Когато тя изтича от скривалището си, предположи, че се е паникьосала. Но сега бе очевидно, че е искала той да я последва, за да стъпи на брезента. Още един капан. „Не, още едно препятствие“ — поправи се иронично.

Думите върху гърба на кутията на видеоиграта изплуваха в съзнанието му. *Надбягване с препятствия и ловци на време*. Беше преодолял препятствието, но какво получи? Мобилен телефон „Блекбъри“.

„Как Карън Бейли е разбрала къде съм?“

Отговорът на въпроса го осени внезапно и му подсказа къде да се скрие.

Коридорът му се стори по-дълъг от предишния път. Като стигна до кабинета, Франк отново чу изстрели. Пое дълбоко въздух и почука. Никакъв отговор. Отвори вратата.

Професор Греъм седеше пред монитора на компютъра и с бясна скорост боравеше с мишката и клавиатурата. Тъмните кръгове под очите ѝ бяха още по-очевидни.

— Мислех, че мишката е счупена — каза Бейлинджър.

— Винаги имам резервни. — Възрастната жена натисна бясно няколко клавиша, после се взря навъсено в екрана. — По дяволите, пак ме убиха!

Отвън се чу вой на сирени.

— Какво ви се е случило? — Професор Греъм вдигна очи към него. — Панталоните ви.

Той погледна надолу и видя, че е пропуснал няколко петна прах. Побърза да се изтупа.

— Минах през няколко препятствия.

— А детективът, който беше с вас?

Постара се гласът му да прозвучи неутрално:

— Същите препятствия.

— Те имат ли нещо общо със суматоката навън?

Бейлинджър кимна утвърдително.

— Както и с всичко, за което говорихме. Радвам се, че ви заварих тук. — Не добави, че ако тя не бе останала в кабинета си, щеше да направи всичко по силите си, за да открие къде живее.

— Останах, защото хапчетата не ми подействаха.

— Хапчетата?

— Онези, които изпих преди малко, още не са започнали да действат. — Бръчките от умората около очите ѝ сякаш бяха станали по-дълбоки. — Няма да ви отегчавам с подробности.

Сега Франк разбра защо при предишната им среща жената му се бе сторила видимо състарена. Съмненията му, че е болна, се оказаха верни.

— Съжалявам.

Тя сви примирено рамене.

— Преди години студентът, който ме научи, че видеоигрите удължават времето, ме накара също така да осъзная, че реалността там... — Професор Греъм посочи монитора. — ... е по-жива от реалността тук. Какво ви накара да се върнете? Не искам да бъда груба, но ми се ще да подновя играта.

— Хрумна ми нещо. — Бейлинджър се молеше да е прав. — Щом ми се дават насочващи следи, онзи, който е отвлякъл Аманда, трябва да е знаел, че в крайна сметка ще дойда тук и ще говоря с вас за Гробницата. Вие сте експерт по въпроса. Сетих се, че сте експерт и по видеоигрите.

— Само един ентусиаст. Моят студент е истинският експерт по видеоигрите. — Лицето на професор Греъм се напрегна, после се отпусна, след като спазъмът премина.

Франк прикри отчаянието си.

— Той поддържа ли връзка с вас?

— Пише ми имейли, обажда се по телефона. Разстрои се, когато му казах за здравословните си проблеми. Затова ми изпрати този нов компютър. На него могат да се играят най-съвременните игри. Широкоекранният му монитор е най-добрият, който някога съм имала.

— Много е щедър.

— Може да си го позволи, затова не му отказвах.

— Как се казва? — Бейлинджър се престори, че въпросът му е съвсем случаен.

— Джонатан Крийд. Виждам, че името му ви е познато.

— Не.

— Но вие реагирахте на него.

— Само защото е по-специфично.

— Има хора, които не играят видеоигри, но пак са чували за него.

— Защо?

— Има само няколко души, които са безспорна легенда в света на игрите — хора, които са създали толкова гениални продукти, че са достигнали невероятно висок стандарт. Или пък са гении в областта на маркетинга. Например Клифи Би^[1]. Играта му се нарича *Въображаемо състезание*^[2].

— Въображаемо? Това е изключително подходящо заглавие, ако съм разбрал добре казаното по-рано от вас, че игрите могат да ни отведат в една алтернативна реалност.

— Или Шигеру Миамото, който създаде *Супер братя Марио*. Той беше първият, който даде личностна мотивация на героя в игрите. Марио се движи в подземен лабиринт и се сражава с чудовища, като се опитва да спаси едно отвлечено момиче.

— Отвлечено момиче?

— Разбирам защо паралелът ви поразява.

— Разкажете ми повече за тези дизайнери.

— Джон Ромеро и Джон Кармак разработиха шутърите от първо лице — като този, който играех допреди малко: *Дуум*. Уил Райт пък създаде симулационните игри.

— Симулационни игри?

— Като *Сим Сити*. Това е компютърна симулация на град с всичките му проблеми: замърсяване, разрушаване на инфраструктурата, бедняшки квартали, недостиг на работа. Целта на играта е да се подобрят условията за живот в града. Обаче геймърът скоро си дава сметка, че при извършването на добронамерени промени понякога може да се случат катастрофални неща. Ето защо наричат *Сим Сити* игра на Господ. Докато при шутърите от първо лице играчът може да гледа единствено над дулото на оръжието си, при игрите на Господ той има неограничен поглед над нещата — и пълен контрол над тях.

— Но за разлика от Бог, геймърът не знае как ще свърши всичко, нали? — попита Бейлинджър. — За разлика от Бог, той може да допусне грешки.

— Кой казва, че Бог не може да допусне грешки? — Лицето на професор Греъм се напрегна. — Не мога да разбера защо тези хапчета не действат.

Франк повтори казаното:

— Неограничен поглед над нещата. — Той вдигна очи към горните ъгли на кабинета.

— Какво правите?

— Мисля за Бог. — Внезапно настръхнал от студ, Бейлинджър разгледа внимателно библиотечните шкафове.

— Какво търсите?

Пулсът му се ускори.

— Кога ви изпрати Джонатан Крийд този компютър?

— Преди две седмици. Защо?

Франк се наведе по-близо и прокара ръце по монитора, изследвайки го подробно. Внезапно залитна, сякаш бе влязъл в алтернативната реалност, за която го говореха.

— Знам, че искате да продължите играта на Дуум, но ще ми позволите ли да ви почерпя чаша кафе някъде другаде?

— Прав сте. Наистина искам да продължа да играя.

— Мисля, че ще можем да поговорим по-свободно, ако отидем другаде.

Професор Греъм го погледна слисано.

— В монитора са поставени подслушвателни и наблюдателни устройства.

— Какво?

— Вижте тези отвори до предните и задните ъгли. Това са миниатюрни камери. Вероятно и микрофони. Ние сме частното му телевизионно шоу! По дяволите, да се махаме оттук!

[1] Клиф Блезински — водещ дизайнер на видеоигри. — Б.пр. ↑

[2] *Unreal Tournament*. — Б.пр. ↑

ШЕСТО НИВО АВАТАР

Облаците се сгъстиха и в долината притъмня.

— Нямаме много време. Прави каквото ти казвам. — Вивиан се обърна да разгледа руините. Погледът ѝ се задържа върху трупа на съпруга ѝ и размазаното му кърваво лице. После се раздвижи отново. — Там. — Тя посочи към срутената сграда, чиито стени и покрив бяха образували нещо като пирамида при падането си.

Двете с Аманда забързаха натам.

— Помогни ми да измъкна дъските в средата — каза Вивиан. — Трябва да си направим кухня.

Аманда задърпа дъските, без да обръща внимание на забиващите се в пръстите ѝ трески.

— Сложи дъските отгоре. Нареждай ги така, че да покрият отворите. Ще се опитаме да си измайсторим покрив.

Аманда усети студен повей. Треперейки, тя погледна през рамо към застрашителните облаци, които пълзяха над долината.

— Побързай! — Вивиан нареди още дъски.

Аманда удвои усилията си. Образова се нещо като пещера. Вятърът едва не отнесе шапката ѝ, но тя продължи да издърпва дъски и да ги нарежда една върху друга.

Като пухтеше от усилието, Вивиан разшири кухнята.

— Знаеш ли какво е хипотермия?

— Рязък спад на телесната температура.

— В планината времето бързо се променя. Усещаш ли колко е студен този вятър? — Вив постави на кръст още няколко дъски. — Ако се намокрим и измръзнем, само след три часа телесната ни температура ще се понижи толкова много, че ще умрем. Всъщност ще зъзнем до смърт.

Аманда пак хвърли поглед през рамо, но този път не към бурята, а към Рей. Видя го на едно открито място отвъд руините — зеленият му гащеризон се открояваше на тъмното небе. Той се взираше надолу в нещо, очевидно разтревожен от него, но тя не виждаше какво е то.

Вив отново огледа руините.

— Помогни ми с онази врата.

Вратата лежеше под част от покрива. Изглеждаше паянтова — три широки дъски, заковани с кръстосани летви. Когато я освободиха и вдигнаха, Аманда си помисли, че тя всеки момент ще се разпадне. Вятърът едва не я изтръгна от ръцете им. Борейки се с него, тя погледна към откритото пространство две пресечки по-нататък, където Рей стоеше с лице към буреносния хоризонт. Изглежда, бе толкова разтревожен от това, което намери, че едва сега реагираше на приближаващия ураган.

Двете жени стигнаха до импровизираното си убежище. Аманда видя, че Рей тръгна бързо към руините. После облаците прах го скриха от погледа ѝ. Едри капки дъжд забарабаниха по земята.

Тя пусна вратата. Дъждът се усили. Аманда усети студените му капки по гърба си, докато с Вивиан пропълзяваха в дупката. Вътре миришеше на прах и плесен. Двете се протегнаха и придърпаха вратата към себе си, като я наместиха върху отвора. Оставиха по една пролука от двете страни, за да могат да я придържат.

Вятърът свиреше през цепнатините. Студеният дъжд шибаше пръстите на Аманда.

— Не я изпускай! — Викът на Вив отекна в малкото затворено пространство. Въпреки това вятърът беше толкова силен, че тя едва го чу. — Каквото и да се случи, не я изпускай!

Една ръка сграбчи вратата и я задържа.

— Пуснете ме вътре! — изкрещя Рей.

— Няма място — извика Вивиан.

— Трябва да ме пуснете!

— Върви по дяволите!

Втора ръка сграбчи вратата. Рей задържа толкова яростно, че в горния край зейна пролука. Лицето му се надвеси над тях: измършавяло, брадясало, с изпълнени с ярост очи. Дъждовните струи го шибяха безмилостно. Прахоляк и парчета дърво прелитаха над него. Очите му се присвиха злостно, подсказвайки, че възнамерява да измъкне Аманда и Вив навън и да заеме тяхното място.

Но нещо го накара да размисли. При следващия силен порив на вятъра, който почти го засипа с прах, той пусна изненадващо вратата и се втурна нанякъде.

Аманда я сграбчи здраво миг преди вятърът да я запрати надолу по улицата. Двете с Вивиан я дръпнаха обратно върху входа на убежището си, а дъждовните струи зашибаха пръстите им, вкопчени в ръба ѝ.

— Вярвате ли в силата на едновременната молитва? — обади се гласът.

— Я млъквай! — изкрещя Вив.

— Да предположим, че една жена е тежко болна и църквата направи молебен за нейното оздравяване. Стотици богомолци се молят едновременно. А какво ще стане, ако пасторът на църквата се свърже с всички църкви в страната и техните енорияши се присъединят към молитвата? Стотици хиляди молещи се едновременно хора. Вярвате ли, че тези молитви ще имат ефект?

Дъждът трополеше по покрива на убежището толкова силно, че думите на Господаря на играта прозвучаха глухо в слушалките на Аманда. Тя се вкопчи още по-здраво в ръба на вратата.

— Според някои теории, ако болният вярва в силата на молитвите, психологическият ефект ще е толкова силен, че може да доведе до оздравяване. А сега помислете за мощта на една масова мултиплейърна^[1] онлайн игра.

— Масова какво? Говориш безсмислици. По-добре млъкни! — каза умолително Вив, като стискаше вратата.

— Една от най-популярните масови мултиплейърни игри е *Анархия онлайн*. Геймърът плаща месечна такса за правото да приеме самоличността на герой от виртуалната планета Руби-Ка. Тя е вълнуващо място, населено с екзотични същества с хуманоидна култура.

Дъждът стана леденостуден. Когато вече не можеше да мърда пръстите си, Аманда дръпна дясната си ръка от вратата и започна да ѝ дъха, мъчейки се да я стопли.

— Недей! — каза ѝ Вив. — Не я пускай!

— Аманда, знаеш ли какво е аватар? — попита гласът.

— Остави ме на мира! — Тя смени ръцете си, като взе да дъха на лявата, а с дясната стисна вратата.

— Със сигурност човек, който има магистърска степен по литература, знае какво е аватар.

Вивиан отново ѝ хвърли яден поглед.

— Аватар е бог, превъплътен в човек — отговори Аманда.

— Образованието ти не е било напразно. В масовите мултиплейърни игри героят, в който се превъплъщава играчът, се нарича аватар. Това е алтернативна самоличност. Понякога геймърът иска да приеме друга самоличност, защото тази в така наречения реален живот не го задоволява. Може да е с наднормено тегло, да има пъпки и да е тридесетгодишен, но още да живее с майка си и да получава минимална заплата в някой ресторант за бързо хранене. Обаче когато действа като своя аватар на планетата Руби-Ка, никой от останалите играчи не знае как изглежда той и какъв неудачник е. На Руби-Ка пак му се налага да си намери работа, за да си има дом и да си купува дрехи и храна. Ала там е важен единствено умът му. Играчът получава шанс за ново начало и нищо не го задържа. Като използва своята интелигентност, той може да подобри живота си на аватар. Всъщност удивително е как неудачниците в този живот постигат целите си на Руби-Ка, а още по-интересното е, че половината от мъжете играчи избират да сменят пола си и се представят за жени.

Докато духаше на вкочанените си пръсти, Аманда усети как чувствителността им се възвръща. Вече разбираше какво е хипотермия и как може да умре от нея.

— *Анархия онлайн* е собственост на компанията „Фънком“, която има внушително количество компютри в Осло, Норвегия — продължи гласът. — Те се нуждаят от огромна компютърна мощ, защото два милиона души играят на тази игра по всяко време на денонощието. Навсякъде по света. Във всяка страна, която можете да си представите. Милиони хора едновременно приемат идентичности в алтернативна реалност, като играят на играта ден и нощ, защото животът им тук ги е разочаровал. Това е масова мултиплейърна онлайн игра. Щом изследванията показват, че масовата едновременна молитва има голям психологически ефект, колко ли по-голям ще е ефектът на масовата мултиплейърна онлайн игра? Кое е по-привлекателно? Пъпчивото лице, стоята в съседство с тази на майка му, самотната мастурбация, защото нито една жена няма да излезе с него, или да живее в алтернативна реалност като жена аватар във виртуален свят, където всеки има равни възможности?

При поредния порив на вятъра няколко капки вода се процедиха през покрива и тупнаха върху бедрото на Аманда.

— На Руби-Ка — каза Господарят на играта — аватарите събират имущество точно както правим и в нашата версия на реалността. Някои събират ценни предмети, други — скъпи уреди и жилища. Геймърите ламтят за такива неща. Ако техните аватари не успеят да спечелят тези предмети на Руби-Ка, понякога могат да си ги купят от е-Бау^[2]. На теория това са въображаеми предмети, но те придобиват собствена реалност. В е-Бау можете да си купите или да продадете дори аватари, като приемате нова идентичност, ако старата вече не ви задоволява. Едната реалност се слива с другата.

Като трепереше от студ, Аманда забеляза още една капка да виси от тавана.

— Процежда се вода.

— Нищо, стига да не подгизнем — отвърна Вив.

Аманда се обърна към Господаря на играта:

— Имам новини за теб. Това е реалността.

— Така казваш ти. Може би моментът е подходящ да ви разкажа за преподобния Оуен Пентикост.

— Кой?

— Геният, създал Гробницата на земните желания. Вие преодоляхте още едно препятствие. Заслужавате повече информация. Рей, чуваш ли ме?

Никакъв отговор.

— Рей?

— Чувам те — каза рязко Рей.

— Как се справяш навън самичък?

— Чудесно.

— Не ти ли е много студено?

— Преживявал съм и по-лоши неща.

Дори през слушалките Аманда долавяше гнева му съвсем осезателно.

— Добре, щом се чувстваш удобно — рече гласът. — Връщам се на преподобния Оуен Пентикост. Това не е било истинското му име и той не е бил свещеник. Впрочем баща му е такъв и след като бил изключен от Харвардския медицински институт, Пентикост облякъл свещеническото расо, напуснал Бостън и се запътил към границата, за да разпространява Божието слово. Пристигнал в Авалон през април 1899 година. Царяла ужасна суша, но той знаел, че тя няма да трае

вечно, така че насърчавал хората в града да се молят. Когато въпреки това не заваляло, Пентикост им казал, че е защото не са се разкаjali искрено за греховете си. Нужно било да се молят още по-усърдно. Най-накрая, когато дъждът завалял през юни, хората не знаели как да му се отблагодарят, задето помогнал да се отърват от сушата. Ала това била единствената добра новина. Първият знак за това, което щяло да настъпи, била смъртта на магазинера Питър Бетюн, който бил ударен от мълния, докато тичал от фургона към магазина си.

Нещо се блъсна във вратата.

Аманда трепна. Отначало си помисли, че Рей прави втори опит да влезе. Обаче ударът бе придружен от задъхано гърлено дишане. Тя чу множество лапи да шляпат из локвите и си спомни за немската овчарка, която нападна заека. Ала сега кучето не беше само едно.

Отдясно на вратата се показва муцуна.

— Ако я съборят... — обади се предупредително Вив.

Аманда чу ръмжене.

— Не можем да държим вратата с ръце, защото ще ни отхапят пръстите.

Сега и отляво се появи муцуна с оголени зъби.

— Те се притискат към вратата и я задържат на мястото ѝ. Обаче ако започнат да я дърпат...

— Да използваме коланите си — предложи Вив. — Ще ги промушим и ще я държим с тях.

Аманда дръпна своя.

— Защит е отзад на гащеризона.

— Откъсни го.

— Не. Не бива да рискуваме да съдерем гащеризоните си. По-добре да използваме връзките на обувките си. — Аманда освободи едната си ръка и се заизвива в опит да достигне обувките си. Дърпайки неумело с премръзналите си пръсти, тя измъкна връзката от едната дупчица, после и от другата.

Ръмженето стана по-яростно. Следващото блъскане разтресе вратата.

— Измъкнах едната — каза Аманда.

— И аз. — Вивиан завърза краищата, образувайки кръг.

Една муцуна се промуши край вратата.

Аманда я халоса с парче дърво.

— Махай се оттук!

Кучето отскочи назад.

Вив върза връзката на клуп около средната дъска на вратата. Когато кучето се окопоти от изненадата и се хвърли отново, тя дръпна връзката и задържа вратата на мястото ѝ.

Аманда чу собственото си хрипливо дишане. „Също като това на кучетата“ — помисли си тя. Завърза краищата на своята връзка, промуши пръсти в пролуката на вратата и я стегна около средната дъска. Дръпна пръстите си тъкмо навреме, за да избегне зъбите на кучето.

Кучетата задраскаха диво по вратата, като опитваха да промушат муцуните си през пролуките. Връзката се вряза в дланите на Амандата. Тя се молеше горещо да не се скъса. После се уплаши, че вратата ще се счупи.

— Засега сме добре — опита се да я успокои Вив.

— Да, държим ги там, където искаме да бъдат. — Амандата се изсмя странно, почти истерично. — Няма да ни изядат.

— Боже мой, какво не бих дала за някаква храна! — възкликна Вивиан.

Смехът на Амандата секна и тя внезапно стана сериозна.

— Тя е точно от другата страна.

— Какво?

— Ако трябва, ще убия някое от тези кучета и ще накарам Рей да запали огън със запалката си, за да го сготвя.

Вив я изгледа втренчено.

— Какво има?

— Никога не бих се сетила за това — отвърна жената.

Ръмженето престана. Лапите зашляпаха из локвите.

Кучетата се оттегляха.

— Къде отиват? — Амандата се заслуша напрегнато.

— Може би са хукнали да преследват Рей. Рей? Чува ли ме? — попита Вивиан в микрофона на слушалките си.

Никакъв отговор.

— Рей, добре ли си? — В гласа на Вив прозвуча сърдитата нотка. — Не се оставяй да ти се случи нищо лошо. Нуждаем се от проклетата ти запалка.

Единственият звук, който се чуваше, бе трополенето на дъжда. Внезапно кучетата започнаха да лаят като обезумели. Изглежда, биеха се помежду си, решени твърдо да получат своя дял от плячката, и виеха неистово.

— Рей?

Едно след друго кучетата се умълчаха.

Разтърсена от позиви за повръщане, Аманда отпусна връзката. Дланите ѝ туптяха в продължение на няколко минути. Тя се взря предпазливо през едната пролука на вратата, но видя единствено дъждовните струи.

— После едно дете се удавило при наводнение — прозвуча гласът на Господаря на играта, — фермер паднал от плевника си и се нанизал на вила за сено, едно семейство умряло от...

[1] Режим на игра в компютърните игри, при който в играта участват едновременно повече от един човек. Игри, които могат да се играят само в такъв режим, се наричат мултиплейърни — Б.пр. ↑

[2] Интернет магазин. — Б.пр. ↑

— Скрити камери? — Професор Греъм не можеше да се съвземе от шока. — Джонатан ме е шпионирал?

— Шпионирал е нас. — Бейлинджър седеше срещу нея в едно кафене надолу по Бродуей, на няколко пресечки от университета. — Кучият му син е искал да наблюдава напредъка ми в играта.

— Игра?

— Щом има камери във вашия кабинет, логично е да се предположи, че е сложил такива и на други места. В театъра. Пред библиотеката. Пред сградата на вашия факултет. В сградата, която се реконструира.

— Но някой щеше да забележи.

— Не и след 11 септември. Никой, облечен в униформа с надпис „Охрана“, няма да бъде разпитван. Ние приемаме видеокамерите като даденост. Те са до светофарите, над входовете на сградите, в магазините и хотелските фойета — почти навсякъде. Да не говорим за мобилните телефони с камери, чиито видеофайлове могат да бъдат прехвърлени на компютър. Почти е невъзможно да изминеш една пресечка в някой град, без да бъдеш заснет. С внимателно планиране той е можел да следи моя напредък.

Сервитьорката донесе чай, кафе и сандвич с шунка за Франк. Професор Греъм нямаше апетит. Отчаянието бе развалило и неговия, но той си каза, че ако не поддържа силите си, ще бъде безполезен за Аманда.

— Разкажете ми как се срещнахте с Джонатан Крийд.

— Той се появи един следобед. Беше застанал в коридора пред отворената врата на една от аудиториите ми. Изглеждаше толкова окаян, че събуди у мен желание да му помогна.

— Окаян? — Бейлинджър знаеше, че единственото нещо, което Джонатан Крийд не можеше да предизвика у него, бе съжаление.

— Беше нисък, слаб, непохватен. С тъничък глас. С рядка руса коса. Напомни ми за снимките на младия Труман Капот. Разбрах, че е на тридесет и пет, а въпреки това изглеждаше като момче. „Искате ли

да се присъедините към нас?“ — попитах го аз. Той кимна утвърдително, влезе и седна най-отзад. Към моята лекция го бе привлякла темата: *Гробницата на земните желания*.

Като чу отново това име, Франк потрепера.

— Впоследствие научих, че е преживял нервна криза заради някаква нова игра, която му била хрумнала. Както се оказа, в продължение на шест месеца е бил в кататония^[1] — умът му е бил „заклучен“ в нещо, което тон нарече Лошото място. Никога не ми описа какво е било то, освен че е отвратително. Каза, че когато се оправил, решил да потърси реалността извън света на игрите.

— Така ли каза?

— Изглеждаше естествено, излизащо от устата на човек с коефициент на интелигентност 190. Каза ми, че иска да придобие образованието, което никога не е имал търпението и времето да получи. — Старата жена замълча, изчаквайки да премине още един болезнен пристъп.

Франк сведе очи, опитвайки се да ѝ осигури малко уединение.

Тя си пое дъх и продължи:

— Джонатан отишъл първо във философския факултет, допускаяки, както ми каза, че там е най-вероятно да открие реалността. Изучил Хераклит, Парменид, Сократ. Платон и Аристотел. Знаете ли нещо за философията?

— Малко — от историческите книги, които съм чел.

— Някои философи твърдят, че сградите, дърветата и небето над нас са нематериални като сенките в пещера. Други вярват, че реалността е солидна като камъка, който човек рита под ярката слънчева светлина. Джонатан смяташе, че това е безсмислен спор. На него му се струваше съвсем очевидно, че са прави онези, които вярват, че светът е сън. Според него светът на въображението е по-жив от така наречената физическа реалност, както е известно на всеки дизайнер или играч на компютърни игри.

После пробвал да следва литература, но открил, че повечето преподаватели смятали, че са придатък на факултета по философия или по политология. Никъде не чул нищо за хипнотичния начин, по който романите го пренасяли в една реалност — по-жива от стабилния според хората свят, който го заобикалял.

След това пробвал история. Както се досещате, не се записал в курса. Той просто се разхождал по коридорите и спирал пред всяка аудитория, където нещо го заинтригувало. Разказа ми, че слушал лекции за убийството на Юлий Цезар и за нашествието на норманите в Англия, за убийството на принцовете в Лондонската кула и за Стогодишната война, както и за жертвите в Американската гражданска война, наброяващи почти един милион души. Не считаше нито едно от тези събития за достоверен факт. Според него всяко описание на очевидец бе пристрастно, а преразказът му — още повече. Както сам ми каза, всички били просто приказки. Сенки. Нямало начин да се докаже, че са се случили. Обаче сюжетите им били прекрасни и го изтръгвали от кошмарите му.

Бил готов да обиколи още коридори и да чуе разкази за убийството на ерцхерцог Фердинанд, за използването на хлора като химическо оръжие по време на Първата световна война и за лагерите на смъртта през Втората световна, когато се спрял пред моята аудитория и чул за Гробницата на земните желания. В този момент животът му се променил. Никога не ми обясни защо, но през следващите три месеца присъстваше на лекциите ми и ме посещаваше в кабинета. Ходехме заедно на обяд или се разхождахме следобед на Уошингтън Скуеър.

Лицето на професор Греъм бе станало по-сиво и вълнението я накара да замълчи.

— Съпругът ми бе починал наскоро. Никога не съм имала деца. Изпитвах майчински чувства към него. Джонатан ме научи, че фантастичният свят в игрите може да бъде по-реален от скръбта, от която се опитвах да избягам. После за пръв път разбрах ужасната истина, че имам рак, и той ме научи, че игрите не ти губят времето, а го удължават. Скоростта, с която ти се налага да направиш избор сред безбройните възможности, раздробява всяка секунда и я изпълва до максимум. Накрая, след като бе обърнал гръб на игрите, той отново се върна при тях. Влезе в своето следващо еволюционно ниво — както се изрази — и реши, че игрите са метафизиката, която философите не са могли да разберат.

Старата жена си пое дъх и бръкна в дамската си чанта за флакона с хапчетата. Изпи две с малко чай, после погледна към Бейлинджър.

— Той и сестра му...

Франк рязко изпъна гръб:

— Един момент. Той има сестра?

— Тя е по-висока и е брюнетка, докато Джонатан е рус.

Той забързано попита:

— Сестра му носи ли косата си на кок? Със строги черти ли е? Без грим?

— Срещала съм я само няколко пъти, но да, стареа се да изглежда безлична. Познавате ли я?

Споменът за срещата му с нея изпълни Бейлинджър с гняв.

— Тя ми се представи с името Карън Бейли.

— Малкото ѝ име наистина е Карън. С Джонатан не си приличат, защото имат различни бащи. Майка им е имала безразборни сексуални контакти. Мъжът, който ги отгледал, не бил техни баща, но живял известно време с майка им и когато тя го напуснала, изоставила и децата. Той ги задържал като примамка, надявайки се, че жената ще се върне да ги види и тогава ще успее да я убеди да остане.

Професор Греъм събра сили да продължи:

— Пастроктът им бил пияница и сприхав човек. Джонатан ми сподели, че никога не откъсвал очи от него, защото не знаел кога ще изпадне в ярост. Освен това мъжът проявявал неестествен интерес към Карън, която толкова приличала на майка си, че не било безопасно да остава сама с него. Ето защо тя всячески се мъчела да изглежда грозна, макар че според мен би могла да бъде привлекателна. Карън обаче е твърдо решена да не привлича вниманието на мъжете...

... Тя се превърнала в нещо като майка за Джонатан, докато той, на свой ред, я пазел, като ядосвал пастрока си и така отклонявал вниманието му от момичето. Те се криели винаги, щом можели. От злоба, когато ги намирал — в килера или в сутерена, — той ги заключвал там. Веднъж Джонатан и сестра му прекарвали три дни в долапа, чиито врати пастроктът им заковал. Без храна, без вода, без възможност да посетят тоалетна. В тъмнината Джонатан измислял фантастични игри от рода на *Тъмници и дракони*. Дватамата с Карън избягали в алтернативната реалност, която той създал.

Болката в ръката на Франк се усили. Докато слушаше напрегнато, той не можеше да спре да я разтрива.

— Пастроктът направил само едно положително нещо — купил на децата игрова конзола. Това се случило в края на седемдесетте

години, когато единствените игрови конзоли бяха тези, които се включваха в телевизора. Джонатан бил още дете, но разглобил конзолата, изучил принципа ѝ на действие и я усъвършенствал. Накрая пастрокът умрял от цироза и социалните служби дали децата на приемни родители, но те никога не се задържали в едно семейство повече от половин година. Нещо у Джонатан и Карън смущавало различните им родители. Всъщност децата могли да разчитат единствено едно на друго и на игрите, които Джонатан измислял...

... Той е работил по програмирането на *Нинтендо*, която излиза през 1985 година, като използвал компютърните лаборатории в множеството гимназии, където двамата с Карън са учили. Доставяло му особено удоволствие да знае, че побойниците, превърнали живота му в училище в ад, вероятно се прибирали вкъщи да играят на игрите, които той бил създал, без да подозират кой е авторът им. Джонатан е допринесъл много за технологичния прогрес на видеоигрите. Например в по-ранните игри е било възможно да се извършват движения само нагоре-надолу, наляво-надясно. Джонатан пръв е добавил движението отпред назад. Освен това е първият, въвел декорите на заден план. И двете техники са допринесли за създаването на илюзията за триизмерност.

Тя замълча, измъчвана от болка.

— Знам, че е мъчително за вас — каза Франк.

— Но аз искам да помогна. Вие трябва да разберете за *Безкрайност*.

— За какво?

— В предишните игри винаги е имало ограничение в броя на начините, по които геймърът е можел да се движи. Действието се е развивало в предсказуемо, затворено пространство. Обаче Джонатан е създал играта, наречена *Безкрайност*, в която два междузвездни кораба се преследват в Космоса. Каза ми, че я е програмирал като протест срещу трите дни, които той и Карън прекарвали в онзи долап. Играта създава впечатлението, че космическите кораби могат да се движат до безкрай във всяка посока и постоянно да откриват нови чудеса. Дори се пошегува пред мен, че искал, докато профучава край някоя комета, играчът да очаква да види Бог.

— Безкрайност. — Само от представата за това главата на Бейлинджър се замая. — Човек има чувството, че геймърът може да

изчезне в играта.

— Точно това се е случило с Джонатан. — Професор Греъм затвори за миг очи. — Дизайнерите на игри се вманиачават. Нерядко някои от тях работят в продължение на четири дни и нощи, без да спят. Карат на чипс и джолт-кола^[2]. Той ми каза, че за разнообразие е пиел силно кафе, подсладено с кока-кола класик.

— Дългото безсъние може да доведе до шизофрения — вметна Франк.

— Сестра му го наглеждала, когато изпадал в подобни четиридневни прозрения. Очевидно са били точно това: прозрения. Джонатан пишел компютърните кодове в състояние на транс. Авторските права и патентите му донесли над сто милиона долара. За него обаче парите са без значение. Важни били само игрите. В гейм индустрията има постоянно съперничество да се издигне дизайнът на по-високо ниво, после на още по-високо. Джонатан бил твърдо решен да създаде върховната игра, която нито един дизайнер няма да е в състояние да надмине. Под грижите на Карън той изпаднал в ново прозрение, което продължило по-дълго от предишните. Пет дни. Шест. Докато накрая получил нервното разстройство, от което сестра му винаги се страхувала.

Бейлинджър не можеше повече да търпи паренето в отичащата си ръка. Той запретна ръкава на якето, а после и този на ризата. Абсцесът, заобиколен от силна червенина, го уплаши.

Професор Греъм го погледна разтревожено.

— Най-добре е да отидете в болница. Това изглежда като натравяне на кръвта.

— Сякаш имам нещо...

— Какво имате?

„Под кожата“ — помисли си той ужасено.

— Изчакайте ме за минута.

Франк мина между масите и стигна до вратата на мъжката тоалетна. Вътре видя нечии маратонки под вратата на една от кабинките. Отиде до мивката, съблече си якето и го метна на дясното си рамо. Нави левия ръкав на ризата си, пое дълбоко дъх и стисна отеكلото място.

Жестоката болка изтръгна от гърдите му силен стон. Пръсна жълта течност. Франк продължи да стиска. Жълтата течност потече,

последвана от червена. „Боже — помисли си той, — трябва да изстискам това до кръв. Трябва да видя какво причинява инфекцията“.

Болката го накара да прехапе устни. Появи се нещо черно. Миниатюрно. Тънко. Квадратно. Метално. Бейлинджър продължи да стиска раната, докато то излезе на повърхността. После го хвана с два пръста и го вдигна към лампата над главата си.

„Кучият му син!“ — изруга наум. Не разбираше нищо от електроника, но се досети, че предметът е вкаран в тялото му с едина-единствена цел — да бъде проследен.

Вбесен, той го сложи в носната си кърпа и го мушна в джоба на якето си. После натри със сапун раната на ръката си. Изплакна я. Насапуниса я втори път. Струваше му се, че никога няма да се почувства чист.

[1] Психично заболяване, проявяващо се във вид на пълна неподвижност, прекъсване на връзките с околния свят. — Б.пр. ↑

[2] Безалкохолна напитка с високо съдържание на кофеин. — Б.пр. ↑

Когато Франк се върна на масата, професор Греъм седеше с наведена глава. Тя погледна нагоре с уморено изражение.

— Как е ръката ви?

Като се опита гласът му да звучи спокойно, той извади блекбърито от джоба си.

— Измих я, но от това инфекцията изглежда още по-зле. Права бяхте. Щом приключим, ще отида в болница.

Франк погледна изучаващо телефона. Металната му повърхност проблясваше студено. Екранът му беше по-голям от този на традиционните апарати. Освен буквено-цифровата му клавиатура, в горния му край имаше бутон, а от дясната страна — колелце и бутон. Вече беше сигурен, че апаратът е снабден с подслушвателно устройство. „Може би и с проследяващо устройство — помисли си Бейлинджър, — в комбина с онова, което копелето бе сложило в ръката ми“.

— Как да го включа?

Опита с бутоната на върха. Екранът незабавно засия. Иконите, които се появиха върху него, бяха трудно забележими заради блясъка на лампите на тавана на кафенето, но Франк откри, че щом наклони телефона, екранът се избистря. В горния му десен ъгъл проблясваше червена стрелка. Няколко секунди по-късно екранът заприимига в зелено.

— Изглежда, ще получа обаждане.

Блекбърито иззвъня.

Франк се напрегна. На два от бутоните имаше нарисувани телефончета — едното червено, другото зелено. „Зелено за старт“ — рече си той и натисна този бутон.

— Къде е Аманда? — попита настойчиво.

— Знаеш ли какво е аватар? — прозвуча в отговор мъжки глас, подобен на телевизионен говорител.

Бейлинджър едва овладя обзелия го гняв. След толкова много препятствия най-накрая говореше с мъжа, който отвлече Аманда и бе

отговорен за толкова много болка и страх. Спомни си за мъртвия Ортега и за кръвта, която течеше от устата му. Прииска му се да изпсува, да се закълне, че ще го върне тъпкано на копелето. Ала военното и полицейското обучение му подсказаха, че ако не се контролира, всичко ще бъде изгубено.

— Аватар? — отвърна сърдито той. — Опасявам се, че не знам.

— Аманда знае какво е.

Франк запази спокойствие.

— Ранена ли е?

Гласът не отговори толкова дълго, че той се притесни да не би телефонната връзка да се е разпаднала.

— Не.

— Къде е тя?

— Това трябва сам да откриеш.

— Като спечеля играта? Тогава ще я освободиш ли?

— За да спечелиш играта, ще трябва да направиш повече от това да намериш момичето.

Разтреперан от силното сърцебиене, Бейлинджър изведнъж си даде сметка, че професор Греъм може да успее да разпознае гласа и да потвърди, че е на Джонатан Крийд. Той протегна телефона между тях.

— Спомена някакъв аватар — каза Франк. — Кажи ми какво е това.

— Бог в човешко тяло.

Старата жена слушаше напрегнато.

— Ти си моят аватар — заяви гласът.

— Това означава ли, че ти си Бог?

— Аз съм Господарят на играта.

Бейлинджър усети, че главата му започва да пулсира.

— *Ловци на време точка ком* — каза гласът.

— Какво?

— Разбра ли, че блекбърито има достъп до интернет? Използвай колелцето отстрани, за да избереш иконата с форма на земното кълбо. Натисни колелцето и ще имаш достъп до мрежата. Телефонът ти има високоскоростен достъп. Би трябвало да влезеш бързо в уебстраницата.

— Интернет? Уебстраница? За какво говориш? Какво ще видя там?

Не получи отговор — връзката се бе разпаднала. Франк натисна бутона с червеното телефонче, за да прекъсне връзката, на свой ред.

— Това не беше гласът на Джонатан — каза професор Греъм.

— Напротив. Трябва да е той. Всичко сочи към...

— Казах ви, че Джонатан има тънък и слаб глас. Този звучеше така, сякаш принадлежи на някой, който чете вечерните новини по телевизията.

Бейлинджър не можеше да повярва, че е сгрешил.

— Навярно е бил преправен. С помощта на усилватели и филтри гласът може да бъде променен до неузнаваемост.

Следвайки указанията, които му бяха дадени, той влезе в интернет. Отне му няколко вбесяващи минути, за да свикне да борави с контролните бутони. Докато блекбърито обработваше въведената информация, на екрана се появи иконка с формата на пясъчен часовник. Символът му напомни за пълния наполовина с кръв пясъчен часовник върху обложката на *Ловци на време*.

Сега тази обложка се появи на екрана. Изведнъж пясъчният й часовник се смени със серия неподвижни снимки, на които Аманда тичаше след някаква жена. Франк изпита чувството, че от напрежение вените му се издуха до пръсване. Никога не се бе взирали в нещо толкова напрегнато.

Аманда носеше син гащеризон и бейзболна шапка. Екипът на другата жена беше сив. Те бяха на открито, на заден план се виждаха планини. Устата на Аманда беше широко отворена, сякаш крещеше отчаяно.

Червена мъгла изпълни екрана. Бейлинджър примигна удивено, после осъзна, че снимката показва експлозия. Във въздуха бяха застинали късове от човешко тяло. Длан. Част от череп. Кръв. Гледката беше още по-странна, защото нямаше никакъв звук.

Студ прониза стомаха му. „Боже мой, това да не е снимка на разкъсаното от експлозия тяло на Аманда?“ Появи се нова снимка, на която Аманда гледаше невярващо експлозията. През тялото му премина вълна на облекчение, въпреки че ужасът, изписан на лицето й, обхвана и него самия.

„Какво наблюдавам?“ — запита се той.

Екранът потъмня. Минута по-късно на него се появи надпис: Достъпът до сайта е прекратен.

Пръстите на Франк бяха болезнено схванати от силата, с която стискаше мобилния телефон.

— Какво става? — попита професор Греъм. — Какво видяхте?

— Ада.

Блекбърито иззвъня.

Той натисна зеления бутон. Повече от всякога му се искаше да даде воля на яростта си. Вместо това, се насили да запази мълчание.

— Благодарение на технологията „Наблюдение на живо“ успя да видиш тези снимки, направени с уебкамера. Те бяха заснети преди няколко часа — каза гласът.

Бейлинджър почувства, че се задушава.

— Преди часове? В такъв случай няма как да съм сигурен, че Аманда още е жива.

— Жива е.

— Ами ако не казваш истината?

— Тогава играта ще е дефектна. Правилата са ненарушими. Едното от тях е, че аз никога не лъжа. Его ти и друго правило. То е много важно. Оттук нататък никаква полиция, разбра ли?

За момент Франк не можа да се насили да отговори.

— Да.

— Никакво ФБР, сили на реда, военни приятели, нищо от този род. В началото бе естествено да отидеш в полицията. Но сега вече не. Ние сме на друго ниво на играта. Сега ще разчиташ на себе си. Разбираш ли? Кажи го.

Гласът му излезе хриплив:

— Разбирам.

— Ти си моят аватар. Чрез теб аз участвам в играта. Ще викам за теб. Искам да спечелиш.

— Глупости.

— Напротив, така е. Искам да спасиш отвлечената девойка и да се бориш до последното ниво, където ще откриеш тайната.

— Гробницата на земните желания?

— И всичко, което тя представлява. Не преувеличавам, като казвам, че това е смисълът на живота. Ако спасиш девойката и откриеш Гробницата, ще си достоен да узнаеш тайната. Аз вече я знам, но искам да изживея откриването ѝ още веднъж. Чрез теб.

— Смятах, че играта е свършила. Мислех, че тя продължава четиридесет часа и е приключила днес в пет следобед.

— Не. За теб *Ловци на време* започна тази сутрин. Остават ти по-малко от тридесет и един часа.

Ловци на време. Изразът му навя смъртоносен хлад.

— Какво ще се случи, ако не спася Аманда и не откроя тайната в оставащото време?

Връзката прекъсна.

Като излязоха от кафенето, сградите закриваха залязващото слънце. Небето бе обагрено в оранжево, но Бродуей вече тънеше в мрак и колите караха със запалени фарове.

Бейлинджър мушна блекбърито в джоба на панталона си и започна да го потупва с ръка, пречейки на Господаря на играта да чуе какво пита професор Греъм.

— Как да открия долината, която споменахте? Къде е Авалон? Къде би трябвало да се намира Гробницата на земните желания? Споменахте Уайоминг и планината Уинд Ривър.

Старата жена изглеждаше изтощена.

— Авалон вече не съществува. Ако го наречем призракен град, пак ще е пресилено. Котънуд също вече не съществува. Дори и с помощта на Уайомингското историческо дружество ми отне месец да открия долината, която е посетил преподобният Оуен Пентикост.

— Къде е тя?

— Ландър е най-близката голяма община. Долината се намира на осемдесет километра северно от нея по протежение на източния край на планината.

Франк продължи да тупа с ръка по джоба на панталона, в който бе телефонът.

— Как да разбера, че съм намерил правилното място?

— В онзи край това е единствената долина с езеро. Във всеки магазин за туристически и ловни принадлежности в Ландър има карти на района. Няма да ви е трудно да я откриете.

— Вие ходихте ли там?

— Преди седем години. Прекарах целия юли в търсене на Гробницата. Понякога се чудя дали не е съществувала само в трескавия мозък на Доналд Райх. Джонатан също се опита да я намери.

— И?

— Сигурна съм, че щеше да ми каже, ако я беше открил.

„Може би“ — помисли си Бейлинджър. Той сложи нежно ръка на рамото ѝ.

— Благодаря ви.

Старата жена тъжно сви рамене.

Франк я целуна по бузата.

Тя май се изчерви, но бе трудно да се каже със сигурност.

— Никой не го е правил от дълго време — каза професор Греъм.

— Тогава гордея се, че се осмелих да го сторя. — Той махна на едно такси и даде на шофьора двадесет долара. — Погрижете се за моята приятелка.

Франк се загледа след таксито, докато то изчезна сред натоварения трафик на Бродуей. По улицата имаше множество магазини, наблъскани плътно един до друг. Той отиде до един банкомат, мушна картата си и изтегли максималната разрешена сума: петстотин долара.

Тръгна нагоре по улицата и стигна до магазин за телефони. Вътре пак взе да потупва джоба си, в който беше блекбърито, така че Господарят на играта да не може да чуе какво казва.

— Продавате ли телефони „Блекбъри“?

— Разбира се. — Продавачът бе вързал косата си на опашка и носеше обеща. — Ей там.

Бейлинджър взе един апарат, който приличаше на оставения за него от Господаря на играта.

— Добър избор — каза продавачът. — Последният модел. Струва триста долара, но даваме стодоларова отстъпка.

— Все ми е едно, стига да го активирате веднага.

— Никакъв проблем.

„Никакъв проблем? За кой свят важи това?“ — запита се Франк.

— Искам да се уверя, че може да работи с уебкам програмата, наречена *Наблюдение на живо*.

— Това е специален даунлоуд^[1]. Ще ви струва допълнителна такса. Трябва да я свалите на домашния си компютър, а после да я прехвърлите на блекбърито.

— Обаче аз ще пътувам до място, където няма да имам достъп до компютър — каза Франк. — Ще ви платя сто долара в брой, за да ми свалите тази програма още сега.

— Определено няма проблем. Защо непрекъснато потупвате джоба на панталона си?

— Нервен тик.

Десет минути по-късно продавачът връчи блекбърито на Бейлинджър.

— Всичко е качено. Скоро ще ви се наложи да заредите батерията. Ще се изтощи бързо, понеже е нова. Ето ви и зарядното устройство.

— Ето вашите сто долара. Хубаво е да срещнеш човек, който си разбира от работата. — Франк му даде чек за покупката и излезе. Едва тогава спря да потупва мобилния телефон в джоба си и го извади. — Хей, чуваш ли ме? Запиши си следния телефонен номер. — Издиктува номера на новото блекбъри.

После пусна блекбърито на Господаря на играта в едно кошче за боклук, като се опита да не вдишва миризмата на гранясали пържени картопки, която се разнасяше от него. Измъкна носната кърпичка с проследяващия чип, който бе извадил от ръката си. Видя един бездомник да бута по тротоара количка с разни торби и стари дрехи.

— Ето ти двадесет долара — каза му Бейлинджър. — Купи си нещо за ядене.

— Нямам нужда от твоето подаяние.

— Добре, но все пак ги вземи. Запази си ги за черни дни. — Мушна двадесетдоларовата банкнота в джобчето на ризата на бездомника, а заедно с нея — и миниатюрното проследяващо устройство. — Лека нощ.

— Да бе, сигурен съм, че са ми запазили апартамент в „Шери Нидърланд“^[2].

Франк махна на едно такси и се качи.

— Летище „Тетърбъро“!

— Не знам къде е — отвърна носещият чалма шофьор.

— И аз. Някъде в Ню Джърси е, ако това ще ви е от полза.

Шофьорът измърмори нещо под носа си.

— Ще ви платя двойно, ако ме закарате там бързо.

Шофьорът посегна към радиостанцията си.

[1] Прехвърляне на данни (от сървър към клиент в мрежата, от компютър към периферно устройство). — Б.пр. ↑

[2] Луксозен нийоркски хотел. — Б.пр. ↑

„Тетърбъро“ бе помощно летище, което облекчаваше натоварването на главните граждански летища в областта, като осигуряваше писти и хангари за фирмени и частни самолети. Това бе всичко, което Бейлинджър знаеше за него, но докато пропътува двадесетте километра от Манхатън дотам, използва блекбърито да влезе в интернет, за да научи повече.

Подозираше, че няма директни граждански полети от летищата „Кенеди“, „Ла Гуардия“ или „Нюарк“ до Ландър, Уайоминг. Уебсайтовете на няколко авиокомпании потвърдиха, че е прав. Трябваше да се прехвърли в Чикаго или Денвър, но за тези полети имаше места чак сутринта. Освен това Ландър не разполагаше с писта за пътнически самолети. Най-близкото летище за въздушни линии, като „Юнайтед“, се намираше в Ривъртън, на около половин час път от Ландър. Можеше да стигне в Ландър най-рано в ранния следобед или дори още по-късно. Твърде много загубено време. Повечето от оставащите му тридесет и един часа — пардон: вече тридесет — щяха да бъдат пропилены.

Имаше само една възможност. Таксито мина през контролно-пропускателния пункт и остави Бейлинджър на терминала на „Джет Авиейшън“ — една от най-големите компании за чартърни полети и поддръжка на реактивни самолети. Вече се бе стъмнило, когато даде на шофьора обещания бонус и тръгна под светлината на дъговите лампи към лъскавата пететажна сграда.

Бляскавият интериор напомняше първокласен салон в голямо летище.

Приятен на вид мъж, облечен в костюм, тръгна към него.

— Господин Бейлинджър?

Двамата се ръкуваха.

— Ерик Грей. Прехвърлих цената на полета на номера на кредитната карта, който ми продиктувахте по телефона. В момента пълнят с гориво самолета. За да избегнем някое недоразумение — цената е три хиляди долара на час.

— Както се договорихме. — Франк бе очаквал, че ще го разпитват защо му е нужен толкова спешно реактивен самолет и защо няма багаж, но едва сега осъзна, че хората, които могат да си позволят такъв лукс, не са свикнали да дават обяснения.

— Проверихме името ви в списъка с издирвани лица — каза Ерик с усмивка. — Сигурно ще ви е приятно да научите, че не сте считан за терорист и не фигурирате в списъка с издирваните от закона лица.

Бейлинджър успя да отвърне на усмивката му:

— Добре е да го знам.

Минаха през стъклените врати и се озоваха пред бетонна площадка, от двете страни на която се издигаха хангари. Ерик посочи надясно.

— Вашият самолет е ей там. „Лиър 60“. — Машината бе малка и лъскава. — Той е почти готов.

— Благодаря.

Блекбърито иззвъня. Беше звъняло няколко пъти преди това, докато Франк пътуваше с таксито към летището, но той не бе отговорил. Сега, застанал на осветената площадка, го извади от калъфа на колана си.

Ерик влезе в терминала, осигурявайки му уединение.

— Мога да ти отделя само минута, колкото ми отдели и ти да разгледам онзи уебсайт! — каза троснато по телефона.

— Успя да направиш невъзможното: да останеш на едно място и в същото време да продължиш да се движиш — отвърна гласът.

— Блекбърито, което се погрижи да получи, е в едно кошче за боклук. Проследяващото устройство, което сложи в ръката ми, се намира в джоба на един скитник, който върви по Бродуей.

— Но как ще ми бъдеш аватар, ако не мога да следя твоето придвижване? Искам да знам къде си.

— А аз искам да знам следното: Защо Аманда? Защо ние?

— Заради хотел „Парагон“.

— Не страдахме ли достатъчно? Реши да ни подложиш на още изпитания?

— Имах нужда от играчи, които да са на висотата на играта; от хора, доказали, че знаят как да оцеляват. Ти и Аманда притежавате

удивителна сила и възможности. Прототипът на *Ловци на време* не може да успее без вас.

— Прототипът? За бога, наистина ли си мислиш, че можеш да лицензираш това нещо?

— През 1976 година имаше една аркадна игра, наречена *Смъртоносна надпревара*. Играчите шофираха до обитавано от духове гробище. По пътя изникваха неподвижни фигури. Предполагаше се, че това са духове и целта на играта бе да се печелят точки, като блъскаш фигурите, при което на екрана се появяваше кръст. Една жена заварила сина си да играе на нея и била толкова ужасена, че започна кампания срещу насилието във видеоигрите. *60 минути* и други големи новинарски програми се присъединиха към протеста. Щатските правителства прокараха закон, който указваше каква трябва да бъде обстановката, в която се разиграват аркадните игри. И всичко това заради някакви си фигури, които се превръщаха в кръстове. И какъв бе резултатът? Видеоигрите станаха още по-популярни.

Появилата се през 1993 година игра *Смъртоносна битка* бе толкова кървава, че позволяваше на победителя да бръкне в гърлото на победения герой и да изтръгне скелета му. Конгресът разследва индустрията на видеоигрите и настоя да се обложат с данъци всички игри, като се опита да наложи и цензура. Не че това имаше някакво значение. От нецензурираната версия на *Смъртоносна битка* бяха продадени три пъти повече екземпляри, отколкото от цензурираната. Днешните екшън игри са още по-живописни. Играчите могат да крадат коли, да блъскат пешеходци, да застрелват полицаи и да бият проститутки. Американската армия поръча две бойни игри — едната за набиране на новобранци, а другата за обучение.

— Минутата ти изтече — каза Франк.

— Гледал ли си филма *Телевизионна мрежа*? През 1976 година зрителите си мислеха, че той е сатира с преувеличен сюжет. Питър Финч играе ролята на Хауърд Бийл — водещ на новините в телевизионна мрежа. Рейтингът му е много нисък. Отчаян, той заплашва, че ще се самоубие по време на емисията и внезапно всички искат да го гледат. Вместо да представя новините, Хауърд започва да проповядва. Рейтингът му се покачва. Междувременно отделът за развлекателни програми поема контрол над новинарския и манипулира

новините, за да бъдат те по-драматични. Телевизията е завладяна от разни вресльовци, които си крещят един на друг в токшоу програми.

— Добре, схванах мисълта ти. Току-що ми описа повечето новинарски емисии по кабелната телевизия.

— Дали мисля, че мога да лицензирам *Ловци на време*? Не днес или утре. Не следващата или по-следващата година. Но ти гарантирам, че един ден ще го направя. Защото линията, разделяща реалността от виртуалната реалност, става все по-размита, а нещата — все по-крайни.

Чу се бръмченето на самолет, който излиташе.

— Какъв е този шум? — попита гласът.

— Това съм аз и идвам да те пипна.

Бейлинджър прекъсна връзката.

Рязкото ускорение на лиъра по пистата предизвика у Франк усещането, че се намира в спортна кола. Шумът на двата реактивни двигателя беше приглушен. Той погледна през илюминатора от дясната си страна и видя светлините на Ню Джърси Медоулендс. По средата светлините се отразяваха във водите на река Хъдсън. Отвъд нея на хоризонта се открояваха ярко осветените небостъргачи на Манхатън. При други обстоятелства гледката щеше да го очарова, но сега само болезнено му напомни колко далече беше Аманда. Когато самолетът се насочи на запад, той включи зарядното на блекбърито в специалния контакт и се облегна на седалката. Почувства се малък и самотен.

Макар че не беше гладен, насили се да изяде сандвича с пуешко месо, който си бе купил от терминала. „Яж винаги когато можеш — напомни си той. — И се опитай да си починеш“.

Светлината в кабината беше приглушена. Изпита чувството, че е на път от цяла вечност. Признавайки пред себе си колко е изтощен, Бейлинджър събу обувките си и спусна седалката си назад. Погледна часовника си: 9,14. Бяха му казали, че полетът до Ландър е почти пет часа. Това означаваше, че ще пристигне към два часа и четиринадесет минути нюйоркско време или в дванадесет и четиринадесет по уайомингско.

Мисълта за времето му напомни за текста на гърба на обложката на играта. Времето е истинският ловец. Ако играта бе започнала в десет часа сутринта, както бе казал Господарят на играта... „Името му е Джонатан Крийд! — напомни си Франк. — Използвай проклетото му име“. Обаче не можа да се въздържи да не го нарича Господаря на играта... Тогава бяха изминали повече от единадесет часа. Оставаха двадесет и девет. Краят на играта щеше да настъпи в два часа сутринта на по-следващия ден.

„Не“ — поправи се Бейлинджър, внезапно осъзнал чудовищната симетрия на истинския краен срок. Той го пресмяташе по нюйоркското време. Ала в Уайоминг — при часова разлика от два часа — краят на играта щеше да настъпи утре в полунощ.

Франк затвори очи, нуждаеше се от сън. Ала не можа да прогони от съзнанието си картината, която бе видял на екрана на блекбърито: жената в сив гащеризон, експлозията, червената мъгла, летящите парчета от тяло, ужасеното изражение на Аманда.

„Скоро ще бъда там — помисли си той, мъчейки се да й внуши мислите си. — Не се предавай! Продължавай да се бориш! Ще стигна там. Ще ти помогна“.

Потръпвайки от студ, Бейлинджър скръсти ръце пред гърдите си. Неспособен да направи каквото и да било в дадения момент, освен да чака, той не можеше да овладее треперенето си.

СЕДМО НИВО
ШУТЪР ОТ ПЪРВО ЛИЦЕ

Вятърът стихна. Аманда вече не усещаше напора му, способен да отнесе вратата. В нощния мрак дъждът продължаваше да вали, но сега падаше отвесно, като барабанеше по дъските над тях. Тя поотпусна хватката си, но веднага се напрегна, когато Вив прошепна:

— Имаш магистърска степен по английски? От Колумбийския университет? Чувала съм, че е ужасно луксозно учебно заведение.

Аманда се зачуди дали Вивиан се опитваше да води светски разговор, за да се разсее и да не мисли за случилото се с Дерик, или с казаното целеше конфронтация. Спомни си ядосания поглед, който ѝ бе хвърлила, когато Господарят на играта спомена за образованието ѝ.

— Исках да се запиша в колеж, но не можех да си платя таксата — добави Вив.

Аманда се притесни, че може да започне нова битка. Така ли спътницата ѝ щеше да се справи със скръбта си — като се нахвърли върху всеки, което ѝ е подръка?

— По дяволите, не знам защо ти се ядосвам! — Неочакваният коментар на Вивиан поуспокои Аманда. — Вероятно щях да се проваля. Единственото, което наистина исках, бе да се катеря из планините с Дерик.

Една дъждовна капка се процеди през покрива.

— Студено е — каза Вив и с уморено движение отвори едно шише с вода. — Изхабихме много енергия. Гледай да пийнеш и ти.

Аманда вдигна до устата си единствената бутилка, с която разполагаше, и бавно започна да пие, като се наслаждаваше на всяка глътка.

— Край. Свърши.

— Махни капачката и остави шишето отвън. Сигурно ще се понапълни от дъжда. През това време ще пием от втората ми бутилка. Ако ще се измъкваме от тази гадост, трябва да си помагаме една на друга.

Казаното окуражи Аманда, докато не се сети за Рей. После мисълта ѝ се насочи към нещо друго, въпреки че се страхуваше да

повдигне темата.

— Има и още един източник на вода.

— Къде?

— Трудно ми е да говоря за това.

— Кажи ми.

— Дерик имаше две шишета с вода.

— О! — възкликна Вивиан.

— Той почти изпи едното, но в джоба на гащеризона му остана другото пълно шише.

Вив не отговори.

— Имаме нужда от него — каза Аманда.

— Да — отвърна дрезгаво спътницата й. — Нуждаем се от него. — От гърлото й се изтръгна задавен стон. — Както и от ризата под гащеризона му. И от чорапите. И от връзките на обувките му. От всичко, което можем да използваме. Ако се разрази друга буря... — Тя изхлипа сподадено.

— Най-злочестата видеоигра на всички времена е първата домашна версия на *Извънземното* — каза без предупреждение Господарят на играта.

— Млъкни! — извика Аманда.

— Симпатичното малко извънземно пада в една яма. Идеята беше да се използват контролните клавиши, за да може то да се изкатери навън. Но каквото и да правеха играчите, не можеха да го извадят от проклетата яма. Много скоро геймърите изпитаха чувството, че самите те са попаднали в нея. Милиони екземпляри бяха върнати или останаха по рафтовете на магазините. На първата домашна версия на *Пак Ман* също не й провървя кой знае колко. Тя бе толкова слаба, че дванадесет милиона екземпляра от нея бяха върнати в склада. Производителят беше разочарован до такава степен, че изкопа огромна яма в пустинята на Ню Мексико. Каква ирония, като се вземе предвид, че проблемите на *Извънземното* бяха свързани именно с яма. Компанията изхвърли там всички тези игри, смачка ги с валяк и изля отгоре бетонна плоча. Не ви ли напомня това на времева капсула? Един ден в бъдещето, може би след някоя ядрена война или след катастрофална промяна на климата, тази плоча ще бъде разкрита, някой ще намери милионите видеоигри и ще се чуди какво толкова важно има в тях, та са били запазени за поколенията. *Пак Ман*.

Замисляла ли си се някога над факта, че играта винаги свършва със смъртта на Пак Ман? Усмивнатият тип е изяден. Всъщност много игри завършват със смърт. Обаче играчите продължават да опитват отново и отново, мъчейки се да отложат неизбежното. Бутонът „Съхрани“ осигурява форма на безсмъртие. В играта геймърите напредват, преодолявайки препятствията, докато не се изправят пред необходимостта да вземат опасно решение. Тогава съхраняват постигнатото дотам. После продължават да играят. Ако техният аватар умре, те се връщат до съхранената позиция и опитват с друго решение, после с трето. Или пък плащат за измамни кодове, които им позволяват да избегнат заплахите и да получат нов живот в играта. И в двата случая аватарът може постоянно да се преражда. Играчите постигат това, което не могат да имат в живота — безсмъртие.

— И ти, копеле, си мислиш, че можеш да натиснеш бутона „Съхрани“ или да използваш измамен код, за да върнеш живота на съпруга ми? — изкрещя Вив.

— Или този на Бетани! — извика Аманда. — Мислиш, че можеш да я върнеш обратно?

— Никога не съм допускал измамни кодове в моите игри. „На север от северозапад“ — отвърна невъзмутимо гласът.

— Какво? — Внезапната смяна на темата зашемети Аманда.

— Когато преди време говорехте за планината Ръшмор, смятах да ви кажа за Залата на записите.

Аманда внезапно осъзна, че главата ѝ се е завъртяла не само защото Господарят на играта продължаваше да сменя темите. Дишането ѝ бе затруднено. Въздухът в малката дупка беше наситен с въглероден диоксид.

— Строежът на паметника на планината Ръшмор започнал през 1930 година, по време на Голямата депресия — обясни гласът. — Издяланите лица на четиримата президенти трябвало да символизират непоклатимостта на Съединените щати във време, когато страната и светът сякаш се разпадали.

Аманда забеляза, че и Вивиан диша тежко.

— Имаме нужда от свеж въздух.

Те избутаха вратата навън. Аманда вдиша дълбоко студения сладък въздух. После дъждът заваля вътре и те побързаха да покрият отвора.

— Някои от организаторите на изграждането на паметника толкова се страхували за оцеляването на нацията, че проектирали камера, наречена Залата на записите. Планът бил тя да се построи под паметника и в нея да се оставят на съхранение Декларацията за независимост и други важни за Америка документи. Ако размириците унищожали нацията, тези богатства щели да бъдат запазени.

Аманда наведе глава. Страхът, студът и умората бяха изцедили силите ѝ. Не можеше да държи очите си отворени.

— Но когато икономиката се подобрила и социалните вълнения се уталожили, проектът бил изоставен.

Клюмайки, Аманда почти не забеляза, че единичните водни капки престанаха да се процеждат през покрива. Трополенето на дъжда отслабна.

— Накрая, през 1998 година, група историци запечатали документи, предназначени за планината Ръшмор, в малката част от Залата на записите, която била завършена половин век по-рано.

Шумът от дъжда замлъкна напълно.

— Още една времева капсула — прошепна Господарят на играта.

Летище „Хънт Фийлд“, Ландър, Уайоминг, десет минути след полунощ.

Когато лиърът се приземи, Бейлинджър погледна през прозореца към светлините на пистата, която блестеше от скорошния дъжд. Той изгаряше от нетърпение отново да премине към действие. Преди да напусне летище „Тетърбъро“, бе провел няколко телефонни разговора и сега очакваше обещаните резултати.

Самолетът забави ход и двигателите му спряха да бръмчат. След като отвориха вратата, Франк слезе, видя един осветен прозорец и закрачи през локвите към сградата.

Като влезе вътре, откри мустакат мъж с каубойска шапка да седи зад тезгяха и да гледа филм за Втората световна война на малък телевизор.

— Вие ли сте Франк Бейлинджър? — попита мъжът.

— Да, аз съм.

— Наетата от вас кола чака отвън. Човекът, който я докара от града, каза да ви напомня, че цената на услугата след работно време е по-висока.

— Такава беше уговорката ни.

— Подпишете тези документи. Покажете ми кредитната си карта и шофьорската си книжка.

Бейлинджър излезе през централния вход на сградата и намери тъмен, покрит с капчици вода джип „Чероки“. Както му бяха обещали, на предната пасажерска седалка го очакваха карти. Той ги разгледа внимателно на светлината на плафониерата.

— Може ли да ни закарате до града? — попита го единият от пилотите.

— На път ми е.

— Кой би си помислил, че такова малко летище ще е толкова оживено по това време на нощта! — рече другият пилот.

Франк почти не обърна внимание на забележката. Обаче някакво предчувствие го накара да попита:

— Какво имате предвид?

— Мъжът вътре ни каза, че пет минути преди нас е долетял един „Гълфстрийм“. Странно нещо, полетът също е бил от „Тетърбъро“.

— Какво? — Бейлинджър пусна картите на седалката и влезе обратно в сградата.

— Някой да е долетял с „Гълфстрийм“ от „Тетърбъро“? — обърна се той към мъжа с каубойската шапка.

— Да. Преди пет минути. Беше жена. Току-що замина с една кола.

— Как изглеждаше?

— Не обърнах внимание.

— Към четиридесетгодишна? С хваната на кок коса?

— Сега, като ме подсетихте, май изглеждаше точно така.

Бейлинджър остави пилотите пред мотел „Уинд Ривър“ на главната улица в Ландър и продължи пътя си. Гумите на джипа тихо съскаха по мокрия паваж, докато оглеждаше разпръснатите ниски сгради. Той спря на паркинга на един бар, провери картата за разположението на местните магазини и подкара към магазин за спортни стоки. Когато спря пред него, минаваше полунощ. Витрините бяха тъмни, беше затворено. Но поне знаеше къде е и можеше да намери мястото бързо на следващата сутрин. Отиде до едно крайпътно заведение, купи си чаша силно кафе в пластмасова чашка, върна се в джипа, засече километража и се насочи на север по магистрала 287. Мина край табела с надпис „Внимание, пресичащи лосове!“ От лявата му страна тъмните сенки на планините бяха увенчани със сняг. От време на време срещу него блясваха фарове. Повечето принадлежаха на камиони или на спортни автомобили, а едните — на полицейска кола.

„Осемдесет километра“ — бе казала професор Греъм. Когато километражът показва, че е изминал четиридесет, Франк взе да се оглежда за пътища, които да се отклоняват от магистралата към планините. Намали и разгледа първия от тях. Беше черен път, преграден с порта. Под светлината на фаровете се видя, че по калната земя няма следи от гуми. Следващият страничен път нямаше порта, но и там не откри следи. Така измина разстоянието до деветдесет и шестия километър. От останалите четири пътя само на два си личаха следи от автомобилни гуми. Той провери на картата. Нито един от тях не бе отбелязан на нея. Тя не беше топографска и Бейлинджър не можеше да каже дали някой от двата отиваше към планинската долина. Обаче пътят, който се отклоняваше от магистралата на деветдесет и третия километър, минаваше край осветена сграда, докато зад този на седемдесет и седмия се виждаха само тъмни планини.

Беше станало два часът без две минути. Когато се върна в Ландър, часовникът на колата показваше 2,48. Изтощен, Бейлинджър се регистрира в един мотел, легна върху завивките и дори успя да

поспи малко. Служителят от рецепцията на мотела го събуди по телефона в осем, както му бе заръчал. Франк взе душ, избърсна се и си изми зъбите, като използва самобърсначката и четката, които бе купил от крайпътното заведение при пристигането си. Смяташе да не губи време с външния си вид, но си спомни един стар филм — „Играчът на билиард“, в който Пол Нюман играе епична партия билиард с Джаки Глийсън. Героят на Нюман не се избърсва и изглежда още по-рошав, докато Глийсън си измива ръцете и лицето, изчетква сакото си, слага свежо цвете в бутониерата си. И спечелва играта.

Франк отиде с джипа до „Макдоналдс“ и си купи портокалов сок, кафе, пържени картопки и два мъфина^[1] с яйца. Изяде ги в колата, докато чакаше да отворят спортния магазин в девет часа, както пишеше на табелата му.

В магазина се продаваха огнестрелни оръжия. Той тръгна наляво покрай един щанд и спря пред рафт с полуавтоматични пушки.

— Нещо специално ли търсите? — Продавачът беше мускулист мъж, облечен в джинси и дънкова риза, а катарамата на колана му бе с формата на седло.

— Имате ли „Бушмастър“? — Бейлинджър имаше предвид цивилния еквивалент на М-16, който бе използвал в Ирак.

— Току-що продадох последния.

— Може ли да видя този „Рюгер Мини-14“?

— Ловната пушка ли? Разбира се.

Продавачът я свали от една стойка с пушки. Извади пълнителя и дръпна затвора, за да покаже на Франк, че няма патрон в цевта.

Бейлинджър провери оръжието. Както подсказваше името му, то беше вариант с къса цев на бойната пушка М-14, предшественика на М-16. Но за разлика от грубия, ясно изразен военен облик на повечето щурмови пушки, синкавата стомана и дървеният приклад на „Мини-14“ му придаваха вид на стандартно ловно оръжие. И наистина, неговият относително безобиден външен вид беше причината той да не попадне под ударите на закона, действащ в периода 1994–2004 година, според който в Съединените щати бе забранена продажбата на полуавтоматични щурмови оръжия, въпреки че „Мини-14“ стреляше със същите патрони, калибър 223, и имаше същата огнева мощ като цивилната версия на М-16. Когато работеше

към силите на реда, Франк познаваше полицаи, които носеха „Мини-14“ в колите си заради компактността на модела.

— Добра е за лов на вредители — каза продавачът.

— Имате ли 55-грамови патрони „Балистик Силвъртип“ за „Уинчестър“?

— Далекобойни и точни. Добро бризантно действие, разбирате от амуниции. Колко кутии?

Бейлинджър знаеше, че в кутиите има по двадесет патрона.

— Десет.

— Трябва да имате много вредители.

— Нова пушка. Трябва да се поупражнявам с нея. Нека по-добре да са петнадесет.

— Пушката върви в комплект с този пълнител с пет патрона — каза извинително продавачът.

— Имате ли пълнители с двадесет патрона?

— Два.

— Ще ги взема. А да имате лазерни мерници?

— „Бутнел Холосайт“.

Франк знаеше, че захранваният с батерии мерник използва холографска технология, за да проектира червена точка върху мишената. Обаче това не ставаше под формата на лазерен лъч, който би издал позицията на стрелящия. Точката се виждаше единствено от позицията на стрелеца. Да вземеш мишената на мушка бе удивително лесно, а и така се гарантираше точността на изстрела.

— Ще го монтирате ли? Добре. Ще взема този нож „Емерсон CQC-7“. Ремък за пушката. Раница. Светлокафяви туристически обувки и дрехи. Походна аптечка. Манерка. Дъждобран. Ръкавици. Вълнени чорапи. Фенерче. Светлокафява шапка с широка периферия. Слънчеви очила. Слънцезащитен крем. Кутия с енергийни десерти и бинокъл за дневно и нощно виждане.

— Хубаво е да имаш клиент, който знае какво иска.

Бейлинджър му подаде кредитната си карта.

— Подпишете се тук за амунициите — каза продавачът.

Припомняйки рейнджърското си обучение, Франк добави:

Нужни ми са компас и топографска карта на източния дял на Уинд Ривър.

— Кой сектор?

Бейлинджър отиде до картата, закачена на стената, и му показа.

Той сложи покупките си отзад в джипа, после отиде до крайпътното заведение на шосе 287, където напълни манерката и купи стек с минерална вода заедно с пакет хартиени кърпички. Те бяха заместител на нещо, което бе забравил да поръча в магазина за спортни стоки и което бе жизненоважно като водата. Освен това купи ролка лейкопласт от един рафт, до който продаваха маркучи за радиатор.

Когато се върна в джипа, Франк разгледа топографската карта. Не беше трудно да открие долината. Както му бе казала професор Греъм, тя беше единствената долина с езеро в областта. Повечето от пътищата, които бе проверил предишната нощ, също фигурираха на картата. Но не и този, по който бе видял следите от автомобилни гуми, макар че Бейлинджър вярваше, че именно той води до долината, както и че Карън Бейли е била в превозното средство, оставило следите. Бейли навярно отиваше да се срещне с брат си. Ала ако Бейлинджър тръгнеше по този път, Господарят на играта... „Защо не искам да го наричам Джонатан Крийд?“... вероятно щеше да го забележи. Вероятно. Порази го фактът колко намясто звучеше тази дума. Във виртуалния свят на Господаря на играта всичко беше вероятно. Докато изучаваше картата, забеляза, че малко по-на север има друг път, който също отиваше към долината, но свършваше в полите на планината.

Потегли.

За пръв път, откакто бе долетял от „Тетърбъро“, активира блекбърито. Почти веднага то иззвъня. Бейлинджър натисна зеления бутон.

— Показа ми недостатък в играта — каза дълбокият глас. — Тъй като изпробвам прототипа, предполагам, че трябва да ти бъда благодарен.

На Франк отново му се прииска да изкрещи яростно, но успя да устои на изкушението. Прикри емоциите си и не отговори нищо.

— Не можеш да бъдеш моят аватар, ако не мога през цялото време да следя как напредваш — продължи Господарят на играта.

— Ако се идентифицираш с мен, ще трябва да ми върнеш Аманда.

— Кажи ми къде си. Може би вървиш в грешна посока.

— Съмнявам се. Мисли позитивно. Играта просто стигна до ново ниво.

— Как?

— Сега ти си играч, а не наблюдател. Опитай се да предвидиш моите действия.

— Гледал ли си *Сървайвър*?

— Единственото, което гледам, е *History tv*.

— Привлекателни хора от различен произход са събрани заедно на някое негостоприемно място, например в джунглата.

Франк гледаше напред, изгарящ от нетърпение да зърне страничния път.

— Телевизионното предаване се опитва да създаде илюзията, че групата е изоставена на пуст остров и е принудена да оцелее с всички възможни средства — продължи Господарят на играта. — Ала всеки наблюдателен зрител вижда отвъд илюзията, като осъзнава, че камерите — повечето от които ръчни — трябва да бъдат контролирани от оператори, че скритите микрофони са свързани с аудиотехници и че зад кадър има екип и продуценти, които не са в опасност, въпреки че състезателите уж се борят за оцеляването си.

Мина полицейска кола. За момент Франк се изкуши да я спре и да поиска помощ, но си спомни снимката на екрана на блекбърито, която показваше жена, експлодираща в червена мъгла. Дори и полицаите да нахлуеха по някакъв начин в долината, без да издадат присъствието си, беше невъзможно те да бъдат организирани до полунощ, а Бейлинджър бе убеден, че ако не спаси Аманда дотогава, тя ще умре.

— Какво би станало, ако в шоу като *Сървайвър* се случи фатален инцидент? — попита гласът. — Ами ако независимо от всички предпазни мерки, някой падне например във водопад и умре? Дали продуцентите ще изключат инцидента от предаването? Дали ще си кажат: „Това е трагедия и ние не можем да ви я покажем“? Или ще си рекат: „Трябва да го покажем, за да отдадем дължимото на смелия участник, който рискува живота си за предаването“. Включването би доказало, че шоуто наистина е опасно. След това зрителите ще осъзнаят, че смъртните инциденти може да се случат по всяко време. Тогава хората няма да пропуснат нито един епизод.

Франк подмина пътя към долината — този, на който предишната нощ бе видял следи от гуми в калта.

— При създадения прецедент — каза гласът — други програми ще включат подобни състезания с повишен риск. Не е трудно да си представиш неизбежното развитие и предполагаемата примамка: „Гледайте тазвечерния епизод. Някой трябва да умре“.

— Както каза по-рано, нещата винаги стават по-екстремни — отвърна Бейлинджър с едва прикрито отвращение.

Отпред се показва страничният път.

— Да, но това е само телевизионно шоу, докато *Ловци на време* е кръстоска между игра на Господ и шутър от първо лице. Над играчите стои Господарят на играта, който може да говори на състезателите, да им дава или да не им дава указания и да наблюдава уроците от живота, които играчите научават.

— Игра на Господ! — повтори язвително Франк. — Но що за бог е този, който не позволява на участниците да спечелят?

— Кой е казвал, че не могат да спечелят? Всяка по-висша игра се нуждае от подобаваща цел. За да оцелеят, единственото, което трябва да направят участниците, е да намерят Гробницата на земните желания.

[1] Малки кръгли тестени изделия, солени или сладки на вкус. — Б.пр. ↑

Аманда вдигна глава от дъските, на които лежеше. През пролуките на вратата проникваше светлина. Двете с Вив се бяха сгушили една до друга в опит да се топят взаимно. Изтощена, въпреки че беше поспала, тя се помъчи да повдигне натежалите си клепачи. Като се взря през пролуката от дясната страна на вратата, младата жена се намръщи. Отвън всичко беше бяло.

Аманда бутна вратата. Когато тя падна, блясъкът на ясното небе я накара да присвие очи.

Вив вдигна глава и примигна. Лицето ѝ беше бледо и изпито от скръбта. Необходими ѝ бяха няколко минути, докато проумее това, което виждаше.

— Валяло е сняг — каза смутено Аманда. — През юни.

Вивиан се поколеба, мъчейки се да се приспособи към обзелия я отново ужас от убийството на Дерик.

— В Роки Маунтинс — каза тя сковано — съм виждала да вали сняг през юли. Колко е часът? — Беше ѝ трудно да фокусира поглед върху часовника си. — Въглеродният диоксид сигурно ни е упоил. Почти девет е.

Страхът надделя над скръбта ѝ. Уплашени от мисълта колко време са загубили, Вив и Аманда побързаха да махнат връзките от вратата и да ги нанижат на обувките си.

Аманда вдигна празното шише, което бе оставила отвън. На гърлото му имаше гугла от сняг, а вътре се бе събрала малко вода.

— Напъхай снега в него — каза Вив. В гласа ѝ се долови друга емоция — гняв, както и увереността, че знае как да оцелее в пустошта. — Засега той няма да ни навреди. Снежните бълхи още не са се появили.

Аманда усети как кожата ѝ настръхна.

— Снежни бълхи?

— Те се излюпват през пролетта и изглеждат като мръсотия върху снега. Все още не виждам нито една.

Снегът беше дълбок само един инч. Аманда го разгледа внимателно, за да се увери, че няма черни петънца. После загреба малко в шепата си и го поднесе към устата си.

— Недей! — предупреди я Вив. — Топлината, която тялото използва, за да разтопи снега в устата, изсмуква енергията ти.

На Аманда ѝ се стори странно, че жаждата ѝ бе по-голяма от глада. Може би плодовият сок и крушите, които бе изяла предния ден, се бяха оказали по-полезни, отколкото бе очаквала. „Или храносмилателната ми система е спряла да функционира — помисли си тя. — Задействал се е някакъв предпазен механизъм“. Почувства се замаяна.

Двете вдишаха дълбоко студения утринен въздух... и нещо друго.

— Дим! — възкликна Вив.

Обърнаха се надясно. На около петдесет метра от тях Рей бе успял да запали огън наскоро улицата. Пламъците прасяха и се издигаше дим. Той гледаше към тях, като отваряше и затваряше капачето на запалката си.

— Виждам, че кучетата не са те докопали — каза ядосано Вив в микрофона на слушалките си.

Рей посочи към хоризонтална вдлъбнатина под купчина дъски. Отстрани изглеждаше като ковчег. Пред нея лежеше врата.

— Съжалявам, че те разочаровам.

Вив покри с ръка микрофона си, за да не може той да чуе какво ще каже. Със загрижено лице се обърна към Аманда:

— Не съм почувствала нужда да уринирам. Не поемаме достатъчно вода, за да функционират бъбреците ни. — Тя изпи половината от останалата ѝ вода и подаде шишето на Аманда. Мотивът ѝ беше съвсем ясен — не можеха да си отмъстят, ако не оцелееха. — Изпий я. Аз ще пробвам да се изпишкам.

— Вземи, ще имаш нужда от това. — Аманда измъкна от джоба на гащеризона си тоалетна хартия и откъсна половината.

Вив докосна хартията, сякаш беше нещо, което никога не е виждала и не може да си представи защо спътницата ѝ би го споделила с нея. Двете се отправиха по скриптящия под краката им сняг в обратна на Рей посока, после се разделиха, като всяка намери някаква руина, зад която да приклекне.

Докато откопчаваше ципа си, Аманда каза в микрофона на слушалките си:

— Господарю на играта, вместо да ни наблюдаваш, по-добре ще е да гледаш някой порнофилм.

— Сексът никога не ме е интересувал — отговори гласът. — Не ви гледам.

— Добре.

— Дори и Рей не ви гледа.

Младата жена надзърна над един камък и видя, че Рей наистина се е извърнал настрана и гледа към мястото, където координатите на *GPS* устройството го бяха отвели предния ден. По профила му си личеше, че е намръщен.

Тя се напрегна и урината закапа — оранжева и миришеца силно на амоняк. „Това не е добре“ — помисли си Аманда. Като се избърса, скри хартията под няколко дъски и се върна при Вив.

— Трябва да вземем шишето с вода от Дерик.

Пребледняла, Вив кимна утвърдително.

— Ти го направи. Аз не мога.

Аманда тръгна нагоре по улицата. Слънцето взе да напича и сега краката ѝ шляпах в размекнатия сняг. Приближавайки мястото, където лежеше трупът на Дерик, тя вече виждаше очертанията му в кишата.

— Спри! — каза Рей.

Младата жена си помисли, че той иска да стои настрана от него, но пет пари не даваше за желанията му. Нуждаеше се от водата, затова продължи да върви.

— Недей! — изкрещя Рей.

Аманда спря не заради него, а защото трупът на Дерик изглеждаше различно от последния път, когато го бе видяла. Той имаше странна форма. Топящият се сняг не можеше да го скрие. Ако стомахът ѝ не беше празен, сигурно щеше да повърне.

Като чу стъпките на Вив зад гърба си, тя се обърна, мъчейки се да скрие гледката от нея.

— Върни се!

— Какво става?

— Не гледай!

Но Вив погледна и очите ѝ се ококориха.

Трупът на Дерик — не само размазаното му лице, а и цялото тяло — беше неузнаваем. Червата му бяха разкъсани. Ръцете и краката му бяха оглозгани до кокал. Дланите му липсваха.

„Кучетата!“ внезапно осъзна Аманда. Миналата нощ, когато ги бяха чули да се бият, тя си помисли, че са нападнали Рей. Сега разбра, че са си оспорвали трупа на Дерик.

— Хей, къде отива тя? — попита Рей.

Аманда се обърна. Вивиан се отдалечаваше от тях.

— Вив?

Тя се олюля. Погледът ѝ бе прикован върху прохода през планината в края на долината.

Аманда се втурна след нея.

— Твърде много — прошепна Вив.

— Спри! — Аманда се изравни с нея.

— Достатъчно — промърмори спътницата ѝ, гледайки към изхода на долината. — Вече не издържам тук.

— Спомни си какво се случи с Бетани — обади се гласът в слушалките на Аманда.

Как би могла да забрави? Тътенът на експлозията, разстилащата се червена мъгла и летящите парчета плът се бяха врязали в паметта ѝ.

— Никой не може да напусне играта! — предупреди гласът.

Аманда обгърна с ръка раменете на Вив.

— Трябва да спреш.

— Вече не. — Вивиан стигна до края на града и закричи упорито през потъналата в киша трева.

— Дръпни се от нея, Аманда! — рече Господарят на играта.

— Вив, обърни се. Връщаме се.

— Не мога.

— Последен избор — обади се предупредително гласът.

— Вив, послушай го. Върни се.

Две ръце сграбчиха жената и я задърпаха към града. Те принадлежах на Рей, който я стискаше здраво и я буташе нагоре по улицата.

— Пусни ме!

— Накарай ме. — Той продължи да я дърпа по улицата. — Опитай се да ме удариш. Хайде. Напълно безполезно е. Не можеш да ме нараниш.

Вив рязко изви ръката си и я освободи, после се извъртя и го удари с юмрук по рамото.

— Само това ли можеш? — попита подигравателно Рей.

Тя замахна към брадата му.

Той избегна удара ѝ, като се отдръпна назад.

Вив заблъска гърдите му. Рей продължи да навлиза навътре в града. Тя пак му нанесе удар с юмрук, уцелвайки устата, после нос му. Шурна кръв. При всеки удар той отстъпваше назад. Двамата стигнаха до средата на града и наближиха подслона, където Аманда и Вив бяха прекарали нощта. При следващото замахване на Вив Рей сграбчи ръката ѝ. Когато тя посегна с другата си ръка, той улови и нея. Вив се загърчи в опит да се освободи. После силите взеха да я напускат и тя падна на колене. Тялото ѝ се разтресе. Риданията ѝ сякаш извираха от дъното на душата ѝ.

— Съжалявам — каза Рей.

Аманда вдигна Вивиан на крака.

— Ела. Имаш нужда да си полегнеш. — Тя ѝ помогна да стигне до подслона и да влезе в него. Снегът, който беше натъпкала в шишето, се бе стопил. — Вземи. Пийни си вода.

Когато спътницата ѝ не отговори, Аманда наклони шишето към устата ѝ. Водата се стичаше по брадичката на Вив, но за облекчение на младата жена, тя все пак погълна по-голямата част от течността.

„Трябва да напълним шишетата, преди снегът напълно да се е разтопил“ — помисли си Аманда. Тя взе по една бутилка във всяка ръка и ги подложи под дъските, от които се стичаха тънки струйки вода. Рей внезапно се озова до нея и се зае да прави същото.

Аманда бе разтревожена от промяната на поведението му. Дали изпитваше угризения? Дали се опитваше да изкупи вината си заради убийството на Дерик? Обаче някак си чувството за вина не отговаряше на природата на Рей. Единственото разумно обяснение за нея бе, че характерът му на водач го подтикваше да предизвиква всеки друг мъж, когото срещне, но когато единствените му спътници бяха жени, имаше нужда да ги накара да го харесват. „Ако съм права, мога да използвам това“ — каза си тя.

С помощта на Рей напълни седем шишета и дори гумените ръкавици.

— Трябва да говоря с теб — каза Аманда. Докато Вив лежеше, гледайки към покрива на подслона, те заобиколиха трупа на Дерик и се отправиха към огъня. — Не зная как ще го направим, но... — Беше й трудно да го каже. — Длъжни сме да го погребем. Ако онези кучета се върнат...

— Намерих подходящо място за това. — Рей избърса кръвта от устата си и посочи района извън града, където бе ходил предишния ден.

— Какво има там?

— Използвай *GPS* приемника си и разбери. Може би не е правилното място. Провери дали не съм направил грешка.

— Знаеш за тези устройства повече от мен.

— Все пак провери.

Тя извади приемника от гащеризона си, включи го и намери координатите, които бяха написани върху шишетата с вода. Червената стрелка сочеше към района отвъд града.

— Струва ми се, че указва същото място като твоя — рече Аманда.

Двамата с Рей отидоха до съседна улица и минаха покрай още руини. Като наближиха района, младата жена видя предмети, които руините бяха скривали.

— Приличат на...

— Надгробни плочи — допълни Рей.

На петдесетина метра от града лежеше съборената дървена ограда на гробище. Бурени и пелинови храсти бяха избуяли между дървените кръстове — сиви и напукани, а някои — счупени.

Върху изгнилото дърво бяха издълбани имена и дати. Аманда тръгна от гроб на гроб, мъчейки се да разчете думите.

— Има повече жени и деца, отколкото мъже.

— Защото тогава много жени са умирали при раждане — поясни Рей. — А доста деца са умирали от болести, които сега лесно лекуваме.

Тя чу тропот и се обърна. В града Вив издърпваше дъски от руините и ги трупаше върху останките на Дерик.

— И тя се е сетила — каза Рей.

— Точно затова ни е избрало това копеле — уточни Аманда. — Вчера, когато намери това място, нещо те притесни. Какво беше?

— Тази редица кръстове.

Тя прочете надписа върху първия от тях.

— Питър Бетюн. Починал на 20 юни 1899 г. — Продължи нататък. — Маргарет Лоугън, 21 юни 1899 г. Едуард Бейкър, 30 юни 1899 г. Всички са починали през юни.

— Дженифър Море, 9 юли 1899 г. — добави Рей. — Арнолд Райън, 12 юли 1899 г. Има седемнадесет в тази редица. Всички са умрели между юни и октомври 1899 година.

— Седемнадесет? Мили боже! — възкликна младата жена.

— След това земята трябва да е замръзнала. Може би е имало и повече умрели през онази година, но хората не са могли да изкопаят гробове в твърдата земя.

— В такова малко селище толкова много починали за твърде кратко време. Общността сигурно е изпаднала в шок.

— Наистина е било така — каза гласът в слушалките на Аманда.

Тя се напрегна.

— Рей позна — продължи Господарят на играта. — Имало е още починали преди края на годината. Осем души. В онези времена, когато хората умирали, след като земята замръзнала, те били поставяни в ковчези и складирани в нечий хамбар. През пролетта на 1900 година, когато дошъл спасителен отряд от град Котънвил, който се намирал на сто и петдесет километра оттук, открил ковчезите и труповете в тях. Обаче освен тях, нямало жив човек. През зимата, може би в навечерието на Нова година, жителите на Авалон изчезнали.

— Изчезнали? — повтори въпросително Рей.

— По-късно били организирани още няколко спасителни отряди, но и те не научили нищо. Жителите на градчето сякаш се изпарили от лицето на земята. Отрядите не открили и Гробницата на земните желания. Някои религиозни екстремисти твърдели, че в навечерието на новия век хората от Авалон са били отнесени в рая.

— Но това е налудничаво — възрази Аманда.

— Не и в контекста на обстоятелствата. Съсредоточете се върху множеството хора, започнали да измират през юни. Питър Бетюн бил убит от мълния, която го ударила, докато тичал от фургона към магазина си. Жителите на града били потресени. Ала след дългата суша дъждът бил такава благодат, че чувствата им се разколебали. Приели го почти като цената, която трябвало да бъде платена. Така им

говорел преподобният Оуен Пентикост. Обаче след това дванадесетгодишната Маргарет Лоугън се удавила при наводнение. Играела си близо до придошла рекичка. Брегът се свлякъл. Тя била отнесена. След това Едуард Бейкър, жена му и двамата му сина умрели, когато домът им бил обхванат от пожар. Един фермер бил стъпкан от коня си. Друго дете се удавило — този път в езерото. Някаква жена била ухапана от гърмяща змия. По грешка едно семейство яло отровни гъби. Поредицата от нещастия сякаш нямала край. Сянката на смъртта легнала над долината.

Аманда погледна редицата гробове, изпитвайки страхопочитание пред страданията, които те олицетворяваха.

— Преподобният Пентикост казал на жителите на градчето, че Бог благославя онези, които му служат, и наказва тези, които не го правят. Нещо в сърцата и душите на гражданите е настроило Бог срещу тях. Те трябвало да погледнат в себе си и да изследват съзнанието си. Необходимо било да изчистят петното от всеки таен грях, който е предизвикал Божието неодобрение. При всяка следваща смърт градът се молел все по-усърдно и по-усърдно.

— Напрежението сигурно е било почти непоносимо — каза младата жена.

Рей се взря в небето — посоката, в която инстинктивно търсеха Господаря на играта.

— И те просто са приели, че всичко това идва от Бог? Не им ли е хрумнало, че може да има друго обяснение?

— Като например? — попита гласът. — Един безкраен лош късмет не е по-добро обяснение от Божието неодобрение.

— Като например че преподобният Пентикост може по някакъв начин да е замесен. Градът се е променил след неговото пристигане.

— Намекваш, че той е убил някои от тези хора?

— Че какво трудно има в това да бутнеш някого от покрива на плевник или да подмениш ядливите гъби с отровни? Единственото, което е било необходимо на Пентикост, е било да търси подходяща възможност.

— Основавайки се на вчерашните събития, знаем колко лесно ти си можел да го извършиш — каза гласът.

— Дерик ме нападна! Аз се защитавах!

— Разбира се. Защо да не отложим този разговор за друг път? Точно сега обърнете внимание на указващите следи. Накрая преподобният Пентикост предупредил жителите на града да се освободят от всяка суета и алчност, да вземат всичките си любими предмети и да ги поставят в нещо, наречено *Гробницата на земните желания*. Казал им, че тя ще служи като пример за бъдещите поколения.

— Пример? — попита Аманда.

— Пентикост бил завладян от идеята за приближаващия нов век и заключил, че низът от смъртни случаи е знак за задаващия се Апокалипсис. „Всичко е суета — казал им той. — Като започне новият век, материалните неща вече няма да имат значение“. Обаче хората извън долината можело да не видят истината. Когато един ден Гробницата бъдела намерена и отворена — може би след сто години, когато щял да настъпи нов Апокалипсис, — тя щяла да покаже пътя за спасение на останалите живи.

— Капсула на времето — каза Аманда. — Проклета капсула на времето. Ето защо си упоил Франк и мен на лекцията за нея. — Споменът я свари неподготвена. Като си помисли за Бейлинджър, тя се опита да не се поддава на скръбта. „Ще оцелея! — каза си ожесточено. — Ще намеря начин да изляза оттук и той ще си плати за стореното на Франк, каквото и да е то“.

Вбесена, младата жена изтръгна една дъска от падналата ограда и я хвърли в калта.

— Гробището е най-логичното място, където може да се направи гробница. Може би стоим върху нея. Жителите на града са погребани тук.

— Пести си времето — каза гласът.

Като използваше дъската вместо лопата, тя взе да копае мократа пръст.

— Помогни ми! — каза на Рей. Отново заби дъската в земята, но този път тя се счупи. — По дяволите, помогни ми!

— Остават петнадесет часа — напомни гласът.

Докато Рей издърпваше друга дъска от оградата, един надпис в края на редицата привлече вниманието му.

— Защо не ми помагаш? — извика Аманда.

— Виж този кръст. Цифрите на него са различни.

За момент младата жена не можа да реагира на репликата му, изречена с озадачен глас. После захвърли счупената дъска и отиде при него.

— Не е упоменат месецът — посочи Рей. — Вместо това има само числа.

— Обаче те не указват деня, месеца и годината на смъртта — допълни тя.

— Не. Има две групи. Пред едната е написано ГШ, а пред другата — ГД. Това са картографски координати. — Рей побърза да ги въведе в *GPS* устройството си.

— Те ще ни отведат до езерото — каза неочаквано един глас в слушалките на Аманда. Принадлежеше на Вивиан и накара младата жена да се обърне в нейната посока. Вив бе приключила с трупането на дъски върху останките на Дерик и сега гледаше към тях над руините.

— Каквото и да представлява тази гробница, те не може да са я заровили по същата причина, поради която не са закопали ковчезите. Земята е била замръзнала. Къде другаде биха могли да я сложат на това място? Гробницата е под водата.

— Но езерото също е било замръзнало — възрази Рей.

— Точно там е въпросът. — Аманда внезапно разбра.

— Жителите на града са можели да вървят по него, да спрат в средата и да пробият дупка в леда. После може би са пуснали Гробницата — каквото и да е представлявала тя — през дупката.

— Трябва да е била голяма, ако е съдържала всички предмети, на които са държали. Дяволски голяма дупка е била нужна — обади се Рей.

— Може би Гробницата е била по-голяма, отколкото е нужно, за да мине през дупката — каза Вив, вървейки през града към тях. — Навярно ледът се е пропукал и всички хора са потънали в езерото.

— Но през пролетта спасителният отряд сигурно ги е търсил във водата, в случай че всички са се удавили — възрази Рей.

— И как биха могли да ги търсят под водата? — Вив дойде по-близо. — В средата езерото изглежда дълбоко. Едва ли отрядът е разполагал с водолази и куки с дълги дръжки.

— През пролетта телата са щели да изплуват на повърхността — настоя Рей. После внезапно млъкна. — Освен ако...

— Освен ако какво? — попита Аманда.

— Може би не е било инцидент. — На лицето му се изписа тревога. — Би могло да е масово самоубийство. Ако на телата са били вързани тежести, те не биха могли да изплуват след стопяването на леда. Никога нямало да бъдат намерени, освен ако не се пресуши езерото.

Сякаш вятърът внезапно стихна. Долината потъна в тишина.

— Езерото. — Рей погледна намръщено стрелката на *GPS* устройството, после натам, накъдето сочеше тя. — Ето мястото, което указват координатите.

— Точно така, езерото. — Аманда почувства как я обхваща вълнение. — Затова змиите са в него. За да ни попречат да търсим там. — Тя погледна към пилота. — Ти каза: „освен ако не се пресуши езерото“. Не виждам как би могло да се направи това.

— Възможно е, когато осъзнаеш, че то не е истинско езеро — отвърна вместо него Вив.

— Какво имаш предвид? — възкликна Рей.

— Когато това приключи, ще те накарам да си платиш за убийството на съпруга ми. Кълна се, че ще си разчистя сметките.

Младият мъж срещна погледа ѝ.

— Можеш да опиташ.

— Обаче няма да умра тук, като те оставя да ме подлудиш. Точно сега единственото, което е от значение, е да победим.

— Разбира се. Ще го оставим за по-късно — отговори Рей. — Трябва да се измъкнем живи оттук. После може да опиташ да получиш реванш.

Аманда усети дремещото в тях насилие и се намеси:

— Вив, какво имаше предвид с изрази, че не е езеро?

— Забелязахте ли формата му?

— Пълно е с вода. Това забелязах — рече саркастично Рей. — Правоъгълно е.

— Не, клинообразно е. Върхът е насочен към западните планини, откъдето идва потокът. На тъпия му край има скали, които се спускат полегато под водата. Формата му е симетрична. Прекалено симетрична. Не е езеро. Това е водохранилище.

На Рей му бе необходима минута да осмисли казаното.

— Иисусе! — Той се затича.

Слънцето спече калта. Докато караше джипа по тесния черен път, Бейлинджър чуваше как пука кората ѝ. От двете страни растяха пелинови храсти и бурени. Отпред полите на планината се издигаха постепенно към увенчаните си със сняг върхове. По пътя нямаше следи от скорошно преминаване. Франк не видя никакви сгради и затаи надежда.

Пътят се спускаше към поток. Високото шаси на джипа му позволи да премине през него, а четиритактовият двигател — да преодолее хлъзгавия склон от другата страна. Неравният терен му пречеше да се движи с повече от тридесет километра в час. „Времето тече“ — непрестанно си повтаряше той. Близко до подножието на планината стигна до поилка за добитък край вятърна мелница.

Пътят свършваше. Бейлинджър подмина мелницата и продължи да кара между храстите, като търсеше всяко възможно открито пространство. Скалите и дупките го караха да се движи на зигзаг. Теренът взе да се издига. Той заобиколи още камъни и пелинови храсти. Наклонът стана по-стръмен. Като изкачи хребета, се озова пред спускащия се стръмно склон от другата страна. Пое по хребета, минавайки край горичка от трепетлики. После стигна до друг склон — твърде каменист и стръмен, за да може да се спусне с джипа по него. Върна се назад до трепетликовата горичка и паркира така, че дърветата да скрият колата.

Преоблече се, като обу туристическите обувки и ловджийския костюм, който се сливаше с околната среда. Усещайки силата на слънчевите лъчи, намаза лицето си със защитен крем, сложи си очилата и шапката и пи вода от една от купените бутилки. След като мушна сгъваемия нож в джоба си, натъпка и пълнителите, като един от тях постави на „Мини-14“. Сложи компаса и пакетчето книжни кърпички в джоба на ризата си, закачи манерката на колана и натъпка в раницата останалата екипировка. Спомни си как опакова багажа си, когато заминаваше за Ирак, и забеляза сходството, защото всъщност щеше да навлезе във военна зона.

Когато нарами раницата, изчисли, че тежи около осемнадесет килограма. „Носил съм и по-тежка“ — помисли си Франк. Дръпна затвора на „Мини-14“, за да я зареди, спусна предпазителя и метна карабината на рамо. „Какво още трябва да направя? — запита се. — Винаги има още нещо“.

„Блекбърито“. Извади го от джоба си и го включи на вибрация, за да не би звънът да издаде местоположението му. Пое нагоре по склона. Зарадва се, че ги нямаше треперенето, потните длани и учестеното дишане на посттравматичния стрес, от който бе страдал толкова дълго. След изчезването на Аманда бе очаквал, че неувереността отново ще вземе да го тормози. Вместо това, обхвана го такава решимост да я спаси, че нямаше място за противоречиви емоции.

Мина край още трепетлики, но независимо от сянката, която хвърляха, потта оросяваше челото му и залепваше ризата за тялото. Изкачи хребета и се озова до скалист ръб, който се издаваше напред като козирка. Като свали раницата и карабината, той се отпусна на козирката, правейки всичко възможно да се прикрие, и заразглежда долината, която лежеше отдолу. Сутрешната слънчева светлина се отразяваше от повърхността на езерото, хвърляйки искрящи отблясъци по вълничките му. Езерото беше по-широко в единия край и му напомняше на дълъг триъгълник.

Франк извади бинокъла от раницата. Използвайки шапката си като укрите, за да попречи на слънцето да се отрази от лещите, той го насочи към водата. Един скалист насип приличаше на бент. Бейлинджър разбра, че това е язовир, а не езеро. Някакво движение привлече вниманието му. Като насочи бинокъла натам, видя дребни фигури върху насипа и се запита дали Аманда е една от тях. Те правеха нещо. Внезапно осъзна, че вземаха камъни от насипа и ги хвърляха настрана. Това бе напълно безсмислено. Какво се опитваха да направят, да разрушат дигата? Защо?

Франк нахлупи шапката си и прибра бинокъла в раницата. Стигна лазешком между трепетликите, метна раницата на гърба си, а карабината — през рамо. Вляво от него хребетът се спускаше чак до тесния вход на долината. Очевидно това беше пътят, откъдето Господарят на играта го очакваше. Ала някак си не можеше да се убеди, че той би разчитал само на очевидното. Спомни си как в Ирак

не бе приемал нищо за дадено. Във всяка улица можеше да има засада. Всеки предмет край пътя можеше да е бомба.

„Тук е същото — помисли си Бейлинджър. — Нищо не е каквото изглежда“.

Като се увери, че обувките му са здраво завързани, той заслиза по неравния склон към долината, оглеждайки внимателно дърветата и скалите за някакъв знак, че има капан.

Аманда хвърли настрана още един камък. Беше голям колкото футболна топка. Без да обръща внимание на раните по ръцете си, сграбчи следващия. Струваше ѝ се, че прави това от цяла вечност. С Вив и Рей бяха на четири-пет метра под върха на преливника. Бурята от миналата нощ беше препълнила язовира. Водата преливаше над ръба, стичаше се по скалите и хвърляше студени пръски по лицето ѝ. За да видят какво има в язовира, трябваше да прекъснат дигата и да източат водата.

— Внимавай! — изкрещя Вив, надвиквайки грохота на водата. — Не забравяй да гледаш за змиите!

Аманда нямаше нужда да ѝ го напомнят. Вече на два пъти бе видяла водни мокасини да профучават край нея. Силната вода ги прехвърляше над ръба и ги отнасяше надолу по склона.

— Този камък е много тежък! — извика Рей. — Помогни ми да го издърпам!

Младата жена отиде, препъвайки се, до него и хвана камъка. Окървавените ѝ длани се плъзгаха, но тя стисна с всички сили и дръпна. Камъкът се измъкна, запращайки нея и Рей на земята, и се затъркаля, трополейки, към основата на преливника. Аманда падна върху дясната си ръка.

— Добре ли си? — попита Рей.

Без да обръща внимание на болката, тя посегна за друг камък.

— Най-сетне видях пръст — съобщи им Вив. — Имаше четири пласта камъни, докато стигна до нея.

Аманда разгледа изучаващо насипа.

— Има още много работа. — Наведе се, дръпна един камък и го хвърли настрана. Дишането ѝ бе учестено. — Така става твърде бавно. Трябва да работим във водата. Ако стигнем там до пръстта, течението ще я отмие и ще подкопае останалите камъни.

— Ами змиите? — напомни Вив.

— Нямаме друг избор.

Водните пръски отмиха песъчинките от лицето на Аманда, щом потопа ръце във водата и задърпа един камък. Силата на течението ѝ помогна да го измъкне. Тя се нахвърли върху друг камък и той също бе отнесен от течението. Младата жена посегна отново и рязко отдръпна ръце. Нещо, което изглеждаше като парче от въже, профуча край нея.

За момент не можеше да помръдне. Гледаше във водата, имайки чувството, че змията е вътре в тялото ѝ и се гърчи. Когато събра кураж и посегна към друг камък, течението блъсна ръцете ѝ. Трябваше да се стегне, за да запази опората си. После камъкът се измъкна и бучащата вода го отнесе надолу.

Рей последва примера ѝ, но Вив, твърде уплашена от змиите, се съсредоточи върху камъните, които бяха далече от водата.

Буйната вода отми пръстта изпод един камък и течението го отнесе.

— Да! — извика Рей.

Аманда събра сили и заработи още по-усърдно. Пръстите ѝ се вкочаниха от студената вода. След малко друга змия премина край нея.

— Течението отнася още пръст! — изкрещя Рей.

Голяма буца се разми във водата.

— Можем да направим дупката по-дълбока и по-широка — предложи той.

Аманда му помогна да измъкнат още един камък. И още един. Участъкът с кална вода се разшири. Камъкът се раздвижи от само себе си. Течението придоби землист цвят. Размърдаха се още камъни.

— Отстъпи! — извика му Аманда.

Старата дига не бе поддържана повече от сто години. Младата жена си даде сметка, че стои в участък, където започва нещо като верижна реакция. Половин дузина камъни паднаха сами. Отмитата под тях пръст стана причина да паднат още камъни, а те, на свой ред, освободиха още. Силата на течението не отслабваше. Върхът на дигата се срути, образувайки канал. По-голяма струя вода се заизлива по склона, отнасяйки още пръст. Камъните под краката на Аманда се разклатиха, тя се обърна и се опита да прекоси бързо неравната повърхност. Обаче склонът се раздвижи, сякаш под него имаше нещо живо, и младата жена с мъка запази равновесие, пристъпвайки към края на насипа. Рей беше пред нея, а Вив — отзад.

Чу вика на Вивиан. Обръщайки се, я видя да се олюлява върху участък от падащи камъни. Аманда се спусна към нея, улови лявата ѝ ръка, но бе повлечена от тежестта на спътницата си и политна след нея.

Рей я сграбчи през талията, мъчейки се да ги изтегли на безопасно място. Склонът продължи да се срутва, напорът на водата подкопа почвата под краката на Вив. Тя политна, ръката ѝ се изви и се изплъзна от пръстите на Аманда. Когато младата жена понечи да се спусне след нея, Вивиан падна и изчезна в буйната вода.

Върхът на дигата се срути и стена от вода се втурна към долния ѝ край. Аманда зърна кафявия гащеризон на Вив във водопада. В следващия миг я погълна пенест водовъртеж.

— Трябва да я измъкнем!

Тя се затича към преливника и се запуска към долния му край. Чу стъпките на Рей зад себе си и видя Вивиан да се измъква на повърхността, да поема въздух и отново да се скрива под водата.

— Обувките ѝ! — извика Рей. — Няма да може да плува.

Но Вив се бореше. Тя пак се показва на повърхността, пое си въздух, протегна ръце и сякаш се опита да се вкопчи във водата. Течението я отнесе.

Аманда и Рей затичаха покрай водата, стараейки се да спазват нейната скорост.

— Не се противопоставяй на течението! — извика Аманда. — Остави го да те носи! Като стане по-бавно надолу, ще те хванем.

Тя лавираше между пелиновите храсти и големите камъни, водена от желанието да бъде близо до Вив. Заобиколи един завой, изгуби от поглед кафявия гащеризон, изстена, после го видя отново и продължи да тича. Вивиан държеше главата си над водата и дишаше трескаво.

Водата преля бреговете на това, което допреди пет минути представляваше коритото на потока. Тя съскаше и тътнеше едновременно, влачеше различни отпадъци и теглеше Вив надолу. Сега нейният кафяв гащеризон едва се различаваше сред калните талази.

Когато водата започна да залива нивото на тревните площи, Аманда нагази в нея, но течението я отблъсна назад. Рей я издърпа на твърда земя.

— Вив! — изпищя тя.

Бодната повърхност продължи да се разширява. Младата жена видя как Вивиан се бори да задържи главата си над повърхността, докато течението я отнася. Тя се блъсна в голям камък и се вкопчи в него.

— Да! — изкрещя Аманда. — Дръж се!

Докато се разширяваше, течението отслабваше. Нивото спадна до четиридесет сантиметра. После до петнадесет. Вив пусна камъка и плъосна зад него.

— Дръж главата си над водата! — извика Аманда.

Тя зашляпа във водата. Макар и поуспокоено, течението бе силно. Дватамата с Рей трябваше да се държат един за друг, за да не паднат. После нивото на водата спадна на осем сантиметра и младата жена ускори ход. Като погледна нагоре по течението, видя огромна дупка в дигата, през която се процеждаха само тънки струи. Забърза още повече и стигна до камъка.

Вив лежеше по гръб, а лицето ѝ бе над водата. Аманда посегна към нея. Рей дръпна ръката ѝ настрана.

— Пусни ме! Трябва да ѝ помогнем.

— Не можем. Тя е мъртва.

— Как ли пък не! Виждам гърдите ѝ да се повдигат и спускат. Махни си проклетите ръце... — Думите замряха в гърлото ѝ.

От гащеризона на Вив се показва змия и черното ѝ тяло се плъзна през рамото ѝ. Опашката на друга се подаваше от левия крачол. Змията караше кракът да изглежда, че мърда. Трета змия бе стигнала до средата на десния ръкав.

— Силната вода е отнесла обувките ѝ — обади се Рей. — Тя е напъхала и змиите в дрехите ѝ.

Навсякъде се гърчеха змии, които сега се виждаха, защото водата бе дълбока само пет сантиметра.

— Трябва да се махаме оттук — добави той, дърпайки я настрана.

— Но... Вив... може би още можем да ѝ помогнем.

— Не можем. Виж очите ѝ.

Независимо от ярката слънчева светлина, те не примигваха.

— Да вървим. Тези змии са ужасно сърдити — каза Рей.

Една изсъска срещу тях.

Той я дръпна отново и този път Аманда тръгна с него. Вцепенена от мъка, тя продължи да поглежда назад, докато камъкът не скри тялото на Вивиан.

Стигнаха до суха земя. Змиите останаха в залятата с вода площ. Младата жена си помисли за изцъклените очи на спътницата си и потръпна.

— Спомняш ли си какво ни каза Вив, когато видя как кучетата са осакатили трупа на Дерик? — попита тя.

— Каза, че вече не може да понася това.

— Точно така. — Съкрушена, Аманда се отпусна на земята. — И аз вече не мога да понасям това.

Бейлинджър си проправяше път надолу по склона. Обувките му се подхлъзнаха на мокрите окапали листа, но той се хвана за ствола на едно дърво, запази равновесие и продължи да се спуска. На местата, където слънчевите лъчи не бяха достигнали, видях участъци, покрити със сняг, и си даде сметка, че бурята от предишната нощ не е била придружена само от дъжд.

От дясната му страна се издигаха склоновете на планината. От лявата теренът се снишаваше, стигайки на едно ниво с входа на долината. Познавайки склонността на Господаря на играта към устройствата за наблюдение, Франк подозираше, че там има поставени детектори срещу проникване. Но четирите елена, които се отдалечиха с големи скокове между дърветата, го накараха да осъзнае, че детекторите щяха да бъдат непрактични. Животните непрекъснато щяха да включват алармите, които се задействаха от сензори за натиск и инфрачервени лъчи. При дадените обстоятелства видеокамерите бяха по-надеждни, а засега близкото укрите на трепетликите едва ли би привлякло Господаря на играта да поставя устройства в тази зона. Обхватът им щеше да е ограничен. По-добре би било да се насочат към откритите площи, където малко камери можеха да покрият голям терен.

Бейлинджър продължи да слиза отдясно, целейки да се отдалечи повече от входа на долината. Стигна подножието на склона. Все още обграден от дърветата, той извади компаса си и картата на местността. Планината, която се виждаше между дървесните върхари, му служеше за отправна точка, по която да ориентира картата. Изчисли, че след около километър и половина ще се озове успоредно на язовира.

Насили се да пие малко вода, изяде парче от един енергиен десерт и продължи да върви през гората, следвайки края на долината. Оглеждаше всичко пред себе си, като си напомняше, че трябва да мисли, сякаш е в Ирак, и да внимава за какъвто и да е знак за засада или бомба. Реши, че заровените в земята експлозиви, свързани с препъващи жици или пластини за настъпване, не бяха практични за

това място. Животните непрекъснато щяха да ги задействат. По-вероятно бе експлозивите да се контролират чрез радиостанция, като се задействат при визуално потвърждение на целта. Също като крайпътните бомби в Ирак. Въпреки че все така бе убеден, че камерите ще бъдат насочени към откритите пространства, а не в гората, където видимостта бе ограничена, Франк предпазливо избягваше по-широките пролуки между дърветата — например ловджийски пътеки или сечища.

Тътен го накара да спре. Беше като далечна гръмотевица. Тътенът се чуваше известно време, после замря. „Експлозия?“ — запита се той. Не, бе траял твърде дълго. Може би хората на насипа бяха успели да пробият дигата. Макар че не можеше да си представи защо полагаха толкова усилия да го направят, продължи да се надява, че Аманда е сред тях. Тревогата за нея го подтикваше да бърза, но се овладя, знаейки, че няма да ѝ бъде от никаква полза, ако си позволише небрежност.

Когато компасът и картата му показаха, че се е изравнил с язовира, зави наляво и внимателно се прокрадна между дърветата. Гората се разреде, разкривайки ширналата се долина и заобикалящите я планини. Отлитащото време го притискаше. Вече бе почти един часът. Оставаха единадесет часа до края на играта в полунощ. Стисна готовото за стрелба оръжие и надникна, стоейки все така скрит под дърветата. Не откри нищо подозрително от другата страна.

Бейлинджър внимателно излезе на открито. След прикритието на гората просторът пред него му подежда изнервящо.

Блекбърито завибрира. Той го извади от джоба на камуфлажния си костюм и натисна зеления бутон.

— Добре дошъл в *Ловци на време* — каза гласът.

Франк разгледа пространството пред себе си. Пелинови храсти, няколко бора, тук-там някой по-голям камък. Въпреки снощния дъжд, земята изглеждаше суха.

— След като узнах за Гробницата на земните желания, купих долината — продължи Господарят на играта.

— Чудесно е, че можеш да си позволиш всичко, което искаш. — Бейлинджър се обърна наляво и огледа дърветата зад себе си, като се съсредоточи на по-горните клони.

— Обходих долината, докато я опознах като стар приятел.

— Имаш приятели? — Франк се обърна надясно и разгледа високите клони на дърветата в тази посока.

— Изследвах гробището с металотърсач, в случай че Гробницата е закопана там. Но единствените метали, които засякох, бяха бижутата на някои хора — с тях бяха погребани.

— Изкопа ли ги, за да ги вземеш?

— Изследвах усърдно с металотърсача и града. Както можеш да се досетиш, уредът реагираше на всякакви метали — от пирони до ръждясали ножове и вилици. Но нито веднъж достатъчно силно, за да ме наведе на мисълта, че Гробницата е закопана в Авалон.

— Предположил си, че е огромна? — Докато държеше телефона до ухото си, Бейлинджър продължаваше да разглежда дърветата. — Може би тя е малка, колкото да побере една Библия и няколко написани на ръка молитви.

— Не — отговори гласът. — Огромна е. Наех самолет и го оборудвах с камера с инфрачервени лъчи, от тези, които регистрират промяната на температурата в пейзажа. Например почвата поглъща топлината, докато камъкът я отразява. На снимката почвата върху скалите има различен цвят от дълбоката почва или тази, която съдържа метали, а горещите точки почти блестят.

Франк видя това, което търсеше, и кимна в знак на леко задоволство.

— Камерата направи хиляди снимки. Тя документира топлинната графика на всяка част от долината. Снимането ми отне дни наред. Изучаването на резултатите — цели седмици. Няколко особени снимки ме обнадеедиха, но когато накарах да разкопаят тези места, не открих нищо.

— В такъв случай може Гробницата да е само мит. Може би никога не е съществувала. Ако не може да бъде намерена, играта ще има още един недостатък. Отмени я.

— О, тя съществува. Върнах се към оригиналните документи и накрая разбрах, че следите са си били там през цялото време. Просто не бях ги гледал както трябва.

— Откри ли Гробницата?

— Разбира се.

— И тя е тук, в долината?

— Точно така.

— Къде е?

— Така би било твърде лесно. Ти трябва да я намериш. Ако го направиш, печелиш.

— И Аманда ще бъде свободна.

— Ако преодолее оставащите препятствия.

— Тогава нямам време за празни приказки.

Бейлинджър прекъсна връзката и прибра мобилния телефон. Измъкна пакетчето с хартиени кърпички от джоба на ризата си и извади една. Скъса я на две половини, направи от тях тампони и си ги мушна в ушите. После вдигна карабината, прицели се, докато червената точка съвпадна с това, което бе видял на високия клон на една трепетлика — видеокамера. Не беше стрелял с пушка, откакто бе в Ирак преди година и половина. Стрелянето е умение, което се губи. Точността зависи от практиката. Надявайки се, че холографският мерник ще компенсира неточността му, той затаи дъх и натисна спусъка.

Дори с хартиените тампони в ушите, звукът от изстрела бе осезаем. Пушката отскочи и празната гилза изхвърча настрани. Той погледна към камерата в клоните, издигащи се на шест метра над земята, на около стотина крачки от него. Тъмната дупка в кората под нея му показва, че е пропуснал целта, натискайки прекалено рязко спусъка.

Отново се прицели. Този път обра луфта на спусъка и стреля. Бум! Ритан ето разтърси леко тялото му. Парчета от камерата се разхвърчаха на всички страни. Останките ѝ увиснаха на кабела.

Франк тръгна край дърветата и видя друга камера в трепетликите на около четиридесет метра напред. Долината вероятно бе опасана с такива. При толкова много камери трябваша и съответните екрани. Той знаеше, че е невъзможно Господарят на играта да наблюдава всички монитори. Някакъв сензор за движение навярно активираше отделни екрани, когато се появеше човешка фигура.

„Добре, ето още една картина, която няма да просъществува дълго“ — помисли си Бейлинджър. Вдигна пушката, прицели се, обра спусъка и пръсна камерата на парчета. Блекбърито завибрира в джоба му, но той не му обърна внимание.

Продължи да върви, оглеждайки пространството около себе си. Ширналото се небе му напомняше за Ирак. „Аманда — помисли си

той. — Аманда — повтори. — Аманда!“ — извика наум и тази мантра го изпълни със сила.

Забеляза още една камера, скрита сред скалите. Пръсна и нея.

Блекбърито пак завибрира в джоба му. Той обаче имаше да мисли за нещо по-важно — един овраг препречваше пътя му. Беше широк и дълбок. Дъното му бе пълно с вода от вчерашния дъжд. Изглеждаше като естествено корито на поток, но единственото, което занимаваше ума на Бейлинджър, бе, че трябва да мине през него, а както всичко друго, можеше да се окаже капан.

ОСМО НИВО
ГРОБНИЦАТА НА СТРАШНИЯ СЪД

Аманда седеше на земята и гледаше към големия камък, зад който лежеше мъртвата Вив.

— Да вървим — подкани я Рей.

— Казах го сериозно. Вече не мога да понасям това.

— Никой не напуска играта — предупреди я гласът в слушалките.

— Кой е казал нещо за напускане? — Умореният ѝ глас прозвуча приглушено. — Просто няма да играя повече.

— Нямаме време за това — каза Рей. — Трябва да видим какво има в язовира.

Младата жена погледна в тази посока — към дупката в дигата и празнотата зад нея.

— Не ме интересува.

— Не мога да чакам. — Рей се отправи към язовира.

— Бездействието е форма на играене — обади се Господарят на играта. — То е избор да не победиш. Какво би казал Франк?

„Франк?“ Аманда вдигна очи. Името бе като искра за нервната ѝ система.

— Не го въвличай в това! По дяволите, какво си направил с него? Какъв побъркан начин си измислил да го убиеш?

— Да не го въвличам в това? Не искам. Всъщност не мога.

— Какво искаш да кажеш?

— Франк идва да играе.

В думите му нямаше смисъл. „Франк идва да играе?“

Прозвучалият изстрел я стресна. Ехото в долината го повтори неколкратно, но доколкото можеше да прецени, гърмежът бе дошъл отвъд наводнената площ, откъм планините на север. Последва втори изстрел. Да, идваше от север.

„Идва да играе?“

Младата жена се изправи с мъка. Чу трети изстрел. „Франк? Ти ли си? Идваш да играеш? За какво са тези изстрели?“ Зачака, като напрягаше слуха си, но четвърти гърмеж не последва.

„Франк?“

Погледна към Рей. Застанал близо до скъсаната дига, той също се бе обърнал и гледаше над слабата струя вода към северните планини. Когато настъпи тишина, лицето му се изопна. Под ярката слънчева светлина Рей поднови изкачването си по склона към празния язовир.

Аманда тръгна след него. Краката я боляха от приклякването при дърпането на камъните от дигата, но въпреки това бързаше, защото ако Господарят на играта не лъжеше, трябваше да направи всичко възможно да помогне на Франк.

Стигна до склона и пое нагоре на зигзаг, за да запази силите си, както я бе научила Вив. Шокът от нейната смърт се стовари върху младата жена с още по-голяма сила. „Продължавай да вървиш! — каза си. — Постигни това, което искаше тя. Отмъсти за нея“.

Наближавайки върха, стигна до шишетата с вода, които тя, Рей и Вив бяха напълнили с топящ се сняг. От неистовото си усърдие да пробият дигата бяха ожаднели толкова много, че изпиха почти всичката вода. В едното шише бяха останали няколко глътки. Аманда изсипа в устата си водата, която бе неприятно топла от слънцето, и продължи нагоре.

Завари Рей да разглежда тинестото дъно на язовира. Независимо от силата на изтичащата вода, някои предмети бяха останали забити в калта. Гнили дънери, останки от талига. Скелет на крава. Нещо, което някога е било гребна лодка.

Язовирът беше дълъг стотина метра, широк около десет в най-тесната си част и четиридесет при дигата, където бе застанала тя. В локвите се мяташе риба. Няколко змии следваха тънката ивица вода, която течеше през калта.

— Не виждам никакви човешки кости — заяви Рей.

— Може да са под тинята.

— Обаче този кравешки скелет не е. Няма нищо, което да доказва, че точно тук са изчезнали жителите на града. Не виждам и нищо, което да прилича на сандък, ако търсим такъв.

— Изглежда ми дълбоко около дванадесет метра. Площта е много голяма. Това, което търсим, може да е навсякъде.

Аманда погледна над калния язовир към северните планини, като отново се запита за какво бяха онези изстрели. „Франк, наистина ли идваш?“ — запита наум, като отчаяно се надяваше да е така. После си

даде сметка колко е лошо от нейна страна да гледа в тази посока. Не искаше Господарят на играта да мисли за Бейлинджър. Искаше той да се съсредоточи върху това как двамата с Рей играят.

Рей извади *GPS* приемника си и извика координатите, които бяха открили в гробището. Червената стрелка сочеше посред язовира.

— Трябва да го разделим на триъгълни участъци. Тръгни край брега. Виж къде сочи стрелката на твоето устройство.

Аманда извървя тридесет крачки и спря, като погледна приемника си. Стрелката сочеше отвъд рогата на кравешкия скелет към нещо, което се подаваше няколко сантиметра над калта.

— Какво е? — попита Рей.

— Не съм сигурна. Прилича на метал — отговори тя.

— Ръбът на нещо.

Предметът, какъвто и да беше той, изглеждаше около метър и двадесет на деветдесет сантиметра.

— Земна суета — каза Рей. — Предполага се, че това съдържа Гробницата. Обаче това тук не ми изглежда да може да побере много.

— Напомня ми на нещо, но не мога да се сетя къде съм го виждала.

Измъчвана от спомените си, Аманда стъпи на склона на язовира. Почвата бе мокра, но стабилна. След като направи половин дузина крачки, тя стана тинеста, но основата ѝ беше здрава. Още шест крачки и калта покри носовете на обувките ѝ.

— Не знам колко далече мога да отида.

Предметът бе на около девет метра пред нея. Изчака, докато една змия се отдалечи на безопасно разстояние, и направи още крачка надолу по склона. Десният ѝ крак затъна в калта.

Понечи да продължи. Задъхана, видя как обувката ѝ потъна напълно и тинята покри глезена. Кракът ѝ хлътна още и тя залитна. Обхваната от паника, младата жена стъпи на левия си крак, за да запази равновесие, но калта беше като уста, засмукваща десния ѝ крак, и тя замалко не падна по очи. Тинята вече стигаше до коляното ѝ. Аманда се обърна и се приземи на левия си лакът. Разхвърчаха се кални пръски. Изсърска змия. Младата жена се опита да изпъзни настрана, но ръцете и лакътят ѝ потънаха в калта и не можеше да ги измъкне. Единствено масата на тялото ѝ държеше останалата част от него на повърхността, но беше хваната в капан.

Тя погледна безпомощно към Рей, който я наблюдаваше от брега на язовира. Издълженото му брадясало лице беше безчувствено и това я накара да осъзнае, че предишното му усилие да измъкне нея и Вив от срутващата се дига беше изчерпало героизма му за този ден.

Тъгълът, под който бе извит затъналият ѝ крак, ѝ причиняваше такава болка, че Аманда се притесни да не си изкълчи коляното или да не скъса сухожилие. Не ѝ достигаше въздух. Облегна се на рамото си и го използва като опора, за да издърпа дясната си ръка. Като живо същество, калта оказа съпротива. Младата жена дръпна по-силно, усещайки прилива на адреналин, когато ръката ѝ се измъкна. Пое си дълбоко въздух, давайки си сметка, че гледа към кравешкия скелет, и разбра защо животното не е успяло да избяга от водата. Черепът му сочеше към нея. Тя протегна дясната си ръка и напрегна рамото си. Пръстите ѝ докоснаха единия рог. Изпъна още ръката си, потръпвайки от болката, която я прониза в китката и лакътя, и успя да хване рога. Нужно ѝ беше нещо стабилно, за да се облегне на него и да се измъкне, обаче черепът се откъсна от скелета и тя политна назад със стон.

Обхваната от отчаяние, Аманда издърпа черепа към себе си. При вида на рогата му я осени идея. Обърна черепа наопаки и като се напрегна максимално, заби рогата в калта. Черепът се разтресе, когато те стигнаха до нещо твърдо. Младата жена опря дясната си ръка върху него и най-сетне, открила опорната точка, от която се нуждаеше, се напъна и изтегли лакътя си. Тинята издаде всмукващ звук, когато освободи лявата си ръка. Незабавно я сложи върху черепа и като се подпря здраво с двете ръце, с усилие седна, цялата оплескана с кал.

Натискът върху дясното ѝ коляно намаля. Започна да изстребва с шепи тинята около затъналия си крак, като я хвърляше настрани. Голяма част от нея се връщаше обратно в дупката, която копаеше, но Аманда не се отказа. Още едно дръпване и кракът ѝ бе свободен. Обаче тя знаеше, че ако опита да се изправи, отново ще затъне. Извъртя се, сграбчи забития в калта череп и се придърпа по корем през тинята. Измъкна черепа и го заби в гнилоча близо до брега на язовира. Изтегли тялото си по-нависоко, стигна до мократа земя и успя да се изправи.

Рей продължаваше да я гледа.

— Нямаше смисъл и двамата да паднем в капана — каза той.

— Разбира се.

— Ако смятах, че мога да ти помогна, щях да го направя. Но аз съм по-тежък. Щях да затъна по-дълбоко от теб.

— Така е.

— Искам да ме разбереш.

— Повярвай ми, разбирам те.

— Не че има някакво значение — додаде Рей. — Ние така или иначе сме мъртви. Няма начин да стигнем до онова нещо долу, каквото и да е то, и да научим за Гробницата.

— Греша. — Аманда се надяваше, че следващото ѝ изявление, комбинирано с кризисното ѝ положение в тинята, ще отклонят вниманието на Господаря на играта от Франк. — Знам как да стигнем дотам.

Бейлинджър гледаше оврага, на чието дъно се плискаше вода. Беше дълбок четири метра и половина и около три метра широк — твърде голямо разстояние, за да го прескочи.

Огледа се надясно и наляво и забеляза, че оврагът се простира от единия до другия край на долината. Реши, че ще му отнеме твърде много време да се опитва да намери обиколен път.

„Може би е точно това, което изглежда“ — пробва да се убеди сам.

Ала не можеше да поеме този риск. Трябваше да допусне, че е капан. Дали експлозивите бяха скрити в него? Ако беше така, те не можеха да се активират чрез натиск. Пиещите вода от потока животни щяха да ги задействат. Единствената алтернатива за Господаря на играта бе да ги взриви по електронен път, когато камерите му разкриеха, че Франк е влязъл в оврага.

„Още една основателна причина за унищожаването на камерите“ — каза си той.

„Няма време“ — помисли си. Принуден да вземе решение, Бейлинджър заключи, че поставянето на мини по цялото протежение на оврага би изисквало огромно количество експлозив, което не можеше лесно да се придобие. Съществуваше твърде голям риск силите на реда да забележат товарите. Би ли поел Господарят на играта този риск?

„Но ако няма експлозиви, какво има тогава в оврага? — запита се Франк. — Какво друго е също така смъртоносно и лесно за скриване?“

Думите „взривяване по електронен път“ събудиха нещо смътно в съзнанието му. Когато подозрението се оформи, той погледна към гората, която бе на около осемстотин метра зад него. Запита се дали е възможно да издърпа някое паднало дърво до оврага и да го използва като мост, но реши, че дори и да успее да го направи, това ще го изтощи, а пък и ще трае твърде дълго. Полунощ шеметно приближаваше.

Забеляза камъни по земята, взе един и го хвърли в оврага. Продължи да мята камъни, като правеше по този начин мост през водата. Трябваше да работи бързо, защото камъните образуваха нещо като дига и с покачването на нивото водата се разливаше върху тях. Не биваше обувките му да се допират до водата, защото все по-силно вярваше, че под нея минава електрически кабел. Сигурно през повечето време Господарят на играта го държеше изключен, за да не убива животните, идващи на водопой. Но щом камерите му покажеха, че Франк е в долината, щеше да пусне електричеството.

Бейлинджър заработи още по-бързо, като хвърляше повече камъни, но водата продължаваше да се покачва, заливайки бариерата. Нищо нямаше да постигне.

„Аманда“ — помисли си Франк.

Видя един доста голям камък и го забута към оврага. Непривикнал към надморската височина, той се запъхтя от усилието. „Побързай!“ Още един последен тласък и камъкът се изтърколи в оврага, където цопна в плитката вода под дигата, която Франк несъзнателно бе изградил.

Водата се плисна върху камъка. Ако бе прав за електрическия кабел, Бейлинджър не можеше да стъпи върху мократа му повърхност. Трябваше да почака, докато изсъхне. Забелязвайки, че силното слънце е изсушило брега след снощния дъжд, заслиза по склона, като внимаваше да не загуби равновесие и да не падне във водата. Върхът на камъка започна да изсъхва. Водата миришеше измамливо приятно.

За да запълни досадните минути на чакането, разгледа изучаващо бреговете на оврага и настръхна, когато забеляза кутия, прикрепена към единия от тях. Намираща се на около петнадесет метра от него, тя бе внимателно прикрита, така че да не се забелязва отгоре. В кутията имаше видеокамера. Без съмнение имаше и други, разположени на равни разстояния по протежение на оврага.

Франк натика отново книжните тампони в ушите си. Вдигна пушката си, прицели се и когато червената точка попадна върху целта, пръсна камерата на парчета. В джоба на панталона му блекбърито завибрира. Той не си направи труда да отговори.

Сега камъкът бе достатъчно сух. Метна пушката на рамото си, направи голяма крачка и стъпи с десния си крак върху камъка. Ахна, когато усети удара. Дори и без вода, която да го провежда,

електричеството си оставаше достатъчно силно, за да преминава през камъка. Не толкова, че да го убие, но болката бе така силна, че едва не загуби равновесие и не падна във водата, където сигурно щеше да умре. Отдели левия си крак от склона, протегна го над водата и скочи от другата страна. Когато се оттласна от камъка, той се олюля под крака му, като едва не го събори във водата, но Франк протегна ръцете си напред, тежестта на раницата му даде известна инерция — и се приземи на брега, като едва не се изтърколи в оврага. Със свито сърце, заби пръсти в земята и се спря.

Внимателно се изправи на крака, изкатери се до върха на склона и се изтегли на брега, опрял колене в пръстта. Дишайки тежко, Бейлинджър се отпусна на земята.

Пред погледа му изникна куче. То внезапно се хвърли към него.

Бейлинджър се претърколи на една страна, усещайки въздушната вълна, когато кучето срещна дясното му коляно и излетя назад. То тупна досами брега, избегна водата, изръмжа и отново нападна. По гръб, теглен от ранината си, Франк го ритна в носа. Нямаше време да свали пушката. Дори и да успееше, битката се водеше твърде отблизо, за да може да се прицели. Като ритна отново песа, измъкна сгъваемия нож, закопчан в страничния джоб на десния му крачол, щракна копчето да се покаже острието и се изправи, за да може да се завърти.

Зад гърба му се чу друго ръмжене. Второ куче показва глава над ръба на брега и се хвърли към него. В същото време първото профуча край обувките на Бейлинджър, устремено към слабините му. Той замахна с ножа и разсече муцуната над носа. Кръвта шурна, песът политна назад, цопна във водата и нададе вой, когато тялото му се сгърчи от силата на електричеството. Подскочи над водата, но пораженията на нервната му система бяха отнели силите му. Цопвайки отново, тялото му се разтресе от предсмъртни конвулсии. Воят премина в безумно хъркане и после стихна, а кучето застина неподвижно.

Второто куче също замълча, уплашено от случилото се. Бейлинджър се обърна и се хвърли напред, порязвайки гърлото под челюстта. Животното отскочи с квичене и се скри от погледа му отвъд ръба на брега.

Франк скочи на крака и хукна наляво по брега, в обратна посока на тази, в която изчезна кучето. Почувствал остра болка в дясното си

коляно, той погледна надолу и видя избилата кръв. „Проклетото псе ме е ухапало! — изруга наум. — Боже, дали е било бясно?“

Стигна до място, което изглеждаше лесно за изкатерване, но отдръпна ръцете си, когато във въздуха до тях изтракаха кучешки зъби. Показаха се две кучета, от муцуните на които капеше пяна. Едното имаше порезна рана под челюстта. Другото беше по-едро, с размерите на немска овчарка.

Бейлинджър пусна ножа, свали пушката от рамото си и ѝ хвърли бърз поглед, за да се увери, че в цевта ѝ не е влязла кал. Двете кучета побягнаха назад. Той се прицели, готов да стреля, ако се покажат. Дори и с книжни тампони в ушите, чу ръмженето им на върха на брега.

Пое наляво край потока, без да откъсва очи от върха на брега, като се надяваше, че ще заобиколи псетата. Ръмженето им му показва, че го следват неотлъчно.

„Може би ще успея да ги уплаша“ — рече си. Стреля, като се надяваше, че гърмът от пушката ще ги накара да избягат.

За момент настъпи тишина.

После ръмженето се поднови. Франк се запита дали не са полудели от глад. Свали раницата си. Като държеше пушката с едната ръка, вдигна капака ѝ с другата и извади два енергийни десерта. Едрото куче улови десерта във въздуха и го погълна целия, както си беше с обвивката, и се нахвърли върху другото, преди то да успее да докопа втория десерт.

Блекбърито завибрира в джоба на Бейлинджър. Без да му обръща внимание, той се отправи към язовира.

— Слагай ги една върху друга! — подкани го Аманда.

Застанала сред руините, тя държеше изпънати напред ръцете си и Рей нареждаше една след друга дъски върху тях.

— Твърде много са — отвърна той.

— Дай още! — Залитна от тежестта. — Добре, достатъчно!

Младата жена се запъти към източения язовир. Чу още един изстрел. Той също дойде от север, но звучеше по-близо. „Франк? — помисли си. — Наистина ли си ти? По какво стреляш? — Внезапно я обхвана страх, че всъщност стрелят по него. — Не мисли по този начин! — скастри се тя. — Франк идва. Трябва да вярваш в това“.

Ръцете я боляха от тежестта на дъските, но продължи да върви, олюлявайки се, и най-накрая стигна до язовира. Пусна трупите на земята. Устата ѝ бе пресъхнала, сякаш беше подсушавана с памук.

Рей се дотътри до нея и хвърли донесеното от него. Погледна часовника си.

— Два без двадесет.

— Времето минава бързо, когато се забавляваш — отвърна Аманда. Хвана две дъски и ги постави една върху друга на калния склон.

— Времето е относително във видеоигрите — обади се Господарят на играта в слушалките ѝ. — Всичко зависи от това как е разпределено.

— Върви по дяволите! — изруга го младата жена.

Двамата с Рей побързаха да поставят още дъски върху калта.

— Много игри имат броячи на времето, но в тези с развиващи се цивилизации броячите показват месеците и годините вместо секундите и минутите. Всъщност един месец може да трае само минута. И обратно, някои игри претендират, че измерват конвенционалното време, но минутата на таймерите им може в действителност да трае две минути от така нареченото реално време. Геймърът излиза от играта и открива, че е изтекло два пъти повече конвенционално време, отколкото показва таймерът. Това може да има дезориентиращ ефект.

Аманда продължи да снове между брега и склона, опитвайки се да не обръща внимание на гласа.

— Освен това, както сами разбрахте, субективното игрово време може да е различно от това, което показва часовникът. Мой приятел, който умираше от рак, научи, че интензивната бързина на множеството решения, които изискват редица игри, запълва всеки миг и сякаш забавя хода на времето. За някои играчи четиридесетте часа, които средно отнема една игра, може да са равни на цял един живот.

Прозвуча изстрел отвъд празния язовир. Аманда инстинктивно погледна към планините на север.

— Можеш да се обзаложиш, че Франк има усещането, че това трае цял живот — подхвърли Господарят на играта.

— Не му вярвай. Той просто те манипулира — каза Рей. — Изстрелите са произведени навярно от ловци. Ако имаме късмет, може да ни намерят.

„Но какво биха могли да направят, за да ни помогнат? — запита се тя. — Ние сме ходещи бомби. В такъв случай какво би могъл да направи и Франк?“

— Аз никога не лъжа — заяви Господарят на играта. — Щом ви казвам, че тези изстрели показват, че Франк идва, значи можете да ми вярвате.

— Никога не лъжеш? Трудно ми е да повярвам. — Рей вдигна поглед към небето. — Обаче е абсолютно сигурно, че никога не казваш цялата истина.

„Не мисли така — рече си Аманда. — Франк идва. Сигурно е той. Просто продължавай да се опитваш да разсееш Господаря на играта“.

Тя сложи последната дъска в калта и забърза да донесе още.

Бейлинджър стигна до самотен бор — единственото високо нещо наоколо — и откри, както и бе предполагал, видеокамера на ствола му. Насочи пушката, прикова червената точка върху нея и пръсна камерата на парчета.

„Край“.

Сложи нов пълнител на карабината и зареди празния. През цялото време поглеждаше надясно, откъдето двете кучета го наблюдаваха, застанали на тридесетина метра от него. Продължи пътя си. Те го последваха. Спря. Те — също.

Болката в коляното го накара да погледне надолу. Крачолът на камуфлажния му панталон беше напоен с кръв. Зъбите на кучето бяха разкъсали плата и раздрали кожата. Притесни се за слюнката, която бе видял по муцуната на псето.

Запита се какъв ли е крайният срок след ухапване за биене на ваксината против бяс.

Сложи раницата си на земята и подпря пушката си на нея, като провери дали цевта не е пълна с боклуци. Докато слънцето напичаше все по-силно, извади походната аптечка и лейкопласта. Погледна към кучетата. Вниманието им бе приковано върху него.

„Застреляй ги!“ — каза си.

Но въпреки че раницата му бе натъпкана с амуниции, трябваше да ги използва пестеливо. Помисли си, че ще е по-добре да разрушава камерите или да убие Господаря на играта, отколкото да застреля двете кучета, което в крайна сметка можеше да не се наложи. По-късно може би щеше да е готов да даде всичко, за да има на разположение тези два патрона.

„Да видим колко са умни“.

Вдигна пушката и я насочи към по-едротото куче — онова, което приличаше на немска овчарка отпусна пушката.

Отви капачката на едно шише с вода, сръбна от неприятната топла течност и сипа малко върху коляното си, за да отмие кръвта и мръсотията. Дупките от зъбите на кучето бяха зачервени, вероятно

вече инфектирани. Отвори походната аптечка, извади един личен превързочен пакет и скъса опаковката. Стерилната превръзка миришеше на спирт. Натърка с нея раните и потръпна от болка. Отвори пакетче с антибиотичен крем, намаза раната и я покри с марля. Накрая отрязва с ножа си няколко парчета лейкопласт и залепи марлята със стегната превръзка, която се надяваше, че ще спре кръвотечението. Лейкопласт. Спомни си как го наричаха някои от операторите по сигурността, с които бе работил в Ирак. „Приятел на боеца“.

Разглежда внимателно ливадата за още камери.

Когато блекбърито завибрира отново, извади книжните тампони от ушите си и натисна зеления бутон.

— Спри да разрушаваш камерите — каза гласът.

— Мислех, че идеята ти е да бъда изобретателен.

— Като изключим вандализма, правиш всичко по начина, по който бих го направил и аз.

— Тогава защо не дойдеш тук и сам не играеш проклетата си игра?

Никакъв отговор.

— Хайде! — извика Бейлинджър в микрофона на мобилния телефон. — Бъди герой!

— Но някой трябва да е Господарят на играта.

— Защо?

Гласът пак не отговори.

— Мисли за нея по различен начин — каза Франк. — Говорехме за пропуск в играта — фактът, че не можа да ме проследиш. Какво ще кажеш и за пропуска във Вселената?

— Играта и Вселената. И двете са едни и същи. За какъв пропуск говориш?

— Бог се е почувствал самотен, затова създал други, и то прекрасни същества — ангелите. Така е започнало злото, защото някои от тези ангели го предали. После Бог отново се почувствал самотен, но си мислел, че си е извадил поука, затова сътворил по-нисши същества — хората, които били толкова незначителни, че едва ли могли да имат високомерието да го предадат. Въпреки това те го направили. Това ли ти е проблемът?

— Че хората са ме предали?

— Че си самотен. Искаш някой да си играе с теб?

В далечината изписка ястреб, а отговор не последва.

— За нас ще е удоволствие да играем с теб — продължи Бейлинджър, — докато не ни убиеш.

— Понякога... — каза гласът.

— Да?

Ти ме объркваш.

Франк изпита прилив на надежда.

— Как бих могъл да дойда и да играя с теб? Ти не си реален.

Линията прекъсна.

— Куршумите на „Мини-14“ са реални — прошепна Бейлинджър. Мушна мобилния телефон в джоба си, огледа се за още камери, които да пръсне, и продължи напред.

С окървавени ръце, Аманда повдигна вратата от едната страна, Рей направи същото от другата и ѝ помогна да я пренесат от укритието, което двете с Вив си бяха направили предишната нощ. Тя си спомни как жената бе споделила с нея водата си, казвайки, че трябва да работят заедно, ако искат да оцелеят.

А сега Вивиан беше мъртва.

Шокът от смъртта ѝ бе все така вцепеняващ и остана спотаен в нея, докато носеше вратата с Рей. Коленете ѝ трепереха, обувките ѝ се струваха неимоверно тежки. Гладът я правеше мудна, но тя нямаше да се поддаде на слабостта. Неотдавна бе чула още един изстрел, от по-близко разстояние, и ако Франк идваше, както бе обещал Господарят на играта, не искаше той да завари един мекушав човек. Щеше да направи всичко възможно да му помогне. Щеше да работи, докато падне от изнемога.

Това почти се случи. Кракът ѝ се спъна в камък. Младата жена едва не се строполи заедно с вратата, но запази равновесие и продължи напред, докато стигна до пасажа, който бяха построили с Рей върху калта.

— Това трябва да свърши работа — каза той.

Рей се запуска заднишком по склона, държейки своя край на вратата. Аманда го последва, като правеше малки крачки, които ѝ помагаха да се задържи изправена по полегатите клатеци се дъски.

Когато стигнаха до опасното дъно, спуснаха вратата на една страна върху пасажа, за да има място Рей да мине край нея и да стигне до Аманда. Дъските под тях се залюляха върху меката кал. От околната смрад направо им се повдигаше. Двамата вдигнаха вратата, отнесоха я до края на дъсчения пасаж и я бутнаха да падне в тинята. Разхвърчаха се кални пръски. На шест метра от тях изсъска змия.

Вратата се приземи до тайнствения предмет, от който се виждаше само един ръб.

Дъските под тях се разклатиха. Аманда и Рей разпериха ръце, за да запазят равновесие.

— Тежим твърде много — каза младата жена и присви колене, опитвайки се да снижи центъра на тежестта си. — Не може и двамата да стоим на едно и също място. — Тя стъпи върху вратата, която поддаде леко, но се задържа на повърхността. — Аз съм по-лека. Логично е аз да го направя.

Рей се върна малко назад.

Постепенно клатенето под краката им спря.

Аманда се обърна към ръба на предмета, лежащ в тинята. Беше дълъг един и двадесет и широк деветдесет сантиметра, пълен с кал.

— Все още нямам представа какво е това нещо. — Тя коленичи и погледна предпазливо в него, за да се увери, че вътре няма змия. — Какво трябва да направя? Да изгреба калта и да видя дали не е заровено нещо?

Измъкна едната гумена ръкавица. Сложи я на дясната си ръка, поколеба се, после бръкна в тинята. Не напипа нищо и бръкна по-надълбоко. Калта стигна почти до лакътя ѝ, заплашвайки да премине ръба на ръкавицата.

— Намери ли нещо? — попита Рей.

— Единствено лигава тиня. — Уплашена, че може да падне, Аманда припълзя напред. — Чакай малко. — Пръстите ѝ напипаха нещо твърдо. Кръгло, с остри ръбове. Тя го стисна в шепата си.

— Внимавай — каза спътникът ѝ. — Доколкото знаем, вътре сигурно има капан. Нещо остро.

— Не, прилича на...

Младата жена дръпна ръката си, за да извади предмета. Лепкавата кал едва не смъкна ръкавицата ѝ.

— Камък — каза Аманда, разглеждайки предмета в шепата си. — Просто камък. — Обаче знаеше, че на пръв поглед незначителните неща често се оказваха важни в играта, така че го хвърли на брега. — Напипах още много камъни там.

— Може би под тях има нещо — предположи Рей.

— Само че не знам как да достигна под тях, за да разбера това.

Спътникът ѝ погледна часовника си.

— Два и двадесет. Остават ни по-малко от десет часа. Загубихме много време. — Той погледна намръщено зад нея. — Виж на ръба пред теб. Калта вече изсъхва. Не ти ли си струва, че има нещо, гравирано на метала под нея?

Тя погледна към мястото, което сочеше. Избърса засъхналата кал.

— Има числа. — Въпреки че се опита да го каже с ликуващ тон, гласът ѝ проскърца като калната коричка, която махаше от ръбестия предмет. — Две групи. Пред едната има буквите ГШ, а пред другата — ГД.

— Това са географски координати — извика Рей.

Аманда избърса калта от лявата и от дясната страна на ръба.

— И тук пише същото. Обзалагам се, че числата фигурират и на противоположната страна, за да е сигурно, че ще ги видим, откъдето и да се приближим.

— Кажи ми ги. — Рей ги въведе в своя *GPS* приемник. Погледна стрелката. — Сочи на запад, но не знам точно къде. Пречи ми склонът на язовира.

— Хайде да открием това! — Тя се заклатушка нагоре по дървения пасаж.

По-ранните подозрения на Бейлинджър се оказаха верни — тътенът, който чу, бе предизвикан от скъсването на дигата. Когато стигна до калния язовир и погледна надолу към опустошеното място, се зачуди защо тинята сякаш се движи, докато накрая осъзна, че това са змии. Смаян, той насочи поглед към най-ниската част и с изумление съзря две фигури. Те се движеха по импровизиран пасаж, който водеше до правоъгълен метален предмет, затънал в калта.

Едната фигура беше на дългурест брадясал мъж, облечен в мръсен зелен гащеризон. Другата беше по-ниска, в син гащеризон и шапка, омазани с кал. Тази фигура бе с гръб към него, но обхванат от вълнение, той веднага я позна.

Преливащ от радост, отвори уста да извика: „Аманда!“, но силната емоция сякаш го стисна за гърлото. Фактът, че я вижда, направо го зашемети.

На отсрещния склон мъжът забеляза Бейлинджър и каза нещо на спътницата си. Тя се извърна. Лицето ѝ бе кално като гащеризона, но нямаше грешка, че е тя. Сърцето на Франк заби до пръсване.

Аманда остана за миг неподвижна, като че ли не смееше да повярва, че човекът пред очите ѝ е истински. После рязко се изправи и усмивката ѝ блесна ослепително на фона на мръсните ѝ бузи.

Бейлинджър успя да овладее гласа си и зададе най-важния въпрос:

— Ранена ли си?

— Имам множество малки рани, но все още се движа. — Тя посочи към него. — А крака ти?

— Ухапа ме куче.

— Какво?

— Спрях кръвотечението. Ами твоите ръце?

— Охлузена кожа. Няколко счупени нокътя. Както и да е, ръцете ми никога не са били най-хубавото в мен.

Франк почувства още по-голям прилив на любов.

Непознатият мъж извика:

— Имате ли някаква храна?

— Да. Имам и вода.

— Слава богу! — Мъжът се заизкачва по дъсчения пасаж.

Аманда го последва. Докато вървеше по дъските, тя непрекъснато поглеждаше през рамо, решена, доколкото е възможно, да не изпуска Бейлинджър от очи.

От своя страна, той бе приковал поглед върху нея през цялото време, докато тя вървеше бързо към плиткия край на язовира.

— Мислех, че си мъртъв! — извика младата жена, като се движеше успоредно с него.

— И аз мислех така за теб — отвърна ѝ Франк.

— Какво ти се случи?

— Сега няма време! — извика ѝ той. — Ще ти разкажа, когато имам възможност.

Като се приближиха, Бейлинджър видя, че Аманда и спътникът ѝ носят на главите си слушалки с микрофони. Те стигнаха до тясната страна на язовира, където стар мост се простираше над рекичката, която захранваше водоема. На отсрещния край, Аманда се спусна към него.

— Спри! — извика Франк. Инстинктът му подсказваше, че има опасност. — Стой настрана от моста! Може да е капан.

Младата жена и спътникът ѝ спряха колебливо.

— Дайте ни храна! — изкрещя мъжът. — Умираме от глад.

Бейлинджър свали раницата си, извади два енергийни десерта и им ги хвърли през моста. Беше шокиран от отчаянието, с което Аманда и мъжът се втурнаха към тях. Те разкъсаха опаковката и лакомо ги загризаха. Напомниха му за двете кучета, които го бяха нападнали, и как енергийните десерти ги докараха до лудост. Той хвърли и две шишета с вода в тревата от другата страна на рекичката.

Аманда и спътникът ѝ се спуснаха към тях и побързаха да отвият капачките.

— Бавно! — извика Франк.

— Знаем. — Очите на мъжа го стрелнаха предупредително, показвайки, че мрази да му казват какво да прави.

— За последен път ядохме вчера следобед — каза Аманда. — Няколко парчета плод от компот.

„Като знаеше, че камерите са насочени към него, Бейлинджър се опита да прикрие яростта, която изпита Джонатан — помисли си той, използвайки, както никога, името на Господаря на играта, — ще си платиш за това“.

Погледна под моста. Там сянката беше много плътна. Извади фенерчето от раницата си, приближи се до моста, коленичи и насочи електрическия лъч. На една издатина видя завързана черна правоъгълна кутия, към която бе закрепен по-малък предмет.

— Има бомба! — извика предупредително.

Аманда и мъжът спряха да дъвчат енергийните си десерти и отстъпиха назад.

— Копеле! — изруга непознатият. — Трябваше да се досетя.

— Това е, защото сте умирали от глад — рече му успокоително Бейлинджър. — Тези десерти ще ви помогнат.

Той се спусна до рекичката и реши, че щом змиите живеят в нея, във водата не може да тече ток. Прецапа през плитък участък и се изкатери от другата страна.

Аманда се втурна към него с протегнати ръце. Франк изгаряше от нетърпение да я прегърне. Но за негова изненада, тя внезапно спря.

— Стой далече от мен.

— Какво има?

— Той е сложил експлозиви по нас.

— Какво?

— Не знаем дали са в обувките ни, в слушалките или в *GPS* приемниците. — Аманда извади от джоба си някакво устройство и му го показа.

Сега той проумя картината, която бе видял на екрана на своето блекбъри — разкъсаната на парчета жена.

— Микрофонът на слушалките действа и като видеокамера — обясни мъжът.

— Да — каза жлъчно Бейлинджър, — Господарят на играта обича камерите.

Непознатият свали шишето с вода от устата си.

— Вие знаете за него?

Франк кимна утвърдително.

— Не мисля, че ще ни взриви сега, когато най-сетне се събрахме заедно.

Той отиде до Аманда, погали калното ѝ лице и се засмя.

— Нямам думи да ти кажа колко ми липсваше.

Когато устните им се докоснаха, не можаха да спрат да се целуват. Франк искаше този миг никога да не свършва. Въпреки че полунощ наближаваше, имаше нужда да продължи да я прегръща. Обаче тя внезапно прекъсна целувката им и разтреперана, притисна буза до неговата.

Той се отдръпна, без да си направи труда да избърше калта, която бе полепнала от нейната буза по неговата.

— Можем да се справим с това. Можем да се измъкнем.

Погледът ѝ стана отнесен, сякаш бе заслушана в далечен глас.

— Господарят на играта казва да сложиш слушалките на Дерик. Искате да говори с теб.

— Дерик? — Бейлинджър се намръщи. — Колко души сте тук?

— Започнахме петима. Трима умряха.

— Трима? — Беше потресен. — Къде са слушалките?

— Не съм сигурна — отговори Аманда. — Трябва да са ей там.

— Тя посочи зад гърба си към руините на някакъв град.

— Покажи ми.

Докато вървяха, мъжът каза:

— Аз съм Рей Мортан.

— Франк Бейлинджър.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Да, Господарят на играта спомена за вас — каза Рей.

— Сигурен съм, че е казал само ласкави неща.

— Случайно да имате цигари?

— Страхувам се, че не.

— Така си и мислех. — В гласа на мъжа прозвуча остра нотка. — Изядох бавно енергийния десерт, както казахте. Имате ли още?

Бейлинджър отвори раницата си и извади още два десерта и две шишета с вода.

Този път Аманда и спътникът ѝ не разкъсаха така трескаво опаковките.

— Бях сигурен, че като сме загубили толкова сили от глад и жажда, няма да спечелим играта — каза Рей.

— *Ловци на време.*

— И ти ли знаеш за нея? — учуди се Аманда.

— Дватамата с Господаря на играта проведохме няколко задушевени разговора — поясни Франк.

— Когато ви видях, се запитях дали не халюцинирам. — Рей посочи с ръка към камуфлажния костюм на Бейлинджър. — Изглеждате като излязъл от войната в Ирак.

Нещо в поведението му накара Франк да попита:

— Били ли сте там?

— Бях морски авиатор.

— Аз бях рейнджър в Първата иракска война. Горд съм, че се запознах с теб, морски, въпреки че дяволски ми се иска да беше при други обстоятелства.

— И за мен е удоволствие.

Аманда притисна с ръка слушалките си. Когато се обърна към Франк, в гласа ѝ се долови недоумение:

— Господарят на играта иска да знае дали си чувал за Гробницата на Страшния съд.

— Не, но се обзалагам, че той ще ми каже.

Те навлязоха сред руините на града. Бейлинджър видя купчина дъски в средата на буренясалата улица. Миризмата, идваща от нея, му подсказа, че под дъските лежи нечий труп.

Когато погледна към Аманда, очаквайки обяснение, тя му отправи предупредителен поглед. Рей изглеждаше притеснен, така че Франк не зачекна темата.

— Къде са слушалките? — попита той.

Аманда се заслуша в гласа, говорещ в нейните слушалки.

— Господарят на играта казва... — Тя посочи с ръка. — Ей там.

Бейлинджър отиде до една срутена сграда и намери слушалките сред купчина дъски. Взе ги и внимателно ги разгледа. По тях имаше петна от засъхнала кръв. Като си спомни предупредителния поглед, който младата жена му бе хвърлила, не попита за нейния произход. Придържащата лента на слушалките бе здрава, но тънка. Самите слушалки и микрофонът-камера бяха компактни. Той отвори малкото отделение за батериите от лявата страна на лентата.

— Не виждам никакво пространство за детонатор — каза. — Видимо няма къде да се постави пластичен експлозив нито в придържащата лента, нито в слушалките. Според мен най-вероятното място за евентуална бомба са обувките ви или *GPS* приемниците. —

Франк погледна към покритите с кал обувки на Аманда. — Те намокриха ли се?

— Направо бяха подгизнали.

— Би трябвало детонаторът да е абсолютно изолиран от вода, за да не даде на късо. Може и да греша, но мисля, че *GPS* устройствата са всъщност бомбите.

Аманда отново се заслуша в гласа, идващ в ушите ѝ.

— Господарят на играта казва да си сложиш слушалките.

Бейлинджър свали шапката си, намести слушалките на главата си под жарките лъчи на слънцето и отново я нахлупи.

— Е, какво представлява Гробницата на Страшния съд? — попита той Господаря на играта, като огледа останките от къщата за камера.

— Ти би трябвало да страдаш от посттравматичен стрес — каза гласът.

— Така е. Имам цял куп фенове психиатри, които могат да го докажат.

— Обаче не изглеждаш неуверен.

— Аз съм целенасочен човек. Дай ми задача и се съсредоточавам толкова силно върху нея, че забравям психичното си разстройство. — Франк продължаваше да оглежда останките. — Повярвай ми, пълна руина съм. Не мога да спя на тъмно. Не мога да стоя в затворено помещение. Сънувам кошмари за един тип, който иска да ми отреже главата. Разтрепервам се без никаква причина. Събуждам се с писъци. Чаршафите на леглото ми са подгизнали от пот. Когато всичко това свърши, след като победа, гарантирам ти, че ще грохна.

— Уверен ли си, че ще победиш?

— Всеки, който започва игра и не смята да победи, вече я е загубил. Имам един въпрос към теб. Откъде знаеше къде са слушалките?

Забелязвайки това, което търсеше, Бейлинджър свали слушалките си и напъха хартиените тампони в ушите си, после вдигна пушката.

— Какво правиш? — попита разтревожено Рей.

Двамата с Аманда бързо отстъпиха настрана.

Камерата бе скрита сред купчина дъски. Франк центрира червената точка върху лещата на камерата и натисна спусъка. Прас!

Поемайки отката, той почти не обърна внимание на изхвърчалата гилза. Обгърнат от миризмата на изгорял барут, свали пушката и изгледа със задоволство катастрофалните поражения, които бе нанесъл на камерата.

Извади хартиените тампони от ушите си и заяви:

— Още един воайор, за когото не трябва да се безпокоим.

— Сега ме слушай внимателно — обади се Господарят на играта.

— Това е последният път, в който разрушаваш важна част от играта.

— О?

— Ако го направиш отново, ще взривя експлозива в *GPS* приемника на госпожицата.

„Прав съм — помисли си Бейлинджър. — Точно там са бомбите“. После попита:

— Дори и за сметка на прекратяването на играта?

— Без камерите няма игра. Вярваш ли, че ще го направя?

Франк се обърна към Аманда, която изглеждаше ужасена.

— Да.

— Тогава остави камерите на мира и играй проклетата игра.

— Добре, ще играем скапаната ти игра.

Напрегнатото тяло на младата жена се отпусна.

— Някакви други ограничения? — попита Бейлинджър. — Твърдиш, че искаш да бъдем изобретателни, а когато сме такива, се оплакваш. Ако нямаме шанс, кажи ни го сега и ще ни спестиш много трудности.

— *Ловци на време* може да бъде спечелена. Не създавам нечестни игри.

— Добре — каза Франк. — Стигнах късно на това ниво. Някой да ме въведе в ситуацията.

— Открихме географски координати, гравирани върху онова нещо, дето е заровено в язовира. — Рей посочи своя *GPS* приемник, който държеше със значително безпокойство. — Стрелката сочи натам. На запад.

— Към планините — допълни Бейлинджър.

— Или това, което стои между тях и нас — обади се Аманда. — Намерих също и камъни в онзи предмет, дето стърчи от калта.

— Камъни?

— Хвърлих един на брега.

Франк докосна рамото ѝ, опитвайки се да ѝ вдъхне кураж:
— Покажи ми къде.

Минаха край купчината дъски, от която под лъчите на следобедното слънце се носеше миризма на разложен труп. Аманда погледна към Рей. Бейлинджър пак си замълча.

— Все още не си ми отговорил за Гробницата на Страшния съд — каза той в микрофона.

— Това е най-важната времева капсула — отвърна Господарят на играта. — Представлява камера в планината на остров в Северния ледовит океан. Нарича се Шпицберген и е владение на Норвегия.

Групата стигна до покрайнините на разрушения Авалон, „от който крал Артур никога няма да възкръсне“ — помисли си Франк, припомняйки си легендата.

— Какво я прави най-важната? — Отпред видя брега на изпразнения язовир.

— Защото тя буквално съдържа форма на времето. Камерата е огромна — с размерите на футболно игрище.

— Форма на времето? Какво има вътре: атомен часовник? Каквото и да е, сигурно е огромно.

— Всъщност тъкмо обратното. Повечето от предметите са много мънички.

Франк спря на брега на язовира.

— Мънички?

— Милиони на брой.

Бейлинджър се взря в металния ръб на правоъгълния предмет, който едва се показваше над калта.

— Какво ги прави форма на времето?

— Те са семена.

— Не разбирам. — Франк взе да се досеща.

— От всички видове ядовити растения на земята — поясни Господарят на играта. — Тези семена са плод на хиляди години експериментално растениевъдство. Когато хората започнали да се занимават със земеделие, процесът бил на принципа проба-грешка. Те вземали диворастящи растения и се опитвали да ги култивират. Много

от житните култури и зеленчуците били дребни и далече от храните, които сега вземаме за даденост. Царевицата например била диворастяща трева с кочани от по два-три сантиметра и малко зърна. В резултат на няколко хилядолетия грижливо отглеждане са се получили днешните едри растения.

— Защо са сложени тези семена в камера, издълбана в планина наскре Северния ледовит океан?

— Защото редица учени и страни са разтревожени относно способността на хората да оцелеят. Плаши ги не само глобалното затопляне. Нараства рискът от ядрено унищожение. Ами ако някой вирус направи стерилни незащитените семена? Или какво ще стане, ако астероид се удари в Земята? Досега няколко пъти сме се отървавали на косъм от сблъсък с астероиди, но никога не са ни информирали за това. Обаче днес трябва да се страхуваме не от природата, а от нас самите. Ако отделни групи хора успеят да преживеят глобалното унищожение, Гробницата на Страшния съд ще им осигури семената, необходими за отглеждане на растения за изхранването им.

— Първо хората ще трябва да разберат къде е тя — каза Франк. — Тази гробница не е широко известна.

— Нужно е местоположението ѝ да се държи в тайна, за да бъде съхранена. За да се предпази съдържанието ѝ от крадци, тя е защитена с бариери и херметически затворени врати.

— Така че дори и да открия къде се намира, няма да мога да вляза в нея.

— Само хората от властта знаят къде е и как да отключат вратите.

— Ами ако бъдат убити при катастрофата, от която се страхуват!

— По-добре се надявайте това да не стане. Без Гробницата на Страшния съд глобалната катастрофа ще принуди човечеството да се върне назад с десет хиляди години — към зората на земеделието — и да започне отначало процеса на селективно отглеждане на растения. Ето защо тя е времева капсула. Запазена в ледената прегръдка на Арктика, Гробницата изпраща десет хиляди години придобит опит в неопределеното бъдеще.

— Ледената прегръдка? — Бейлинджър се намръщи. — Ако глобалното затопляне е истина, арктическите ледове ще се стопят,

температурата в Гробницата ще се повиши и семената няма да се съхранят.

— Ако глобалното затопляне е истина? Нищо не е истина.

— Тази игра е истина. Това, че кучето ме ухапа по коляното, е истина. Наранените ръце на Аманда са истина. — Франк погледна към младата жена. — Къде е камъкът, който извади от онова нещо в язовира? Къде го хвърли?

— Ей тук. — Аманда се наведе и го вдигна. Покрит с изсъхнала кал, камъкът беше с размерите на човешки юмрук и с грапава повърхност.

Бейлинджър го претегли на ръка. После се върна до потока и го изми. Камъкът беше сив.

— На него има и друг цвят — обади се Аманда.

— Земни желания, земни суети — каза сподавено Франк.

— Боже мой, това да не е... — Рей взе камъка от него и го обърна. — Злато! Господи... През него преминава златна жилка!

Златото бе светложълто и мръсно, но въпреки това си запазваше първичната привлекателност. Бейлинджър се загледа продължително в него. След това отправи поглед над долината в посоката, която сочеше стрелката на *GPS* устройството на Рей, и по-точно към планините на север.

— Мината — каза Рей.

Аманда посочи предмета, заровен в тинята на язовирното дъно.

— Най-сетне се сетих какво е онова нещо — миньорска вагонетка.

— Пълна със злато — добави Бейлинджър.

Рей прошепна:

— Залата на записите.

— Какво? — Бейлинджър се обърка от смяната на темата.

— Господарят на играта ни даде следа, но ние не разбрахме каква е. Връх Ръшмор. Залата на записите.

— Все още не разбирам.

Аманда му обясни:

— Той ни разказа, че когато започнали да делят лицата на президентите на връх Ръшмор, Голямата депресия била в разгара си. Инициаторите за изграждането на паметника били толкова разтревожени да не би размириците да съсипят страната, че построили

камера под монумента. Намерението им било там да бъдат запазени жизненоважни документи, като Декларацията за независимост. Обаче Депресията отминала, рискът от социален хаос изчезнал и в крайна сметка единствените документи, които били запечатани там, са тези, описващи историята на паметника.

— В недрата на планината — каза Рей възбудено. — По дяволите, той ни е дал отговора, а ние не сме го проумели! Гробницата е в една от тези планини. В мината. — Той погледна трескаво часовника си. — Почти три и половина е. — Хвърли изучаващ поглед и на стрелката на *GPS* приемника си, прецапа потока и забърза през буренака към планината.

Франк изчака, докато мъжът се отдалечи достатъчно. След това свали шапката си, избърса потта от челото си и махна слушалките. Свали също и тези на Аманда, залепи микрофона на крака си, така че Рей да не може да чуе разговора им.

— Какво искаше да ми кажеш?

— За онази купчина дъски — отвърна тя.

— Какво за нея?

— Там има труп.

— Подуших миризмата му.

— Споменах един мъж на име Дерик. Рей го преби до смърт.

— Преби го до... — Бейлинджър се задави от неизречената дума.

Блекбърито завибрира в джоба му. Още замаян от силната емоция, той вдигна телефона до ухото си.

— Сложи си слушалките или ще взривя експлозива! — нареди гласът.

Франк вдигна глава към небето и отговори:

— Джонатан, тази част от играта достави ли ти удоволствие?

— Не ме наричай Джонатан. Аз съм Господарят на играта.

Аманда изглеждаше изумена, че Бейлинджър знае името му.

— Забавно ли ти беше да гледаш как пребиват някого до смърт?

— повтори въпроса си Франк.

— В играта нищо не е планирано предварително. Никой не би могъл да предскаже, че побоят ще се случи.

Бейлинджър притисна блекбърито до ухото си.

— Но на теб достави ли ти удоволствие, че се случи?

Мълчанието се проточи.

— Да — отговори Господарят на играта. — Забавно ми беше. Сложи си слушалките!

— Стоя толкова близо до Аманда, че ще убиеш и двама ни, ако взривиш експлозива. Обаче ти викаш за мен, не го забравяй. Аз съм твоят аватар. Ще бъде като да убиеш самия себе си.

— Да убия себе си? Сега да не се правиш на психоаналитик? Да не мислиш, че като си посетил всички онези психиатри, си станал един от тях?

— Имаш интересна представа за човешкия характер. Чудя се дали някога си стъпвал при психоаналитик.

— Казвам ти го за последен път. Сложи си слушалките.

— Гласът бе натежал от ярост.

Франк отлепи микрофоните от панталона си. Подаде на Аманда нейните слушалки и си сложи своите.

Мигновено прозвуча гласът на Рей:

— Какво обсъждахте, дете не искахте да го чуя? — Беше застанал сред тревата на стотина метра от тях и ги гледаше.

— Просто обсъдихме някои дребни аспекти на играта — отговори Бейлинджър.

— Като например?

— Всъщност разговорът беше личен, за някои интимни неща, и не искахме да те караме да се чувстваш неудобно.

— Глупости! Тя ти е казала какво има под купчината дъски.

— Хей, всички сме забъркани в това. Няма нужда да се пазят тайни.

Рей не отговори. Дори и от разстояние си личеше, че е ядосан. Обърна се и продължи на запад в посоката, която сочеше стрелката на GPS устройството му.

Като поеха през тревата след Рей, Аманда изяде още един енергиен десерт. Тя разказа на Франк какво се бе случило от момента, в който се бе събудила в стаята си. Тревогата, която той изпита, бе не по-малка от нейната, докато слушаше за премеждията му от събуждането сред руините на хотел „Парагон“. През цялото време Бейлинджър поглеждаше надясно към отново появилите се две кучета, които вървяха успоредно с тях на петдесетина метра разстояние. Той вдигна пушката си и те побягнаха.

Рей се взря надолу към нещо в тревата. Това, което откри, явно го развълнува, защото закричи още по-бързо към планината. Когато Франк стигна до това място, видя стар коларски път с дълбоки коловози.

— Води към мината — каза Аманда.

Двамата поеха по него, следвайки коловозите, които се простираха към планината. Франк сякаш чуваше тракането на колелата и тропота на копитата на движещите се тежко безброй фургони, които отиваха към мината, пълни с храна, и се връщаха, натоварени със злато. Пътят като че ли водеше към самото сърце на планината. След едночасово ходене пред тях изведнъж се показва върхът. Кучетата се върнаха, но се държаха на дистанция.

Рей спря и ги изчака. Извади запалката от джоба на гащеризона си и започна да отваря и затваря капачето ѝ.

— Защо изостанахте? Коляното ли те боли?

— Мога да се справя с него.

— Ако ти създава проблеми, трябва да знам. Не мога да си губя времето в чакане да ме настигнете.

— Ще се справя.

— Искам да кажа, че ако не можеш да вървиш в крак с мен, може би трябва да взема пушката, за да не ти тежи.

— Тя не е тежка.

— Бих пийнал още вода.

Бейлинджър му подаде едно шише.

— Останаха само пет.

— Не са достатъчни.

— Може да я пием пестеливо, така че да стигне до полунощ. Най-важното е да мислим позитивно.

— Наслушах се за позитивното мислене, когато бях в морската пехота. — Рей отново отвори и затвори капачето на запалката си. — Аманда ти е дала лоша представа.

— Лоша представа?

— Случилото се там беше самозащита.

— Не бих могъл да знам това. Не съм го видял.

— Той тръгна към мен с камък в ръка.

Франк забеляза, че Рей не назова трупа с име.

— Мъжът трябва да се защитава.

— Дяволски си прав. — Рей прибра запалката си.

Тримата отново тръгнаха по стария път към планината. Лошо предчувствие обхвана Бейлинджър, питайки се защо градът не е бил построен близо до основните си купувачи.

Аманда посочи напред.

— Мисля, че виждам мината.

Докато склоновете от двете страни бяха затревени, този пред тях беше гол. Покриваха го само едри камъни. В долния му край Франк забеляза нещо като железопътна линия, която излизаше от скалите.

Пред погледа им се показаха руини, купчина дъски, където няколко големи сгради се бяха срутили. Вятърът разнасяше прахоляк.

— Няма трева. Няма дори бурени — отбеляза Бейлинджър.

— Добивът на злато превръща земята в пустош. — След дългото мълчание гласът ги стресна. — Рудата е била откъртвана с големи чукове, дълбана със сонди, взривявана с експлозиви. Изтощените мъже са пълнели вагонетките и са ги бутали по релсите. Когато са излизали от мината, са използвали спирачките на вагонетките, за да не полетят надолу по склона. В някогашната сграда от лявата ви страна са раздробявали рудата с парни дробилки. Получените парчета били смесвани с течна отрова — разтвор на натриев цианид, която отделяла златото от стритите на прах камъни. Обаче цианидът не е единствената причина за неплодието около вас. Другата съставка, която са употребявали за отделянето на златото, била сярната киселина.

— Затова ли градът се намира на голямо разстояние от мината?
— попита Франк.

— Изпаренията на киселината се разнасяли на километри оттук
— отговори Господарят на играта. — Много от миньорите са умирали от белодробни заболявания.

Слънцето се скри зад планината. Здрачът донесе хлад.

— Къде е входът? — зачуди се Аманда. — Трябва да е на една линия с релсите.

Те се запътиха към мястото, където релсите се изкачваха под ъгъл към стръмния склон. Свлачище бе затрупало горната им част.

Крачейки между Рей и младата жена, Бейлинджър се закатери, а под краката му се откъртваха камъни. Той спря на площадката и се изправи пред скалната стена.

— Вероятно тук е бил входът — обади се Рей. — Точно където стоим.

— Тунелът сигурно се е срутил — заключи Франк, но внезапно обзелото го подозрение го накара да добави: — Или е бил затрупан заради играта.

Аманда погледна към ожулените си длани.

— Няма начин да го разкопаем с голи ръце.

Сянката, под която стояха, се издължи и стана по-студено.

Бейлинджър се замисли за евентуалните възможности.

— Господарят на играта не би поставил на пътя ни препятствие, ако няма начин да го преодолеем.

— Експлозив би свършил работа — каза Аманда.

— Но къде, по дяволите, ще намерим такъв? — Рей махна отчаяно. — Ако господин Позитивно мислене разсъждаваше с главата си, щеше да донесе експлозива, сложен под моста. Но сега е твърде късно да се връщаме за него.

— Ти щеше ли да рискуваш да го носиш? — попита го Франк. Рей избегна погледа му. — Както и да е, и без това нямаме радиопредавател и не знаем честотата, с която да задействаме детонатора.

Аманда го изгледа въпросително.

— Не можеш ли да взривиш експлозив без детонатор?

— Нитроглицеринът е толкова нестабилен, че можеш да го взривиш само като го изпуснеш. За по-устойчивите експлозиви обаче е

нужно запалително устройство.

— И единствено радиосигнал може да задейства детонатора?

— Или чрез електрически ключ, или чрез фитил, свързан с капсул-детонатор. Има няколко начина, но Господарят на играта, изглежда, предпочита да е с радиосигнал. Ти до каква идея стигна?

— Какво ще кажеш за удар? — попита Аманда.

— Удар?

— С куршум. Това ще задейства ли детонатора?

— Да — каза Рей и започна да обяснява, сякаш говореше на дете:
— Куршумът би могъл да го задейства. Понякога в Ирак неексплодирани бомби се взривяваха, докато ги изкопаваха, ако нещо се удареше в тях. Това обаче не променя факта, че експлозивът и детонаторът са в града, на километри от нас.

— Нямах предвид него — заяви младата жена.

— Тогава за какво говориш, за бога?

Аманда им показва своя *GPS* приемник.

Двамата мъже се втренчиха в него.

— Той никога няма да ни го позволи — каза Рей.

— Ако не опитаме, в полунощ все така ще стоим на този склон и може би точно с него Господарят на играта ще ни унищожи! — категорична бе Аманда.

Те не помръднаха, сякаш дори не дишаха.

Бейлинджър се обърна към Рей:

— Можеш ли да измислиш алтернатива?

— Не.

— Господарю на играта, наистина ли искаш да бъдем изобретателни?

Гласът не отговори.

Франк сложи на земята пушката си и започна да взема камъни и да ги хвърля настрани.

— Нямаме време да си прокопаем път до вътре! — тросна се Рей.

— Правя дупка за *GPS* устройството. Колкото е по-дълбока, толкова по-голяма ще е силата на експлозията.

Аманда и Рей се втурнаха да му помагат.

— Копайте под ъгъл, така че дупката да сочи към склона — каза им Бейлинджър. — Трябва да виждам приемника оттук долу.

Младата жена и Рей изкопаха ямка, дълбока около осемдесет сантиметра. Франк забеляза, че дланите на Аманда отново се разкървавиха, както и че когато постави *GPS* приемника в дупката, те трепереха от нервното напрежение.

Той пак обърна поглед към небето.

— Господарю на играта, ако това те дразни, кажи ни го сега.

Гласът отново не отговори.

— Това може да е последният момент от живота ни — рече Рей.

— Предпочитам да мисля позитивно — отвърна му Бейлинджър, а после добави към небето: — Ужасно самотно е да бъдеш бог, ако няма с кого да си говориш. На теб разговорите с нас ти доставят удоволствие. Защо да слагаш край на забавлението, когато има още от играта?

Гласът пак запази мълчание.

Франк взе пушката си.

— Тогава да го направим.

Докато се спускаха по склона, под краката им се откъртваха камъни и с тропот се търкаляха надолу. Тъй като се нуждаеха от укритие, те отидоха до най-голямата купчина руини.

Бейлинджър изчака Аманда и Рей да легнат на земята.

— Запуши си ушите с ръце — каза на Аманда. — Отвори си устата, за да се изравни налягането.

Самият той пхна хартиените тампони в ушите си, после коленичи на здравото си коляно и се прицели с пушката. Прикладът бе здраво опрян в рамото му, но му бе трудно да види сивото *GPS* устройство сред скалите. Не помагаше и сянката, която хвърляше планината.

— Някакви проблеми? — попита Рей.

— Просто искам да съм сигурен.

— Дай аз да опитам.

Франк натисна спусъка.

Грохотът на експлозията го разтърси, ударната вълна го блъсна назад. Той падна на дясната си страна, като държеше пушката във въздуха. Около него се посипа дъжд от скални отломки. Почувства удара на камък, който се стовари близо до главата му. Въпреки книжните тампони, ушите му писнаха. Посипа го прах, примесен с острата миризма на изгорял барут.

Тътенът постепенно заглъхна. Бейлинджър погледна към Аманда и с облекчение видя, че не е ранена. Тя се понадигна и се взря в склона. Рей се изправи на крака. Същото стори и Франк, който огледа планинския скат и остана доволен от огромната дупка. Извади книжните тампони от ушите си и излезе иззад руините.

Аманда забързано тръгна към склона.

— Виждам вратата!

Те се изкатериха по каменистия терен и стигнаха до дупката. В края ѝ се виждаше стара дървена сива преграда, нащърбена от разхвърчалите се камъни.

Бейлинджър видя панти и дръжка.

— Да, врата е.

Силата на експлозията я беше изкривила. Тримата преминаха по скалните отломки и я бутнаха, събаряйки я навътре. Прахът ги накара да се закашлят.

Аманда и Рей надзърнаха във вътрешността.

— Не се вижда много — каза Рей. — Хайде да разширим отвора.
— Той издърпа настрана няколко дъски.

Дневната светлина проникваше на около шест метра в тунела. Железопътните релси минаваха по средата. Дървени подпори поддържаха гредите на тавана.

— Изглеждат здрави — рече Аманда.

Франк насочи лъча на фенерчето си, разкривайки повече от тунела. Обаче дълбоко в себе си изпита страх от тъмнината. „Затворени пространства“ — помисли си и потрепера.

Рей попита колебливо:

— Мислите ли, че е безопасно да влезем?

— А имаме ли избор? — отвърна Аманда.

Бейлинджър разгледа внимателно стените и видя малка видеокамера, прикрепена към гредата на тавана.

— На точното място сме. Тунелът се наблюдава с камери.

— Не виждам никакъв контейнер или нещо, което да прилича на времева капсула — заяви Рей.

Франк подаде фенерчето на Аманда.

— Стой точно зад мен и насочвай светлината. Аз ще вървя отпред.

Той извади пълнителя на пушката, измъкна кутия с амуниции от раницата си и зареди нов пълнител.

ДЕВЕТО НИВО
ГРОБНИЦАТА НА ЗЕМНИТЕ ЖЕЛАНИЯ

Температурата се понижи. Въздухът стана спарен. Обувките на Бейлинджър издаваха стържещи звуци по каменния под, докато крачеше в мрака.

— Когато бях малък — каза Рей, — с неколцина приятели отидохме да изследваме една пещера. — Изглежда, опитваше се да прогони неприятните мисли, които го бяха обзели.

— И намерихте ли нещо интересно? — попита Аманда.

— Заклеших се.

— Какво?

— Приятелите ми отпрашиха с велосипедите да търсят помощ. Прекарах в пещерата десет часа, преди спасителният екип да ме извади.

— Не мисля, че това ще ме накара да гледам по-оптимистично на нещата — каза Бейлинджър.

— Да, но аз се измъкнах оттам, нали? Какво по-оптимистично от това? Стига си хленчил! Чакайте. Спрете. Светни вляво. Там. На пода.

Аманда насочи фенерчето в указаната посока и освети два обли прашни предмета.

Рей се приближи бързо до тях и вдигна единия.

— Фенери! — Той издуха прахта и потърка тумбестото стъкло с ръкава си. Когато разклати фенера, отвътре се чу плисък. — Боже мой, вътре все още има газ.

Франк се намръщи:

— И не се е изпарила след повече от сто години?

— Че как да се изпари? Капачката на резервоара е затегната — отговори Рей.

— Можела е да се изпари през фитила.

Рей вдигна стъкления похлупак и огледа фитила.

— Може би той е изиграл ролята на тапа, така че въздухът не е успял да се добере до газа. Какво значение има? Важното е, че можем да се възползваме от фенера. — Той извади запалката си.

— Не — каза Бейлинджър.

Рей постави палеца си върху колелцето на запалката.

— Недей! — Франк сграбчи ръката му.

Очите на пилота потъмняха под светлината на фенерчето.

— Пусни ме.

— Махни запалката!

— Предупреждавам те — каза Рей с дрезгав глас. — Пусни ме!

Бейлинджър отдръпна ръката си.

— Просто ме послушай.

Рей пусна запалката в джоба си.

— Господарят на играта не възрази, когато използвахме *GPS* приемника, за да проникнем тук. Това не е типично за него — рече Франк.

Пилотът остави фенера на земята.

— Трябва ли да смятаме, че сме го впечатлили с находчивостта си? Не мисля така — продължи Бейлинджър.

Рей изкрещя яростно и сграбчи с две ръце пушката за приклада и цевта. После блъсна с нея Бейлинджър в гърдите и го запрати към близката стена. Франк се спъна в железопътната релса. Щом падна на земята, Рей се хвърли върху него, като притисна пушката към гърдите му. Ръцете на Франк се оказаха заклещени под оръжието. Той се напъна да отблъсне противника си, но откри, че се задушава от натиска на пушката.

— Дръж шибаните си ръце далеч от мен! — изкрещя Рей.

Бейлинджър се напъна по-силно.

— Не ми казвай какво да правя! — Лицето на пилота беше изкривено от гняв. Беше изненадващо силен и яростният му натиск остави Франк без дъх.

— Спри! — извика Аманда.

Бейлинджър се гърчеше върху студения под на тунела, но не можеше да освободи ръцете си. Опита се да забие коляно в слабините на другия мъж, но Рей го обездвижи с крака. После наведе рязко глава и го удари с всичка сила в носа.

Франк чу остро изпукване. От носа му шурна кръв. Притъмня му.

— Спри, по дяволите! — изкрещя Аманда.

През замъглените си очи той видя, че тя се приближава до тях и се вкопчва в Рей.

— Пусни го! Не разбираш ли какво се опитва да ти каже?

Пилотът стовари отново главата си в носа му. Бейлинджър изохка, пред очите му всичко стана сиво. Помъчи се да си поеме въздух.

— Фенерите са капан! — изкрещя Аманда. — Защо Господарят на играта не възрази, че взривихме *GPS* приемника?

От ярост очите на Рей се бяха превърнали в две цепки. Той се отпусна с цялата си тежест върху пушката, с която притискаше гърдите на Франк. Аманда го задърпа за раменете.

— Той е искал да влезем в тунела! Искал е да се почувстваме самоуверени и да свалим гарда си!

Тя обви ръка около гърлото на побеснелия мъж. Той отметна глава и я удари в лицето. Аманда политна назад.

— Фенерите могат да избухнат! — изкрещя тя. — Или пламъкът им може да предизвика експлозия на гризу^[1]!

На Бейлинджър му се виеше свят, носът му се пълнеше с кръв, дробовите му горяха от недостиг на въздух.

Над Рей надвисна сянка. Франк, който виждаше всичко замъглено, помисли, че халюцинира. Сянката държеше в ръцете си камък. Тя замахна и удари с такава сила, че дори неговото тяло се разтърси. От главата на Рей шурна кръв. Сянката замахна отново. Чу се хрущане на кост, придружено от плисък.

Франк видя как тъмните очи на Рей се разшириха, после се оцъклиха. Сянката нанесе трети удар и този път той прозвуча глухо.

Рей се разтресе и изхриптя. Сякаш не беше човек, а марионетка с прерязани конци. Той се стовари внезапно върху Бейлинджър и тежестта на мъртвото му тяло увеличи натиска върху гръдния му кош.

На Франк му причерня. Подутите му ноздри бяха задръстени с кръв и той изпита усещането, че потъва под вода, притискан от нещо тежко. Изведнъж натискът върху гърдите му изчезна. Нечии ръце избутаха трупа на Рей настрани и преобърнаха Франк с лице към пода на тунела. Кръвта се оттече от носа му.

— Дишай! — изкрещя Аманда.

Той се закашля и успя да накара дробовите си да заработят отново. В разраненото му гърло нахлу въздух. Някъде над него се чуваше дрезгавото дишане на Аманда. Бейлинджър бавно се надигна до седнало положение. На слабата светлина, проникваща през входа на

тунела, видя, че тя се е навела над него, опряла гръб в стената. Аманда се свлече до фенерчето, което лежеше на пода. На светлината му лицето ѝ изглеждаше мъртвешки бледо.

— Той...? — Тя не намери сили да довърши въпроса си.

— Гади ми се.

— От насилието е.

За известно време единственият звук, който се чуваше, беше ехото от дишането им.

— Той не ми остави друг избор.

— Така е — съгласи се Бейлинджър. — Продължавай да си го повтаряш. Той не ти остави друг избор. Ако не го беше спряла, вероятно щеше да ме убие. — Но Франк знаеше, че колкото и да се опитва да я убеди в това, никога няма да успее. Към кошмарите ѝ щеше да се прибави още един. — Лошо ли си ранена?

— Бузата ми е подута от удара му с глава. А ти как си?

— Носът ми е счупен.

Бейлинджър свали раницата си. Гърба го болеше от вдлъбнатините, които му бяха направили кутиите с амуниции, когато падна върху тях. Напълни шепата си с вода от манерката и я плисна на лицето си, опитвайки се да го почисти от кръвта. После извади походната си аптечка и разпечата една антисептична кърпичка.

— Дай на мен. — Аманда пропълзя до него и избърса внимателно лицето му.

Франк се помъчи да скрие болката си.

— Надявам се, че нямаш нищо против мъже с неправилни черти.

— Винаги съм искала да живея с мъж, който прилича на боксьор. Той разгледа на светлината на фенерчето синината върху лявата ѝ буза.

Прегърнаха се.

— Благодаря ти — прошепна Франк.

Не искаше да я пуска. Но после погледна над рамото ѝ към тялото на Рей.

— Тунелът. Гробницата. Полунощ.

Аманда кимна.

— Ако не спазим срока, Господарят на играта ще взриви тунела и ще ни погребее. Никога няма да успеем да излезем навън.

Бейлинджър се обърна към един дирек, върху който беше монтирана камера.

— Господарю на играта, наслади ли се на смъртта на Рей?

Ослуша се за отговор, но после осъзна, че слушалките и шапката му са паднали по време на борбата. Сложи си ги отново и зачака Господарят да проговори.

— Може би радиосигналът не може да проникне в тунела — каза Аманда.

— Прониква, прониква — обади се внезапно гласът. — Не се безпокойте.

Франк даде три аспирина на Аманда и извади още три за себе си. Преглътнаха хапчетата с вода. Носът му продължаваше да кърви. Той напъха в ноздрите си памучни тампони, като игнорира болката.

— Готова ли си?

— Готова съм.

Тя вдигна фенерчето.

Той метна раницата на гърба си и взе пушката.

Поеха по тунела. Внезапно Бейлинджър се върна назад в тъмнината. Грабна един от фенерите за дръжката и го подаде на Аманда.

— Защо? — Тя огледа подозрително фенера.

— Не съм сигурен. — Той превъзмогна отвращението си, пребърка единия джоб на Рей и извади запалката. — Не знаем какво може да ни потрябва.

Продължиха отново по тунела, като разпръскваха тъмнината с лъча на фенерчето.

— Става по-студено — отбеляза Аманда.

Завиха зад един ъгъл.

— Любимият ми цитат е от Киркегор. Подходящ е за времева капсула — каза гласът в слушалките на Франк.

Наближиха малка зала.

— И какъв е цитатът? — „Накарай го да продължи да говори — рече си Бейлинджър. — Нека да запази връзка с нас“.

— „Най-мъчителното съществуване е да не забравяш за бъдещето, особено онова, което никога няма да имаш“.

— Нищо не разбрах.

— Отнася се до някой, който умира, и до чувството, което изпитва, когато си представя бъдещи събития, които никога няма да преживее.

Въздухът сякаш стана още по-студен. Аманда освети с трепереща ръка залата.

— Изглежда, намерихме я — промърмори тя.

[1] Лесно възпламеним газ, който се образува във въглищните мини. — Б.пр. ↑

От сенките ги гледаше един мъж. Беше висок и болезнено слаб, с брада като на Ейбрахам Линкълн. Тъмната коса се спускаше по раменете му. Беше облечен в черен костюм, като старомодното сако стигаше чак до коленете му.

Бейлинджър едва не го застреля, но позата на мъжа не излъчваше заплаха и полицейският опит му позволи да се овладее. Както бе казал инструкторът му в академията: „За да дръпнете спусъка, трябва да имате дяволски добра причина“.

Мъжът стоеше изправен и беше притиснал някакъв предмет към гърдите си.

— Горе ръцете! Кой сте вие? — извика Франк.

Мъжът не помръдна.

— Горе ръцете, да ви вземат мътните!

Единственият звук беше ехото от заповедта му.

— Той не помръдва — каза Аманда.

Те пристъпиха предпазливо напред и светлината на фенерчето им разкри още подробности.

— О, боже! — простена Аманда.

Мъжът нямаше очи. Бузите му бяха хлътнали. Пръстите, с които притискаше предмета към гърдите си, бяха кости, покрити със съсухрена кожа. Цялото му тяло беше полепнало с тънък слой прах.

— Мъртъв е — промърмори тя.

— И то от много време — допълни Франк. — Но защо не се е разложил?

— Някъде бях чела, че в пещерите няма почти никакви насекоми и микроби — поясни тихо Аманда. — Този тунел се намира в недрата на планината. А и ледът.

— Какво имаш предвид?

— Още една следа, която ни даде Господарят на играта, но ние не можахме да я разтълкуваме. Той каза, че през зимата жителите на града са събирали лед от езерото и са го складирали в мината. Тунелът

е бил достатъчно студен, за да съхрани леда през лятото. Хората са го използвали, за да запазват храната от разваляне.

— Студът го е мумифицирал — каза със страхопочитание Бейлинджър.

— Предметът, който е притиснал към гърдите си, прилича на книга. Но какво го задържа прав? — Аманда пристъпи по-близо.

Сега вече видяха, че трупът е наклонен леко назад към една дъска, закрепена права с помощта на струпани в основата ѝ камъни. През коленете, корема, гърдите и врата на мумията бяха прекарани въжета, които я придържаха към дъската.

— Кой е завързал въжетата? — попита Франк и потръпна, при това не само от студ.

— Възлите са отпред. Може би се е завързал сам. — Аманда обходи тялото на мъртвеца с лъча на фенерчето. — Може би ръцете му са били свободни, докато завърже последното въже около гръдния си кош. После навярно е пхнал дясната си ръка под въжето, за да притисне книгата към гърдите си. Сега сме близо до него и виждаме как е постигната илюзията, но когато бяхме при входа на залата, той изглеждаше така, сякаш ни приветства.

— Запознайте се с преподобния Оуен Пентикост — каза Господарят на играта. Но този път гласът му не прозвуча в слушалките на Бейлинджър. Разнесе се от скрити в стените говорители и ефектът от ехото му беше особено изнервящ.

— Копелето е имало усет към драматизма — рече Франк.

— Нямах представа колко си прав — отговори Господарят на играта.

— Предполагам, че книгата, която държи в ръка, е Библията. — Аманда наведе глава, опитвайки се да разчете заглавието върху гърба на корицата. Понеже не успя, остави фенера на земята, поколеба се и протегна с нежелание пръст към книгата, за да я наклони и да открие заглавието ѝ.

Бейлинджър хвана ръката ѝ.

— Това може да е умело замаскирана бомба.

Лъчът на фенерчето освети синината на бузата ѝ, която се откри още повече върху внезапно пребледнялото ѝ лице.

— Иракските бунтовници си умираха да крият чувствителни на допир бомби под труповете на американските войници — обясни ѝ

Франк. — И щом някой вдигнеше или преобърнеше трупове, те се взривяваха.

Аманда отдръпна ръка.

— Не е Библията — обади се Господарят на играта. — Казва се *Евангелието на Гробницата на земните желания*.

— Заглавието не е особено примамливо — отбеляза Бейлинджър.

— Пентикост го е написал на ръка. То предсказва злините на идния век и необходимостта хората да разберат истината.

— И каква е истината?

— Виж сам.

Аманда насочи лъча на фенерчето към един отвор в стената зад Преподобния. Бейлинджър вдигна пушката и закрачи напред, а тя тръгна след него, като му осветяваше пътя. Двамата минаха през отвора и се озоваха в едно значително по-обширно помещение.

Аманда зяпна от изумление.

Франк се опита да бъде язвителен:

— Да, добре, това е гробница. На земните желания.

Намираха се в пещера. Сталактитите и сталагмитите закриваха частично гледката на Бейлинджър и Аманда. Освен това тънкият лъч на фенерчето не им позволяваше да видят всичко наведнъж. Аманда бе принудена да го мести от предмет на предмет, от място на място, от една *жива картина* към друга.

Труп до труп.

Пред тях бяха гражданите на Авалон. Дрехите, в които бяха облечени, навярно са неделните им одежди за църква, прашни и посивели след изминалите век и нещо. Лицата им, досущ като това на Пентикост, бяха изпити, с изпъкнали под съсухрената кожа скули. Мумифицирани от консервиращия студ в тунела, хората изглеждаха смалени. Дрехите висяха по телата им като плащаници.

Групата, която се намираше най-близо до Бейлинджър и Аманда, се състоеше от четирима мъже, играещи карти на една маса.

— Не забравяй, че не бива да докосваш нищо! — предупреди я Франк.

Мъжете бяха завързани за столовете, но за разлика от въжетата на Пентикост, техните бяха замаскирани. Картите бяха залепени за дланите им. Извитите им ръце бяха приковани за масата с пирони. Пред тях имаше купчина пари.

На съседната маса също имаше мъже, но те седяха пред бутилка уиски и чаши, покрити с прах. На столовете им ги крепяха въжета и пирони.

— Грехове — промърмори Бейлинджър.

На една по-дълга и по-отдалечена маса видя мъже, жени и деца, насядали пред чинии, в които навярно някога бе имало планини от храна. Сега обаче в тях се издигаха изсъхнали купчини от неопределено естество. От устите на хората се подаваха кости, които приличаха на свински ребра и пилешки бутчета.

На едно легло две мумифицирани жени лежаха под един гол мъж. На друго легло седеше мъж и опипваше две голи деца, момче и момиче. Трети гол мъж лежеше по лице върху една маса, а върху него

— друг мъж, пак гол. По-нататък пък се виждаше мъж, който правеше секс с куче.

— Изглежда, преподобният Пентикост е имал фобия от секса — каза Аманда.

Една жена седеше пред прашно огледало, а пред нея имаше четка за коса и кутии със спечен грим. На една маса лежеше по очи мъж с дупка в слепоочието и револвер в ръката. Една мумия свиреше на цигулка, а мъж и жена танцуваха, притиснати толкова плътно един в друг, че прегръдката им изглеждаше невъзможна, докато Бейлинджър не осъзна, че бяха заковани за разположена между тях дъска.

Накъдето и да насочеше фенерчето Аманда, се виждаха подобни *живи картини*.

— Музика и танци? Пентикост явно е смятал доста неща за грехове — отбеляза Франк. Лъчът на фенерчето освети видеокамера, монтирана на една от стените. Като тръгна гневно към нея, той попита Господаря на играта: — Като изключим мъжа с дупката в главата, как са умрели всички тези хора? Какво е това — масово самоубийство като онова, при което Джим Джоунс^[1] е накарал хората си да изпият отровен кул-ейд^[2]?

— Флейвър-ейд^[3] — поправи го гласът. — Джоунс е сложил вътре цианид. Църквата му се е наричала *Храмът на народа*. Над деветстотин негови последователи са се самоубили. Джоунс ги е подтикнал да протестират срещу „условията на един нечовешки свят“. В последно време това е само едно от многото масови самоубийства по религиозни причини. В края на 90-те години на XX век членовете на сектата *Орденът на Слънчевия храм* се самоубили, за да избягат от злините на този свят и да намерят подслон в едно райско място, кръстено на звездата Сириус. Последователите на култа *Райските порти* са изпили отровна водка, за да отидат в рая с помощта на космически кораб, който бил скрит зад приближаващата се комета Хейл-Боп. Но моите любимци са последователи на *Движението за възстановяване на Десетте Божии заповеди*. Те са имали видения на Дева Мария и са вярвали, че светът ще загине на 31 декември 1999 година, в навечерието на новото хилядолетие. Когато Апокалипсисът не настъпил, извършили нови изчисления и решили, че датата, на която действително ще дойде краят на света, е 17 март. Над

осемстотин души са загинали в очакване на това, което според тях щяло да бъде свършекът на времето.

— Значи съм прав — каза Франк. — Било е масово самоубийство.

— Не. Нито един от тези хора не се е самоубил, дори и мъжът с дупката от куршум в главата. Изстрелът е произведен след смъртта му.

— Тогава...?

— Масово убийство — отговори Господарят на играта. — Пентикост е убил всичките двеста и седемнайсет жители на града, осемдесет и пет от които са деца. А в добавка е убил и домашните им любимци.

— Толкова много хора срещу един-единствен човек — каза Бейлинджър с глух глас. — Със сигурност са могли да го спрат.

— Не са знаели какво става. Пентикост ги е убедил да дойдат тук в навечерието на 1899 година, защото те вярвали, че ще бъдат пренесени на небето. Вярвали са го толкова силно, че тръгнали насам по време на буря. Пентикост ги уверил, че мината е уреченото място. Той се е нуждаел от тази пещера. Тя е била единственият начин да убие всички наведнъж.

— Как? — настоя Аманда. — С отрова? Разполагал ли е с достатъчно храна или вода, за да отрови всичките двеста и седемнайсет души? И как е успял да я отрови, без те да забележат?

— Не ги е убил чрез храна или вода.

— Ако не ги е застрелял, не виждам как би могъл да убие толкова много хора наведнъж.

— Арсеникът е интересна субстанция. Когато я нагреят, тя не се втечнява, а се превръща направо в газ.

— Пентикост ги е отровил с газ?

— Той мирише на чесън. Проникнал е от запечатана зала със скрити вентилационни отвори, така че е нямало как да спрат разпространението му из мината. След като запалил огъня, който е загорял арсеника и е предизвикал отделянето на газа, Пентикост излязъл от мината и е заключил изхода. По онова време постройките в подножието на склона са били непокътнати. Той изчакал бурята да премине в една от тях. После отворил вратата на мината и оставил газа да се разсее през една вентилационна шахта. По-късно е подредил живите картини. Искал е *Гробницата на земните желания* да бъде

урок за бъдещите поколения. Когато е изпълнил мисията си, Пентикост организира собствената си жива картина, после се е отровил и е отишъл там, където според него се намирал раят. Както ти отбеляза по-рано, в мините и пещерите няма много насекоми и микроби. Това е другата причина, освен студа, телата да се мумифицират. Но в тази мина все пак е имало някакви насекоми. Те обаче не са могли да си свършат работата, защото арсеникът, полепнал по телата, ги е убил.

Бейлинджър разглеждаше с отвращение *живите картини*.

— Докато идвах насам, ти ми каза, че Гробницата ще ми покаже смисъла на живота. Не виждам какъв е той, освен факта, че всички умират.

— Но не и ние — подчерта Аманда. — Поне не тази вечер. Намерихме Гробницата преди полунощ. Победихме! Трябва да се махнем оттук!

Господарят на играта не отговори на изявлението ѝ, а вместо това каза на Франк:

— Смисълът на живота — неговият ад — е в това, че хората вярват в идеите, които им хрумват. Нещо по-лошо — те се опитват да осъществят тези идеи. Да вземем например ужасните масови убийци от миналия век. Хитлер. Сталин. Пол Пот. Заради тях са загинали милиони хора. Тези мъже давали ли са си сметка, че са луди? Едва ли. Те са вярвали, че страданието, което са причинявали, е нищожна цена за осъществяването на идеите им. Древните хора са смятали, че небето е купол с дупки, през които прониква Божествена светлина. Това е била тяхната реалност. По-късно хората са вярвали, че Слънцето се върти около Земята, която според тях е била център на Вселената. Те са смятали това за реалност. После Коперник е доказал, че Земята се върти около Слънцето и че то е център на Вселената. И това се е превърнало в реалност. Реалността е в нашето съзнание. Как иначе някой би могъл да обясни случилото се в тази пещера? Преподобният Пентикост и Джим Джоунс, Ордена на Слънчевия храм и Движението за възстановяване на Десетте Божии заповеди. Мислите са контролирали възприятията им. Космически кораб, скрит зад кометата Хейл-Боп? Ако мислиш за него, той става реалност. Да отровиш двеста и седемнайсет души, за да дадеш урок на бъдещите поколения? За Пентикост това е била най-очевидната идея, която е можела да му хрумне. „Ние създаваме своя собствена реалност“, каза веднъж един от

помощниците на президента Буш-младши. Истината, която внушава *Гробницата на земните желания*, е, че идеите контролират всичко и че всичко е реално.

— Което означава, че твоята идея не е по-добра от идеите на всички останали! — повиши глас в изблик на гняв Бейлинджър. — Твоето мислене е точно толкова погрешно, колкото и това на Пентикост! Такава е и играта хи! Но сега тя свърши! Ние победихме! Тръгваме си!

Гласът не отговори.

Франк махна на Аманда да насочи лъча на фенерчето към изхода. Те тръгнаха към другата зала, в която преподобният Пентикост беше прекарал повече от сто години, за да посрещне бъдещето.

Ударната вълна ги връхлетя изненадващо. Бейлинджър стегна мускулите си и в същия миг до тях достигна грохотът на експлозия. Стените потрепераха. Посипа се градушка от камъни. Франк се олюля и едва не падна.

— Не! — изкрещя той, когато ехото от грохота започна да утихва.

Двамата с Аманда се втурнаха към тунела, но пътят им беше преграден от гъст облак прах. Те се разкашляха и заотстъпваха колебливо назад.

Аманда се обърна, като се оглеждаше за камера.

— Кучи син! Каза ни, че никога не лъжеш! Закле се, че никога не си създавал нечестна игра! Обеща, че ще ни пуснеш живи, ако спечелим!

Господарят на играта запази мълчание.

Постепенно прахта се слегна. Бейлинджър и Аманда тръгнаха предпазливо напред, като насочиха лъча на фенерчето към края на тунела. Стигнаха до мястото, където бяха оставили тялото на Рей. Сега трупът на пилота беше затрупан от скални отломки.

— Джонатан сигурно е взривил *GPS* приемника на Рей — каза Франк.

— Не ме наричай Джонатан! — сопна се гласът.

— Защо не? Ти вече не играеш по правилата. Защо, по дяволите, да те наричаме Господаря на играта?

— А кой е казал, че играта е приключила?

Бейлинджър и Аманда се спогледаха на светлината на фенерчето.

— Не знам колко дълго ще издържат батериите. Ти донесе ли други? — попита го тя.

— Не.

След като помълчаха известно време, обзети от отчаяние, Аманда каза:

— Може да си направим факли от дрехите в Гробницата. — Тя се помъчи да звучи оптимистично, но гласът ѝ изневери. — Лоша идея. Пламъците може да възпламенят минния газ.

На Франк му хрумна нещо:

— Ако имаше газ, той нямаше ли да ни е убил вече? Нямаше ли да се е възпламенил от експлозията?

— Може би. Но сега ми идва наум, че пламъкът на факлите ще погълне кислорода, с който разполагаме. Ще се задушим по-бързо, отколкото ако останем да чакаме в мрака.

Тя млъкна.

Разнесе се ръмжене. Двамата с Бейлинджър се обърнаха рязко и фенерчето освети двете кучета, които го бяха подгонили при оврага. На Франк му се стори, че кучетата са станали по-големи. Очите им червенееха на светлината. От челюстите им капеше слюнка. „Мили боже, последвали са ни в мината!“ — помисли си той.

Кучетата тръгнаха към тях, като се зъбеха. Бейлинджър вдигна пушката, но реакцията им беше мълниеносна. Преди да успее да натисне спусъка, те се обърнаха и избягаха в тъмнината.

— Хванати са в капан също като нас. Няма друга храна. Когато това фенерче угасне... — Аманда не намери сили да довърши мисълта си.

— Да, става все по-трудно да гледаме оптимистично на нещата. — Той продължи да държи оръжието насочено към мрака.

— Фенерът — рече тя.

— Какво за него?

— Ако е бомба, можем да го използваме, за да взривим камъните, които ни препречват пътя. — Фенерчето в ръката ѝ примигна.

— Може би. А може тунелът да се срути от силата на взрива.

— Ами вентилационната шахта, която спомена Господарят на играта?

— Да. — Франк усети наченки на надежда. Прашинките в лъча на фенерчето се движеха, сякаш под въздействието на едва доловимо въздушно течение.

Тръгнаха бавно напред. Аманда шареше с бледия лъч от едната стена на тунела до другата. Бейлинджър се заслушваше за кучетата. Устата му пресъхна. Направиха широк завой и се озоваха пред продължението на тунела. В него нямаше никой.

— Кучетата трябва да са отишли в Гробницата — каза тя.

Франк се приближи до входа на първата зала, като държеше пушката в готовност за стрелба. Аманда освети залата. Преподобният Пентикост ги посрещна с ръка върху книгата, която притискаше до гърдите си.

Бейлинджър тръгна към входа на Гробницата. Аманда го последва, като остави тъмнината да погълне проповедника. В същия миг от пещерата изскочи тъмна фигура. Кучето се гмурна под пушката и блъсна Франк в гърдите. Оръжието отхвъркна нагоре, а той натисна инстинктивно спусъка. Звукът от изстрела прозвуча оглушително в тясното пространство. Разхвърчаха се скални отломки. Франк залитна под тежестта на кучето. Те се блъснаха в Пентикост, събаряйки дъската, която го крепеше. Бейлинджър падна върху мумията и чу прашенето на сухите кости.

Кучето заби нокти в гащеризона му, като щракаше със зъби и се мъчеше да прегризе гърлото му. Той пусна пушката и се напъна да го отхвърли от себе си, но звярът се вкопчи в дрехата му още по-здраво. Бейлинджър го стисна за врата, но кучето се опита да захапе ръцете му, като пръскаше слюнка. Обзет от отчаяние, той измъкна автоматичния нож, който държеше в един от джобовете си. Натисна с палец копчето и го отвори с една ръка. После го заби в косматото тяло, но улучи ребро. Кучето продължи да се опитва да докопа гърлото му. Франк нанесе нов удар с ножа, този път го заби под ребрата на животното и направи разрез. Бликна гейзер от кръв. Изглежда, острието беше засегнало важен орган. Кучето се разтресе от конвулсии.

Франк го отхвърли от себе си и се изправи на крака, като грабна пушката и я насочи към входа на Гробницата. Сърцето му туптеше бясно, гадеше му се. Извика:

— Внимавай за другото куче!

Аманда се завъртя, описвайки кръг с фенерчето.

Единственият шум, който се чуваше, беше учестеното дишане на Бейлинджър. Той сведе поглед към мумията на Пентикост, която се бе разпаднала на парчета. В ноздрите му нахлу зловонна миризма.

— Кучето ухапа ли те? — попита Аманда.

— Щях да съм изненадан, ако не беше. — Предницата на гащеризона му висеше, разкъсана. Одраната му кожа пулсираше от болка. Раните му бяха покрити с кръв, като част от нея беше на кучето.

— Дори и да не те е ухапало, изцапало те е със слюнка. Трябва да ти бъдат инжекция против бяс.

— Което предполага, че все пак ще се измъкнем оттук. Харесва ми оптимизмът ти. — Бейлинджър забеляза, че облакът прах, който се бе вдигнал по време на борбата, е започнал да се разнася. — Не ти ли се струва, че от Гробницата идва въздух?

— Сега, като го казваш — да.

— Вентилационната шахта.

Те влязоха в Гробницата.

„Кучето, което е тук, е по-голямо от другото — помисли си Франк. — Ако ни нападне, ще ни е по-трудно да се справим с него“.

Изглежда, беше изказал мисълта си на глас, защото Аманда отговори:

— Ако е по-голямо, ще го видим по-лесно. А това ни дава предимство.

— Да бе, огромно предимство. Преимуществото е на наша страна. Не знам как не се досетих за това по-рано.

— Беше удивен от решителността й.

Тя раздвижи фенерчето наляво-надясно, като търсеше кучето сред сенките, които хвърляха гротескните *живи картини*. Бейлинджър взе малко прах от пода и го хвърли нагоре, а светлинният лъч му разкри, че прашинките се отдалечават от него, носени от едва доловимо въздушно течение. Те продължиха напред, като се опитваха да установят откъде идва течението. Докато вървяха, Бейлинджър се заслушваше за ръмжение или дращение на нокти. Дватамата с Аманда минаха покрай мумифициран мъж, който се бе изтегнал на стола си с ръка върху слабините.

Стигнаха до една стена и тръгнаха покрай нея, докато не се натъкнаха на бариера от скални отломки.

— Тук май има кухня — каза той.

Аманда освети една дупка над върха на купчината камъни.

— Ето откъде идва въздухът.

Франк обърна неспокойно гръб на пещерата и кучето в нея. Остави пушката и се опита да се покатери по чакъла, за да види какво има от другата страна на дупката, но купчината беше прекалено стръмна и камъните се откъртваха под краката му. От рязкото движение раните от кучешките нокти на гърдите му го заболяха още повече.

— Мислиш ли, че ще успеем да разчистим отвора с голи ръце?
— попита той.

— Преди да се изтощят батериите на фенерчето? — Аманда поклати глава. — Ръцете ми са ужасно изранени. Ще работя с всички сили, но ще мине доста време.

— Ако издигнем платформа от камъни, можем да се покачим върху нея и да разширим дупката. — Нащрек за кучето, той вдигна един камък. Ала внезапно застина. — Не подушваш ли нещо?

— Какво например? — Аманда не откъсваше очи от отвора над върха на купчината. — А, да. Мирише ми на...

— Чесън. — Бейлинджър отстъпи назад.

— Арсеник — каза тя с треперещ глас.

Миризмата се усили и той се разкашля, взе да му се гади. Двамата се втурнаха към другия край на пещерата, като оглеждаха *живите картини* за следи от кучето. Стигнаха до залата, в която преподобният Пентикост вече нямаше да посреща посетители.

Аманда спря, за да си поеме глътка въздух.

Франк подуши въздуха.

— Тук не мирише на чесън.

— Но скоро ще замирише. — Тя насочи фенерчето към участъка зад останките на Преподобния. Лъчът освети фенера, който беше оставила там по-рано. — Ако това нещо е бомба, може да се опитаме да взривим купчината чакъл и да се доберем до залата. После можем да изключим уреда, които нагрива арсеника.

— Значи сме изправени пред стария проблем. Експлозията може да срути тавана.

— Предпочитам да умра по този начин. Поне ще знаем, че сме опитали всичко възможно.

Бейлинджър я изгледа с възхищение. После събра сили и отрязва с ножа си парче от сакото на Пентикост.

— Фитил? — попита Аманда.

Той кимна. Развъртя капачката на резервоара на фенера и натъпка парчето плат в отвора.

— Ще трябва да го затрупаме с камъни — каза. — Колко дълго можеш да издържиш, без да дишаш?

— Колкото е необходимо, за да свършим работата.

Франк подаде фенера на Аманда. После вдиша, издиша и отново вдиша, изпълвайки дробовете си с въздух. Като затаи дъх, изтича в пещерата, готов да стреля с пушката, ако кучето го нападне. Аманда се втурна след него. Подминаха *живите картини* и стигнаха до купчината скални отломки. Бейлинджър остави пушката и започна да вади камък след камък. Аманда му светеше, а той не преставаше да работи. Не спря дори когато белите му дробове се сгърчиха от липсата на въздух. Когато дупката стана достатъчно дълбока, за да побере фенера, го постави в нея и го затрупа с камъни, като остави отвор за фитила. После извади запалката на Рей и щракна колелцето ѝ.

По-рано двамата с Аманда се бяха тревожили, че случаен пламък може да възпламени минния газ в тунела, но сега Бейлинджър реши, че той вероятно е щял да се взриви при експлозията, която бе запечатала мината. Думата *вероятно* не му вдъхна особена увереност, но така или иначе нямаше избор — трябваше да поеме риска. От запалката изскочи пламъче и Франк примигна в очакване на експлозия. Не се случи нищо. Той запали ивицата плат, грабна пушката и се втурна заедно с Аманда към следващата зала.

Болката в дробовете му го принуди да си поеме дъх, преди да е напуснал пещерата. От миризмата на чесън стомахът му се сви конвулсивно. Той зърна трепкащата светлина от горящия зад гърба му плат, после нахълта в залата, чу как Аманда си поема жадно въздух, дръпна я към себе си и двамата се скриха зад ъгъла.

— Запуши си ушите! — напомни ѝ Франк. — Отвори уста!

Той сдържа отново дъха си, за да не нагълта още арсеник. „Едно, две, три“. Въпреки бясното туптене на сърцето му, времето сякаш бе забавило своя ход, досущ като във видеоигра, в която една минута се равнява на две реални. „Четири, пет, шест“.

„Да не би фитилът да е угаснал? — помисли си паникьосано. — Да не би пламъкът да се е задушил между камъните? Не знам дали ще успея да задържа дъха си достатъчно дълго, за да го запаля отново“.

„Или фенерът не е никаква бомба?“ — разтревожи се той.

Тъкмо щеше да рискува да надникне в Гробницата, когато бе разтърсен от силна ударна вълна. От тавана се посипаха прах и камъни. Въпреки предпазните мерки, които беше взел, ушите му писнаха болезнено от взрива. Цялата зала се разтресе. „Ще се срути“ — каза си Франк и придърпа Аманда още по-близо до себе си. Тътенът продължи, заплашвайки да го събори на земята. Той стисна здраво младата жена и се наведе над нея, готов да я защити. Постепенно вибрациите затихнаха. Камъните спряха да падат. Франк си пое дъх и усети, че въздухът мирише на прах и на чесън. Аманда зави зад ъгъла и освети Гробницата.

Пещерата тънеше в мъгла от прах. Въпреки това Бейлинджър видя, че *живите картини* са станали на парчета. Подът беше покрит с парцали и късове дърво. Мумиите се бяха превърнали в плетеница от кости. Дватамата с Аманда затаиха дъх и се втурнаха към отвора, който им разкри светлината на фенерчето зад купчината камъни. Франк очакваше, че арсеникът се нагрива от някакво сложно устройство, но видя най-обикновена скара, която бе преобърната от експлозията, и останки от дървени въглища, тлеещи по пода около нея. До тях се въргаше някаква жълта буца — навярно това беше арсеникът. Той я изрита настрана.

Замаян от миризмата на чесън, Бейлинджър откри една врата, която не бяха видели по-рано заради купчината скални отломки. Експлозията я беше отворила и зад нея се виждаше тунел. В края му се процеждаше светлина. Той стисна ръката на Аманда и навлезе в него, изгаряйки от нетърпение да се махне от отвратителната смъртоносна миризма.

Стигнаха до друга врата, над която светеше електрическа крушка. Но тя не беше дървена, нито посивяла от времето. Беше от блестящ метал.

Франк посегна към дръжката ѝ, но този път Аманда бе тази, която хвана ръката му.

— Недей — каза тя и извади от джоба на гащеризона си гумена ръкавица. — Там, където се събудих вчера, по вратите течеше ток.

После си сложи ръкавицата и натисна дръжката, която не оказва никаква съпротива. Щом вратата се отвори, Аманда се дръпна настрани, за да може Бейлинджър да се прицели с пушката.

Това, което видяха, ги накара да зяпнат от изненада.

[1] Американски проповедник, лидер на християнската общност в Джоунстаун, Гаяна, който през 1978 г. извършва масово самоубийство заедно с 911 свои последователи. — Б.пр. ↑

[2] Сладка напитка с плодов вкус. — Б.пр. ↑

[3] Плодова напитка, подобна на кул-ейд. — Б.пр. ↑

Пред тях се простираше огромно бляскаво помещение със сводест каменен таван, от което се носеше електрическо жужене. Стените бяха опасани с множество метални рафтове с наредени монитори. Всички екрани светеха. Те показваха долината, пресушения язовир, входа на мината, тунела, разрушената гробница и самото бляскаво помещение, в което стояха Бейлинджър и Аманда. Когато тръгна покрай мониторите, Франк видя на един от тях гледката, заснета от камерата на неговите слушалки. На друг пък се виждаше тази от камерата на слушалките на Аманда. Зърна изображението на един Бейлинджър, застанал в профил на двадесет крачки от нея, докато картината, която той гледаше на монитора, показваше самия него в профил. Множеството нива на възприятие го зашеметиха.

Но това, което го шокира повече от огромното количество монитори и амбициозния обхват на наблюдение, бе, че нито едно изображение на безбройните екрани не изглеждаше нормално. Долината, язовирът, входът на мината, тунелът, гробницата, блестящата контролна зала, Бейлинджър и Аманда — нищо не беше изобразено по така наречения реалистичен начин. Всичко приличаше на ярката графика от цветен анимационен филм.

— Боже, изглеждаме така, сякаш сме във видеоигра! — възкликна Аманда.

— Добре дошли в *Ловци на време*. — Дълбокият глас отекна в слушалките им.

Франк се обърна надясно. На множество рафтове, дълги около петдесет метра, бе разположена сложна конфигурация от компютърно оборудване. Над тях стъклена стена осигуряваше видимост към мониторите.

— Вие преминахте живи и здрави през последното изпитание — обяви Господарят на играта. — Доказахте, че сте достойни.

— За какво, лъжливо нищожество? — изкрещя Бейлинджър.

Окъпан от отблясъците на разноцветните светлини на анимационните изображения, той виждаше част от зоната зад

стъклената стена над него. Близко до нея имаше издигнат нависоко стол. Облегалките му бяха оборудвани с множество бутони и лостчета. Човекът, седящ в него, беше нисък и слаб, с рядка руса коса и дребно сбръчкано лице, което му придаваше вид на преждевременно остаряло момче. Телескопичните очила подсилваха впечатлението, че е дете.

— Франк! — извика Аманда. — Виж как ни показва този монитор!

Той се обърна натам, където сочеше тя. На екрана видя картината, която Господарят на играта получаваше през очилата си. Беше заснета отвисоко, от остъклената зала за наблюдение. Тя показваше Бейлинджър и Аманда, гледащи към монитора, на който се виждаха пак те. На Франк отново му се зави свят. Замайването му се усили, защото и на този монитор двамата с Аманда приличаха на анимационни фигури. Не само камерите за наблюдение изобразяваха всичко като анимационна графика. Очилата, които носеше Господарят на играта, превръщаха всичко, което той виждаше, в сцена от видеоигра. Нещо повече — в нея подутата пурпурна буза на младата жена и счупеният нос на Бейлинджър изглеждаха съвсем незначителни. Кръвта по раздраните му гърди и превързаното му с лейкопласт коляно бяха почти безцветни.

— Ние не сме анимационни герои! — изкрещя той към момчето-мъж, седнало в контролния стол зад стъклената стена.

Вдигна своята карабина „Мини-14“ и центрира червената точка върху малкото сбръчкано лице с телескопични очила. Когато стреля, усети почти физически грохота в пещерата, куршумът се удари в стъклото, но се разлетяха само няколко миниатюрни парченца. Франк знаеше, че повечето бронирани стъкла могат да бъдат пръснати, ако изстреляш един след друг пет куршума в кръг с диаметър от десет-дванадесет сантиметра. Натисна спусъка отново и отново, гилзите отскачаха настрани, описвайки парабола, куршумите се удряха в стъклената преграда, ала освен малкото изскочили искри, изстрелите нямаха никакъв ефект.

Вбесен, той се обърна към мониторите, показващи компютърни графики на него и Аманда. Пусна им по един куршум, разрушавайки картините, които го изобразяваха как стреля в екраните. Разлетяха се парчета стъкло и пластмаса.

Патроните му свършиха.

— Аманда, във външния джоб на раницата ми има резервен пълнител!

Тя му го подаде. Бейлинджър го пхна на мястото на празния, освободи предпазителя и пръсна на парчета още пет екрана.

„Мониторите могат лесно да бъдат подменени“ — помисли си той. Завъртя се към рафтовете с компютърното оборудване, за да причини повече щети. Докато куршумите един след друг ги вдигаха във въздуха, искрите се превърнаха в дим и пламъци. Като във верижна реакция, множество екрани угаснаха.

Франк се втурна към металните стълби, които водеха към залата за наблюдение.

— Спри! — каза умолително нечий глас.

Той обаче не принадлежеше на Господаря на играта. Беше на жена. Бейлинджър се закова изненадано на място. Карън Бейли.

Тя се появи в долния край на стълбите. Отделни монитори продължаваха да излъчват анимационни образи в ярки цветове. Те контрастираха с нейните тъмни дрехи, подобни на онези, с които я беше видял на лекцията за времевите капсули. Лицето ѝ изглеждаше по-грозно, а косата ѝ бе вързана на тила още по-стегнато.

— Вие спечелихте. Сега се махайте оттук. Напуснете! — извика тя.

— След всичко, което ни причинихте? — изкрещя в отговор Аманда. — Очаквате просто да си излезем?

— Моля ви, възползвайте се от късмета си. Вървете! Оттук! — Карън посочи към една метална врата зад гърба си. — Ще ви изведе навън.

— Още един капан.

— Не. Ще намерите един джип. — Жената хвърли връзка автомобилни ключове към вратата. Те изтракаха на каменния под.

— В колата е заложена бомба, нали? — попита Франк.

— Ще ви докажа, че не е така. Ще седна първа в нея. Ще запаля двигателя.

— Когато приключим тук, може да ви позволим да го направите! — извика Аманда. — В момента имаме работа.

— Тръгнете си сега! Оставете го!

— Да го оставим? По дяволите, ще го убия! — Бейлинджър направи крачка напред.

— Не! — Карън застана пред стълбите. — Това е грешка. Вие не трябваше да печелите.

— И ние имахме такова чувство. Съжалявам, че ви съсипахме забавлението.

— Никога не съм предполагала, че ще позволи на някого да влезе тук.

— Той нищо не ни е позволил! — изкрещя ядосано Аманда. — Сами влязохме.

Кънтящият глас на Господаря на играта изпълни пещерата:

— Истина е. Уменията им да оцеляват се оказаха подобри, отколкото очаквах. Те наистина ме изненадаха. В началото казах на Аманда, че единствената възможност да се спаси е, като ме изненада.

— Искаш изненада? — попита Франк. — Почакай да се кача там.

— Ако го убие, той ще спечели — каза отчаяно Карън.

— Какво?

— Той ще спечели. Как може да ви удовлетворява фактът, че ще му дадете каквото иска? Той ви надхитри, както и мен.

— Надхитрил е вас?

— Ако знаех истината за играта, никога нямаше да му помогна. Открих истинската му цел скоро.

— Истината за играта? Това е истината. — Бейлинджър изстреля три куршума. Те улучиха няколко конзоли, вдигайки сноп искри и пушек.

Той се спусна към нея.

— Спрете! — извика Карън, препречвайки достъпа до стълбите.

— Значи е добре той да убива хора, но не е добре да си получи наказанието?

— Не по този начин. Той е душевноболен. Мястото му е в болница.

— Тогава защо не го затворихте там по-рано? Щяхте да спрете тази лудост, но вместо това, му помагахте. Умряха хора! Не ме интересува какво ви е сторил вторият ви баща. Не ми пука за долапа, където ви е заключил три дни.

— Знаете за това? — шокирано попита Карън.

— Както и че вашата майка ви е изоставила на този пиян перверзник. Това обаче не ви дава правото да...

— Майка му не го е изоставила.

— Какво?

— Аз съм неговата майка. Никога не съм го изоставяла. Няма да го направя и сега.

Дълбочината на заблудата ѝ почти накара Франк да я съжали. Но това, което той и Аманда бяха преживели, потисна всяко друго чувство, освен яростта.

— Долапът беше толкова малък, че не можехме да протегнем краката си — каза Карън. — Седейки в мрака, ние го чувахме как забива пироните във вратата. Бутахме я, но тя не помръдваше. Удряхме я с юмруци, но и това не помогна. Нямаше достатъчно място, за да ритаме. Въздух влизаше единствено през цепнатините по края на вратата. Молихме го да ни пусне да излезем, но той не го направи. Три дни без вода и храна. Седяхме сред урината и изпражненията си. Аз повърнах от вонята. Бях сигурна, че ще умрем, но не можех да допусна Джонатан да разбере колко бях изплашена. Той започна да се задушаваше и аз му казах, че въздухът ще ни стигне само ако дишаме бавно и спокойно. Милвах го по главата. Повтарях му колко много го обичам. Сложих ръката му на гърдите си, за да усети колко бавно дишам. В тъмнината той ми разказваше шепнешком истории за един измислен свят, наречен Перигрин, където птиците можеха да мислят, да говорят и да правят магии. Представихме си, че сме соколи и летим към облаците. Спускахме се, издигахме се и се реехме над водопади. Долапът изчезна. По-късно си дадох сметка колко не на себе си съм била. Първата игра, която Джонатан създаде, беше за този свят.

Очите на Карън смениха отнесеното си изражение, сякаш тя се върна от друго място.

— Грижа се за него, откакто се роди. Жената, която го изостави, не беше негова майка. Аз съм единствената майка, която познава, единственият човек, когото някога е обичал, а той е единственият човек, когото аз съм обичала.

— Махнете се от пътя ми!

Карън посегна към нещо зад себе си.

— Няма да ви позволя да го нараните. Няма да ви позволя да нараните моя син.

— Той е ваш брат.

— Не! — изпищя жената.

— Франк! — извика предупредително Аманда зад гърба му.

Карън измъкна оръжие. Въпреки слабата светлина, Бейлинджър разпозна формата на автомат. Двамата с Аманда се хвърлиха настрани и куршумите откъртиха парчета от стената до вратата, през която бяха влезли. Жената не беше способна да контролира оръжието. Цевта му отскачаше нагоре и стреляше над вратата. Бейлинджър се изправи, прицели се и изстреля два куршума в главата ѝ. Тя се строполи, автоматът ѝ изтрака на каменния под.

Той мина бързо край пушечните конзоли. Стигна до стълбите, прекрачи тялото на Карън и се втурна нагоре. Металната врата бе откърхната и през отвора струеше светлина. Отвори я с ритник и се озова в залата за наблюдение, където дребничкият Господар на играта седеше в стол с формата на космически кораб, заобиколен от контролни уреди. Очилата му криеха изражението на очите му, но сбръчканото му детинско лице му придаваше патетичен вид.

— Я да видим кой е тук! Проклетият Магъосник от Оз — каза Франк. — Човекът в сянка.

— Това означава ли, че ти се отъждествяваш с Дороти? — След щетите, нанесени от Бейлинджър в компютърната зала на долния етаж, устройствата, които усилваха гласа на Господаря на играта, вече не работеха. Сега гласът му звучеше като писукане. — Може би това показва сексуална обърканост. В игрите, развиващи се във виртуални светове, половината от мъжете играчи избират женски роли.

Франк вдигна пушката си.

— Дороти е разочарование — добави слабото човече. — След безброй цветни чудеса, които открива в Оз, тя няма търпение да се върне в своя сив и скучен дом в Канзас. Отхвърля великолепието на алтернативната реалност. Ама че глупачка!

Спомняйки си за кръвта, която бе изригнала от устата на Ортега, след като количката го бе премазала, Бейлинджър се прицели.

— Там ли искаш да те изпратя — в Оз? А какво ще кажеш за Сириус, където бандата от Храма на слънцето си е мислела, че отива? Или може би искаш да стигнеш до летяща чиния от другата страна на някоя комета?

— Всяко друго място е по-добро от това тук. „Най-мъчителното съществуване е да не забравяш бъдещето“ — каза пискливият глас.

Франк перифразира останалата част от цитата:

— Особено твоето бъдеще, което ти никога няма да имаш. Кой бе казал, че Платон греши, че всичко е илюзия?

— Аристотел.

— Добре, много поздрави на Аристотел. — Бейлинджър сложи пръста си на спусъка.

— Това няма да означава нищо, ако не знаеш какво спечели.

Като си помисли колко жестоко е страдала Аманда и как едва не я бе загубил, Франк изкрещя:

— Ние спечелихме живота си!

— Не само това — възрази Господарят на играта. — След всички препятствия, които преодоля, ти доказва, че си достоен.

— За какво?

— За правото да убиеш Бог.

— Да убия Бог? За какво говориш?

— Да убиеш мен.

Бейлинджър бе потресен от мащабите на идеята.

— Това може да се случи единствено по този начин — обясни Господарят на играта. — С огромни усилия героят трябва да поеме контрол над играта, когато на теория само създателят ѝ има власт над нея. Героят става толкова силен, че побеждава Бог.

— Искаш да те убия? — попита с отвращение Франк. — Това ли имаше предвид сестра ти, когато каза, че най-накрая е разбрала истинската цел на играта?

— Нужен ми беше някой достоен — повтори крехкото човече. — Гробницата на Страшния съд.

— Какво за нея?

— Ако съществува конвенционална реалност, заплахите, които правят необходима Гробницата на Страшния съд, показват колко зле е замислен светът. Ядрено унищожение. Глобално затопляне. Всички други възможни кошмари. По-добре би било Създателя никога да не е измислял нищо. Дори и Бог е огорчен.

— Самоубийствена игра — каза Бейлинджър, потресен.

— Сега ще се устремя към безкрайността и ще се рея в нея.

Франк си спомни, че Карън бе използвала подобни думи.

— Като сокол?

Момчето-мъж кимна утвърдително.

— Чух, че Карън ти каза за долапа. — Дребосъкът сви рамене. — Тя мъртва ли е?

— Да.

За момент Господарят на играта остана мълчалив. Когато реши да заговори, слабият му гласец трепереше:

— Беше неизбежно. Когато научи как съм замислил да свърши играта, тя отказа да го допусне. Ти трябваше да я спреш. Но Карън още съществува в ума ми. Сега и тя ще може да се устреми към безкрайността и да се рее в нея. — Под очилата на Господаря на играта потекоха сълзи. — Тя остана с мен в болницата през всичките шест месеца.

Бейлинджър си спомни, че професор Греъм му бе разказала за психическия срыв на Джонатан.

— Бях решил толкова твърдо да доведа игрите до съвършенство, бях се съсредоточил така силно, че работех, без да спя, все по-дълго и по-дълго — четири дни, пет, шест и на седмия ден умът ми ме отведе другаде. — Той се сви на стола си. — В продължение на половин година бях изпаднал в кататония. Не го знаех, но Карън е седяла през цялото време до мен, като е шепнела името ми и се е опитвала да ме върне обратно. Никога не й казах къде бях отишъл.

— Професор Греъм спомена, че си го нарекъл Лошото място.

Дребосъкът кимна.

— Беше ужасно. Шест месеца моят ум бе затворен в долапа.

Франк усети, че е притаил дъх. Кошмарът, съдържащ се в споменаването на долапа, го накара да онемее.

— Седях, свит в мрака, ужасен, без храна и вода, вонята на изпражненията ми ме задушаваше. Но този път бях сам. Нямаше я Карън да разрошва косата ми и да ми казва, че ме обича. Опитвах се да си внуша, че долапът не е реален. Но откъде можех да знам разликата? Парализираното си тяло, тъмнината, глада и жаждата ги чувствах реални. Страхът ми беше реален. Казах си, че мога да се съсредоточа върху всичко, което си пожелаю, и ако го направя достатъчно силно, то ще стане реално. Така че се съсредоточих върху Карън. Представих си, че тя шепне името ми. Скоро далеч в мрака чух слабия й глас да казва умолително: *Джонатан*. Изкрещях. Гласът й стана по-силен, викаше моето име — и умът ми отиде при нея. Събудих се в болницата, в нейните прегръдки. — Още сълзи покапаха изпод очилата му. — Но

това естествено също не беше реално. Никога не напуснах онзи долап. Всичко това е друга игра, която се разиграва в ума ми. Аз така и не излязох от онзи долап, дори и първия път. Все още съм момчето, заключено в него, умът ми е хванат в капана на онзи долап. Натисни спусъка!

Терзанието в току-що чутото съкруши Бейлинджър.

— Спомни си колко много изстрада Аманда заради мен — продължи Господарят на играта. — Накажи ме! Накажи Бог! „Ще застрелям слънцето, ако то ме обиди“. Откъде е този цитат, Аманда?

— От *Моби Дик* — отговори тя. — Ахаб преследва белия кит из целия световен океан. Обаче през цялото време си мисли, че всичко е илюзия, създадена от Бог. В действителност Ахаб преследва самия Бог.

— Не ме разочарова. Давай! — додаде крехкото човече, обръщайки се към Франк. — Имаш разрешението ми. Унищожи своя създател! Застреляй слънцето!

Бейлинджър не можеше да помръдне.

— Какво чакаш?

Младият мъж внезапно си даде сметка, че пръстът му е застинал върху спусъка.

— „Аз самият съм адът“. Откъде е това, Аманда? — попита Господарят на играта. Изражението му бе неразгадаемо заради очилата.

— *Изгубеният рай*^[1]. Луцифер описва какво е чувството да бъдеш прокуден от Бога.

— Предполагам, че Бог е в своя собствен ад. Направи го! — нареди дребничката фигура на Франк.

— И да те възнаградя?

— Убий ме!

— Ти се идентифицира с мен в играта. Каза, че аз съм твоят заместник. Твоят аватар. Аз съм ти.

— Висок и силен. Бог в телесна форма.

— Ако те застрелям, все едно ще убия себе си. Няма да го направя.

Господарят на играта се опита да седне изправен, за да изглежда по-едър.

— Предизвикваш ли ме?

— Ако искаш да се самоубиеш, имай смелостта да го направиш сам. В противен случай ще повикам тук линейка. Ще те отведат в приют за душевно болни.

— Ти ме предаваш?

— Ще те затворят в облицована с мека тапицерия стая — друга версия на долапа — и ще изпиташ чувството за истинския ад.

— Не — обади се Аманда. — Той трябва да си плати, но се нуждае и от помощ.

— Единствената помощ, от която имам нужда, е това, което държиш в ръцете си — заяви момчето-мъж на Бейлинджър.

— Не. — Той свали пушката.

— Като Луцифер и Адам, и ти не ми се подчиняваш.

— Господарят на играта изгледа замислено Франк. Въпреки че очилата криеха очите му, Бейлинджър усети болката, стаена в тях. — Давам ти последен шанс да промениш мнението си.

Младият мъж не отговори.

— В такъв случай... — каза най-сетне дребосъкът и посегна към един бутон.

— Хей! — Инстинктът подтикна Франк да го спре. — Какво правиш?

— Всички ще отидем в ада. — Господарят на играта натисна бутона.

Бейлинджър изведнъж бе пронизан от предчувствие за надвиснала беда.

— За какво е този бутон?

— Ти доказва, че не си достоен.

— Какво имаше предвид с това, че всички ще отидем в ада? Какво направи току-що?

— Да имам смелостта да го направя сам? Много добре. Щом не приемаш своята съдба, аз ще сложа край на играта вместо теб.

Франк гледаше бутона с нарастващ ужас.

— След минута — обясни момчето-мъж — светът ще свърши, така както е започнал.

Внезапно всички лампи угаснаха. Единствената светлина идваше от конзолата пред стола на дребното човече: дигитален брояч, чиито червени цифри започнаха да отброяват минутата в обратен ред.

— С взрив — допълни Господарят на играта.

— Копеле такова, ще взривиш това място?

— Играта се провали. Същото направи и светът — отвърна пискливият глас в мрака.

Аманда включи електрическото фенерче, но светлината му бе слаба, тъй като батериите му се бяха изтощили. Бейлинджър бръкна в раницата си и извади бинокъла за нощно виждане. През него видя зелената версия на момчето-мъж да седи в своя стол за игра и да наблюдава през очилата си брояча. Към безкрайността. Призрачното зелено му придаваше вид на фигура от видеоигра.

— Петдесет секунди — каза гласът.

Изглеждаше невъзможно да са минали само десет секунди, но Франк не успя да се замисли над това. Като се обърна към оцветената в зелено Аманда, той извика:

— Хвани ръката ми!

Раните го боляха ужасно, докато я водеше тичешком по стълбите. Като стигнаха в долния им край, те прекрачиха трупа на Карън, чиято кръв, оцветена в зелено от бинокъла, изглеждаше нереална. Дватамата се втурнаха към металната врата отзад.

— Четиридесет секунди! — съобщи пискливият глас от залата за наблюдение.

Отново отброяването се стори грешно на Бейлинджър. Той чувстваше, че слизането по стълбите и отиването до вратата им е отнело повече от десет секунди.

Аманда използва гумената ръкавица, за да натисне дръжката.

Вратата не се отвори.

Нещо изръмжа зад Франк. Стреснат, той си даде сметка, че оцелялото куче е влязло през отворената врата от отсрещната страна на залата. Застанало на десетина крачки от тях, очите му — сега оцветени в зелено — блестяха срещу него.

— Тридесет и пет секунди!

„Това е невъзможно“ — помисли си Бейлинджър. Толкова много неща не можеха да се случат за толкова кратко време.

— Господарю на играта! — изкрещя Аманда. — Бог държи на думата си.

Франк разбра какво се опитваше да направи тя.

— Да, докажи, че играта ти е честна — допълни той.

— Тридесет и четири секунди!

— Отвори вратата! — настоя младата жена. — Ние открихме Гробницата. Ти се закле, че трябва само да спечелим. Сега обаче променяш правилата.

Тишината се проточи, времето минаваше.

— Покажи ни, че Бог не е лъжец!

Кучето изръмжа.

Неочаквано откъм вратата се чу бръмчене, бравата щракна, отключена от Господаря на играта.

Аманда трескаво натисна дръжката. Като отвори вратата, кучето нападна. Или поне така изглеждаше. Досещайки се, че паникьосаното животно желае просто да се измъкне, Бейлинджър бутна младата жена на земята. Той усети как кучето профуча над тях и изчезна с пълна скорост в тъмнината. Тогава двамата с Аманда също изскочиха през вратата.

Озоваха се в друг тунел. Докато тичаха по него, Франк си помисли, че оставащото време сигурно е изтекло. Тунелът му се стори безкрайно дълъг. Тичайки, той броеше наум: „... седем, шест, пет, четири“, спря и зачака взрива. „Три, две, едно“. Но нищо не се случи. През бинокъла си за нощно виждане съзря по-светла зелена сянка отпред — тъмнината на тунела преминаваше в мрака, спуснал се над долината. Без да обръща внимание на болката в коляното си, Бейлинджър се насили да бяга по-бързо.

Тропотът от стъпките им вече не отекуваше. Като напуснаха тунела и почувства, че са излезли на открито, Франк чу запъхтяното дишане на Аманда до себе си и внезапно тялото му олекна. Взривната вълна го вдигна във въздуха. Приземи се тежко и се затъркаля по нанадолнището. За разлика от оголения район пред мината, склонът тук беше обрасъл с трева. Ударът му изкара въздуха. Той продължи да се търкаля, после внезапно спря. Аманда се стовари до него със стон. Камъни се посипаха като градушка по тревата. Един от тях го удари по рамото. Сгърчен от болка, Бейлинджър пропълзя до Аманда.

— Ранена ли си?

— Навсякъде — отговори тя отпаднало. — Но смятам, че ще оживея.

Беше загубил пушката и бинокъла. Обърна се и под светлината на непълната луна видя праха и дима, които излизаха на талози от тунела над него.

— Сървърът е изключен. Край на играта! — прошепна той.

— Но така ли е? — попита печално Аманда. — Как ще узнаем някога дали играта наистина е свършила?

Франк не знаеше какво да отговори. Вниманието му бе привлечено от някакво движение. Беше кучето, което тичаше в края на огрения от луната склон.

Младата жена се отпусна тежко до него.

— Господарят на играта удържа на думата си. Пусна ни да излезем. Доказа, че не е лъжец.

— Бог се опита да изкупи греховете си — съгласи се той с нея.

После потрепера. Същото направи и тя.

— Какво би трябвало да се случи сега? Мислиш ли, че Карън Бейли каза истината за колата?

— Ти повярва ли й? — попита Франк.

— Не. Избухващата кола е начин да се приключи една видеоигра.

— Алтернативата е да се сбръчкаме като Пакман^[2]. — Бейлинджър си спомни нещо. — Или като жителите на града в пещерата. От Джонатан научих едно нещо: много от видеоигрите никога не могат да бъдат спечелени. Играчът винаги умира.

— Да, един ден всички ще умрем. Но не и тази нощ — каза Аманда. — Тази нощ ние спечелихме. Знаеш ли, в пещерата, когато той броеше, минутата ми се стори по-дълга от обичайното.

Франк се сети какво се е случило.

— Отброяването е било във времето на видеоигра. Една минута в нейната реалност е траела две минути по нашето време.

Мисълта ги накара да се смълчат. В далечината се разнесе воят на кучето.

— Защо той ни даде този шанс? — зачуди се Аманда.

— Може би не е имал намерение да ни го дава — отвърна Бейлинджър. — Вероятно е познавал единствено виртуалното време.

— А може би е знаел разликата и отброяването е било последното ниво на играта. „Времето е истинският ловец“, каза той. В края на бягането с препятствия и търсенето на Гробницата ни е дал нещо ценно: една допълнителна минута.

— Нашата награда. — Франк изпита чувството, че оттук нататък ще мисли по този начин — сякаш никога не е успял да се измъкне, сякаш още е в играта.

Аманда се надигна да седне.

— Чака ни път.

— След като си починем малко. — Той притисна ръце към гърдите си, опитвайки се да спре треперенето.

Тя се отпусна отново по гръб.

— Да, малко почивка ще ни дойде добре.

— Това ни дава възможност да планираме бъдещето си.

— О, не! — възрази Аманда. — Не бъдещето.

— Не разбирам.

— Времевата капсула е послание към бъдещето, което отваряме в настоящето, за да научим нещо за миналото, нали? — попита тя.

— Това каза той.

— Добре, играта ме накара да осъзная, че бъдещето и миналото не са важни. Важно е настоящето.

Това напомни на Бейлинджър за професор Греъм.

— Срегнах една възрастна жена, която е научила същото от видеоигрите. Ще те заведе да я видиш. Тя умира, но казва, че безбройните решения, които трябва да вземе, и ходовете, които прави в играта, изпълват всяка нейна секунда и така я задържат в един безкраен миг.

— Да — каза замислено Аманда. — Бих искала да се запозная с нея.

Франк се усмихна. Вгледа се в ярките звезди.

— Те са били прави.

— Кои?

— Древните хора. Небето не изглежда като свод с пробити по него дупки. Всъщност небесната светлина струи през него.

— Всичко съществува в Божието въображение — отбеляза Аманда.

Бейлинджър докосна ръката ѝ.

— Ти обаче си реална.

— Ти също. — Младата жена го погали по главата. — И слава богу!

[1] Поема от английския поет Джон Милтън. — Б.пр. ↑

[2] Герой от популярна аркадна игра. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Когато става дума за идеи за романи, аз съм истински колекционер. Рафтовете в кабинета ми са затрупани с папки, събирани няколко десетилетия. Надраскани набързо резюмета на радиорепортажи и телевизионни интервюта са струпани заедно с пожълтели страници, откъснати от списания и вестници. Цели купчини. Нещо все привлича вниманието ми, любопитството чопли въображението ми. Теорията ми е, че ако някаква тема грабне вниманието ми, може би ще грабне и това на моите читатели. През годините съм събрал толкова много папки с документи, че нямам време да ги подреда по категории, а пък да не говорим да развия тяхното съдържание в романи.

Понякога любопитството ме подтиква да ги изследвам. Изпълнен с големи надежди, слагам някои от тях на пода, издухвам праха и ги прочитам. Ала почти винаги крехките листове в ръцете ми говорят за случки и събития, които навремето са ми се стрували важни, а сега — скучни. Повествователните теми и ситуации, които те подсказват, вече не провокират въображението ми. Остарели умотворения, те ми показват бездната на годините, която отделя личността, сложила тези фрагменти в папки, от личността, която сега ги чете.

Все пак в редки случаи някоя тема се вмъква в съзнанието ми така здраво, че постоянно се връщам към нея, като се опитвам да намеря начин да опиша чувствата, които събужда у мен. Например предишният ми роман — *Нарушители* — бе вдъхновен от статия във вестник *Лос Анджелис Таймс* за изследователи на градската среда: историци и архитекти ентусиасти, които се промъкват в стари сгради, напуснати и запечатани от десетилетия. Страницата стоеше под нарастваща купчина от папки, но непрекъснато човъркаше съзнанието ми и аз не преставах да се чудя защо е така. Прозрението настъпи, когато внезапно си спомних за един изоставен жилищен блок, в който бродех като дете. Използвах го, когато бягах от ожесточените караници между майка ми и втория ми баща, при които се страхувах да остана

вкъщи. Споменът за моя страх и нуждата да се потопя в миналото породиха у мен желанието да напиша роман, в който страстно влюбени в миналото изследователи откриват, че то вече не им носи утеха, а ги изпълва с ужас.

Подобна статия, към която подсъзнателно продължавах да се връщам, ме подтикна да напиша *Ловци на време*. В действителност тя престоя под купчина папки в продължение на осем години, призовавайки ме мълчаливо, докато най-накрая се предадох. Този път вестникът беше *Ню Йорк Таймс* от 8 април 1998 година, а мястото — Уест Ню Йорк, Ню Джърси. Хареса ми налудничавата мисъл, че градче, наречено Уест Ню Йорк, е толкова „далече“ на запад, че е в съседния щат Ню Джърси. Но за мен съдържанието на статията беше още по-налудничаво. Заглавието гласеше: *От времева капсула до заровено съкровище. Някъде в Уест Ню Йорк може да има съхранен отрязък от градския живот от 1948 година*.

Научих, че тъй като в Уест Ню Йорк планирали чествания по случай стогодишнината му, някой предложил да зароят времева капсула. „Великолепна идея!“ — казали всички. После един пенсионер си спомнил, че същото нещо е било направено в чест на петдесетгодишнината на града. „Но какво е станало с онази времева капсула? — зачудили се хората. — Къде е била заровена?“ Из града плъзнали изследователи. Те проучили покритите с паяжини общински регистри и намерили хора, достатъчно стари, за да бъдат свидетели на петдесетгодишнината през 1948 година. Най-накрая открили възможния отговор в градската библиотека, където в отдавна изчерпан по книжарниците том, написан от местен историк, се споменавало за „меден контейнер, съдържащ документи и сувенири“.

По всеобщо мнение контейнерът бил заровен под бронзовата пожарна камбана, издигаща се пред кметството, но там издирването ударило на камък, защото камбаната била поставена в памет на общинските пожарникари, които загинали, докато спасявали Уест Ню Йорк от огнената стихия, и никой нямало да разреши да се копае под нея. Нещо повече — камбаната стояла върху гранитен постамент, тежащ няколко тона. Преместването й щяло да бъде скъпо и трудно, а и какво щяло да стане, ако след оскверняването на паметника времевата капсула не се окаже под него? Накрая нищо не било направено.

Това трябва да е било много разочароващо, тъй като репортерът на *Ню Йорк Таймс* отбелязваше, че градът имал голяма нужда да бъде вдъхновен от славните си дни преди петдесет години. През 1948 година областта била просперираща, най-вече заради Нюйоркската централна железница и стоките, които се превозвали от местните фабрики за бродирани изделия. Обаче през 1998 година железницата и фабриките вече ги нямало и улиците били тихи и пусти. В контекста на историята за скритите дири от миналото не можех да не забележа, че не бе упоменато името на репортера.

По незнайни за мен причини прибавих тази статия към моята хаотична колекция. После я забравих, спомних си за нея, пак я забравих, но никога задълго. Накрая, след осем години, прерових една купчина папки, прочетох я отново и се зарекох да се опитам да разбера защо мисълта за тази статия не ме напуска, като напиша роман, в който се разказва за времева капсула. Тя щеше да е стогодишна, а при търсенето на миналото щяха да бъдат включени съвременни технически средства, като още не ми беше дошло наум за *GPS* приемниците, възможностите за интернет връзка на мобилните телефони „Блекбъри“ и пушките с лазерен мерник. Трябваше да направя обичайните си проучвания и да науча всичко, което мога, по темата.

Първата ми работа бе да вляза в Световната интернет мрежа. Когато правех проучвания за предишния си роман — *Нарушители*, написах в *Google* „градски изследователи“ и останах удивен, като открих над 300 000 сайта. Сега направих същото с „времеви капсули“. Представете си изумлението ми, като попаднах на 18 милиона сайта. Очевидно това бе тема, която занимаваше много хора, и при всяко ново откритие моето смайване нарастваше. Научих (както обяснява професор Мърдок в *Ловци на време*), че макар така наречените *времеви капсули* да са стари като света, изразът се е появил за първи път през 1939 година, когато корпорацията „Уестингхаус“ създаде контейнер с формата на торпедо и го напълнила с предмети, за които се смятало, че ще бъдат интересни за хората в бъдещето. След празничната церемония капсулата била закопана във Флъшинг Медоус, Ню Йорк, където се провеждало Световното изложение. Тъй като било решено тя да бъде отворена след петстотин години, капсулата още лежи на петнадесет метра под земята и е напълно забравена. Ако имате *GPS*

приемник като използвания в *Ловци на време*, можете да въведете географските координати на капсулата и червената стрелка ще ви отведе до мястото, където се намира тя. Но за да научите тези координати, трябва да откриете екземпляр от *Книга за времевите капсули*. През 1939 година нейни екземпляри били разпратени на всички големи библиотеки в света, включително и тази на Далай Лама. Днес, за да се открие тази книга, е необходимо да се проведе цяло разследване.

Узнах също, че времевата капсула на „Уестингхаус“ е била вдъхновена от наречената с мистериозно име *Крипта на цивилизацията*, направена през 1936 година в Огълторпския университет в Атланта. Разтревожен от нарастващата власт на нацистите в Европа, ректорът на университета решил, че човешката цивилизация е пред своя крах. За да запази каквото може, той източил един вътрешен плувен басейн и го напълнил с предмети, които смятал, че ще представят най-добре културните завоевания от 30-те години на XX век. Сред тях бил и екземпляр на романа *Отнесени от вихъра* — подходящо заглавие, колкото и криптата, за която се предполагало, че ще бъде отворена след около шест хиляди години и която била почти забравена като капсулата на „Уестингхаус“. Ако не бил студентът Пол Хъдсън, който през 1970 година изследвал сутерена на сграда в студентския комплекс, споменът за криптата щял да потъне в небитието. Когато лъчът на фенерчето му попаднал на врата от неръждаема стомана, Пол започнал да задава въпроси, които накрая довели до отварянето на сутерена за широката публика. Там била открита книжарница и всеки ден хората можели да минат през „херметичната“ врата на криптата. Накрая Пол Хъдсън станал архивар на Огълторпския университет и председател на Международното дружество за времевите капсули.

Наученото ми се стори толкова интересно, че непрекъснато разказвах за него на приятелите си. Обикновено тяхната реакция се изчерпваше с възклицанията: „Крипта на цивилизацията? Международно дружество за времевите капсули? Ти си ги измисляш!“ Но не е така. *Гробницата на Страшния съд* в Северния ледовит океан е толкова реална, колкото и *Залата на записите*, и милионите екземпляри на видеоиграта *Извънземното*, закопани под циментова плоча в пустинята на Ню Мексико. Обаче странностите не свършиха с

това. Прочетох за град, чиито жители заровили седемнадесет пъти времеви капсули и забравили за всички тях, за студенти от един колеж, които закопали капсула, а след това ги хванала груповата амнезия, сякаш събитието никога не се е случвало, както и за градски комитет, който заровил времева капсула в чест на стогодишнината на общината, само че членовете му умрели, преди някой от тях да се сети да запише къде са я сложили.

Кой би си помислил, че има списък на най-търсените времеви капсули или че са загубени хиляди капсули — много повече от намерените? Дори открих, че те често са пораждали допълнителни мистерии, защото нерядко контейнерите не са устоявали на влагата и на насекомите, в резултат на което посланията към бъдещето, които отваряме сега, за да научим нещо за миналото, се оказват само неразгадаеми останки.

Докато се опитвах да разбера защо съм така привлечен от времевите капсули, мислех за гордостта, която е мотивирала хората да ги създадат, за предположението, че определен момент е достатъчно значим, за да бъде „замразен“ във времето за бъдещите поколения. На фона на *Гробницата на Страшния съд*, в която очевидно милиони семена от земеделски култури са защитени от глобалната катастрофа, оптимизмът на времевите капсули ме изненадва. Но не са само гордостта и оптимизмът. Както казва героят от *Ловци на време*, маниакалното усърдие, с което са били подготвени някои времеви капсули, предполага, че техните инициатори са се страхували, че ще бъдат забравени.

Животът и времето отлитат. Това е темата на лекцията на професор Мърдок за времевите капсули, която изнася в *Ловци на време*. То е перифраза на стих от поемата от XVII в. на *Андрю Марвел* *На свенливата си възлюбена*. Поемата изразява чувствата на млад мъж, който усеща как времето отлита и иска да убеди своята любима да му помогне да се радват напълно на живота, докато могат. Ако вземем някои стихове и ги съпоставим с други, поемата може да се приеме като обосновка за запазването на времеви капсули.

Да имахме, милейди, свят и време...

*Но зад гърба ми с тропот глух ме стряска
на времето крилатата каляска,
а пък пред нас в безкрайните предели
пустинята на Вечността се стели.*^[1]

Може би не бъдещето ни подтиква да създаваме времеви капсули. Може би е натискът на самото време, скоростта, с която то отминава, осъзнаването на нашата смъртност. Преди 1939 година времевите капсули са били наричани *сандъци* и дори *ковчези*: погребални метафори. Същата метафора виждаме и в *Криптата на цивилизацията*. Възможно ли е чувството, вложено във времевите капсули, да не е надежда, оптимизъм или дори страх, а по-скоро съжаление и скръб, че всеки в крайна сметка умира? Отново ми идва наум поемата на Марвел:

*Да, гробът е спокоен, чуден край,
но в него никой не прегръща май.*

Дадена общност заравя това, което вижда като елементи на един златен момент, като есенция на своя свят. Много години по-късно друга общност изкопава капсулата, ако местоположението ѝ бъде открито. Хората се събират нетърпеливо край нея. „Каква е тайната? — искат да узнаят. — Какво важно съобщение са ни изпратили от миналото?“ Отварят ковчега или криптата или, ако предпочитате, капсулата — и виждат, че съдържанието ѝ се е разложило или че предметите са толкова старомодни, че са напълно безполезни. „Не е за вярване, че са смятали тези неща за важни“ — прошепва някой. В крайна сметка може би именно това е посланието на всички времеви капсули. От далечното минало те ни предупреждават, че настоящето не може да се запази, че предметите, които ни заобикалят, не са толкова важни, колкото си мислим, че истината не е в обещаното бъдеще, а в ценността на всеки отминаващ миг. Както отбелязва Господарят на играта в този роман: „Времето е истинският ловец“.

Предполагам, че моите купчини с папки са нещо като времеви капсули, представящи интересите на личността, която вече не съм. Такива са и моите романи, показващи какво съм чувствал и мислил в миналото, точно както романите на любимите ми писатели са времеви капсули, отнасящи ме обратно в мъгливия Лондон на Дикенс или в стария Ню Йорк на Едит Уортън, или в Париж през 20-те години на XX в. на Ърнест Хемингуей. Тези книги не само ме пренасят в миналото, преживяно от тези автори, но и в моето минало и в това, което съм изпитал, когато съм ги чел за първи път.

Докато правех проучвания за *Ловци на време*, посетих местата в Манхатън, за да проверя физическите подробности. Когато стигнах до Уошингтън Скуеър, бях убеден, че съм сбъркал мястото. Последното ми посещение беше в средата на 80-те години на XX в. В онези дни арката на площада беше покрита с графити, а наркоманите си купуваха дрога в парка, където имаше толкова малко дървета, че ясно се виждаха сградите на съседните улици. Сега тези сгради са скрити от големи дървета, под които родители играят със своите деца, в свой собствен парк кучета подскачат със стопаните си. Впечатлен от блясъка на чистата арка, внезапно осъзнах, че са изминали цели двадесет години, че съм остарял. Но вместо това да ме потисне, аз се почувствах жив, изпълнен със старите си спомени. Нищо не отминава, щом пазим спомен за него. Всеки от нас е времева капсула.

[1] Превод: Александър Шурбанов ↑

ПОСЛЕСЛОВ

Освен *Гробницата на земните желания*, всички споменати в *Ловци на време* времеви капсули са истински. Най-сериозното есе по тази тема е „История на капсулите“ от Лестър А. Рейнголд (ноември 1999). Може да я намерите на www.americanheritage.com

Друг важен източник на информация за времевите капсули е „Разкази за бъдещото минало“ от Дейвид С. Зонди. Можете да ги прочетете на www.davidszondy.com, където ще откриете снимки на времевата капсула на „Уестингхаус“ заедно със списък на нейното съдържание. Но в този сайт има още толкова много информация, че ще бъдете поразени от това пътешествие в бъдещото минало.

Както вече споменах в моите бележки, *Криптата на цивилизацията* е реално съществуваща. Идете на адрес www.oglethorpe.edu/about_us/crypt_ofcivilization. Ще намерите линкове към снимките на криптата и това, което е било сложено в нея. Ще откриете и информация за Международното дружество за времевите капсули, за най-търсените времеви капсули (в това число капсулата MASH), за тайните на времевите капсули и други изненадващи теми.

Скритата зала под връх Ръшмор също е реална. Посетете „Тайните на Черните хълмове“ на адрес www.rosyinn.com/5100bl9.html; кликнете на „още“, за да видите и снимка.

За информация относно геокечинга и летърбоксинга идете на www.geocaching.com и www.letterboxing.org. Тези дейности станаха толкова популярни, че много курорти, специализирани в развлеченията на открито, сега наблягат на геокечинга и летърбоксинга толкова, колкото и на ездата и плуването. Сайтовете, посветени на тези игри, съдържат информация за скрити „съкровища“ във вашия квартал. Беше ми забавно да науча за едно такова съкровище, намиращо се на километър и половина от моя дом в Санта Фе, Ню Мексико.

В *Ловци на време* се разглежда и темата за виртуалната реалност и метафизиката на видеоигрите. Есетата на Марк Дж. П. Улф от „Средата във видеоигрите“ за пространството, времето и

повествованието във видеоигрите ми бяха особено полезни. Стивън Л. Кент, Рошел Словин, Чарлс Бърнстейн, Ребека Р. Тюс и Ралф Х. Беър (създал конзолата „Одисей“ за компютъра „Магнавокс“ през 1972 г.) също са написали прекрасни есета. В добавка Кент написа „Последната история на видеоигрите“, чието заглавие е достатъчно красноречиво.

Умната бомба на Хедър Чаплин и Арън Руби е разтърсващ поглед отвътре в света на видеоигрите. Освен другите неща, тя дава впечатляващ анализ на игрите на Бог и шутърите от първо лице. Благодаря на моята приятелка Джанет Елдър, задето ми каза за тази книга и за *Всичко лошо е добро за вас* на Стивън Джонсън. Анализът на Джонсън на видеоигрите ме накара да повярвам в подзаглавието на книгата „Как днешната попкултура всъщност ни прави по-умни“.

Докато има много видеоигри, съдържащи безсмислена жестокост, които вероятно правят играещите по-безчувствени към насилието в техния живот, малко са случаите на насилие с доказана връзка с видеоигрите. Най-широко отразеният случай е този от 1999 година в гимназията „Кълъмбайн“, Колорадо, където двама ученици застрелват един преподавател и дванадесет други деца, после раняват още двадесет и четири, преди да се самоубият. Стрелците са вманиачени по компютърната игра *Дуум*. Но според всеобщото мнение те са били и жертви на непрестанно малтретиране, което е провокирало у тях неконтролируема ярост. Дали играта е подсилила тази ярост, или е била неин отдушник и едно отлагане на насилието? Не можем да получим отговор, тъй като момчетата се самоубиха, но въпросът не е толкова прост, колкото някои социолози го представиха.

В *Ловци на време* професор Греъм отбелязва, че половината хора в САЩ играят на видеоигри. Макар и не всички, доста от тях са изпълнени с насилие, но въпреки това не сме свидетели на масов изблик на насилие, което да е провокирано от тези игри. Вместо да се концентрираме върху темата за насилието, мисля, че си струва да разгледаме игрите от друг ъгъл — от гледна точка на тяхната форма, а не на съдържанието. Нивата на трудност заедно с безбройните решения и ходове, които изпълват всяка секунда на една екшън игра, вероятно правят играча по-съобразителен и рефлексите му — по-

бързи. Умственото съсредоточаване, което изисква играта, е умение да оцелееш в едно сложно общество. Но това е специален вид съсредоточаване, защото означава да фокусираш вниманието си върху много неща, ставащи в такава бърза последователност, че сякаш се случват едновременно. Веднага бие на очи паралелът с извършването на няколко работи наведнъж. Някои социолози омаловажават това, оприличавайки го с непрестанното прещракване от един телевизионен канал на друг, което води до повърхностно разбиране и ограничен обхват на вниманието. Но аз съм съгласен с изразеното становище на Стивън Джонсън във *Всичко лошо е добро за вас*, че е възможно игрите да тренират нашите мозъци да се концентрират върху много неща наведнъж и да изпълняват добре множество задачи. Казано накратко, видеоигрите може би ни предлагат нов начин да развиваме функциите на нашия мозък. Ако времевите капсули ни учат, че нещата никога не са такива, каквито са били, видеоигрите ни показват, че продължаваме да се променяме, често по начини, които не осъзнаваме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.